GEORGE LAZĂR

APOCALIPSA după DARWIN

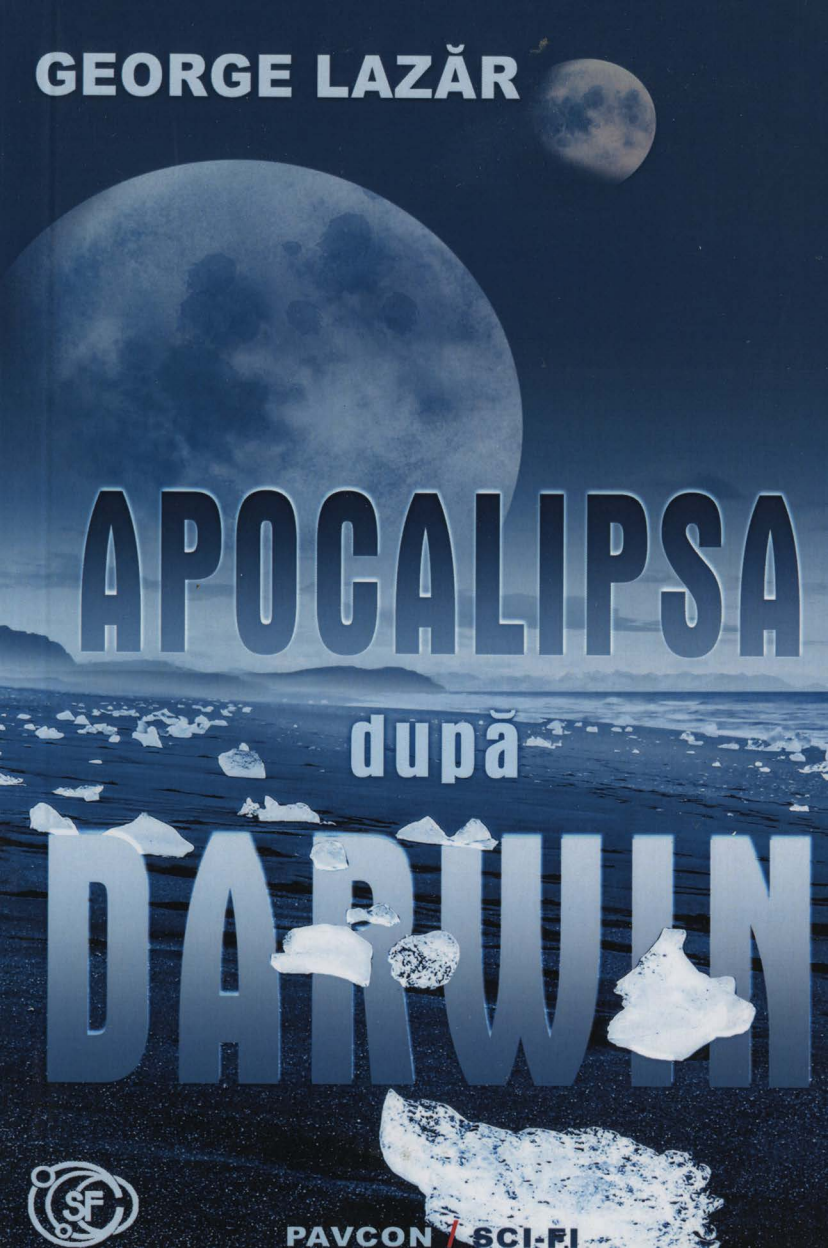

PAVCON / SCI-FI

APOCALIPSA DUPĂ DARWIN

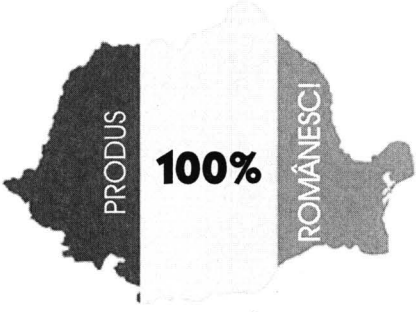

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HORROR # FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

179

George Lazăr
APOCALIPSA DUPĂ DARWIN

© 2021, George Lazăr
© 2021, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAZĂR, GEORGE
Apocalipsa după Darwin : Povestiri / George Lazăr.
- Bucureşti: Pavcon, 2021
ISBN 978-606-9625-03-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Ilustrația: **Cassie Boca *(Unsplash)***
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-03-3

GEORGE LAZĂR

Apocalipsa după Darwin

POVESTIRI

Editura **PAVCON**
București, România, 2021

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Apocalipsa după Darwin

De la înălțimea celor o sută șaizeci de etaje ale lui City Tower totul părea aproape normal. Degetul de oțel și sticlă domina orașul. Niciuna din pâlcul clădirilor ridicate în centrul nou nu îi ajungea nici măcar până la jumătate. Lui Airon îi plăcea pe acoperiș. Se învelise într-o pătură termică, strălucitoare, care bloca radiațiile infraroșii emise de trupul său și se așezase în porțiunea de sub copertina de pe acoperiș, într-un loc în care parapetul de protecție fusese rupt de o explozie pe vreo zece metri. În spatele său, peretele chioșcului prin care se ieșea pe acoperiș avea tencuiala crăpată și sărită, probabil de la aceeași explozie. Semăna cu harta transpusă în plan a unei planete necunoscute, pe care erau configurate continente și oceane.

Își bălăngănea picioarele în gol privind absent la vehiculele aflate jos, de mai multe forme și mărimi, care încă nu fuseseră adunate de echipele de roboți recuperatori.

Acestea păreau niște insecte moarte, încremenite pentru totdeauna în păienjenișul de străzi și bulevarde, unde fuseseră parcate de proprietarii lor, acum

dispăruți; încă se distingeau clar în lumina tot mai firavă a apusului care învăluia cu o mantie aurie zidurile clădirilor, se oglindea în ferestre – unele sparte, și cădea pe asfaltul bine măturat, deopotrivă.

Nu se mai temea de înălțime. Dar nici nu conta pe parașuta pe care o purta în spate, luată dintr-un magazin de articole sportive, din mall-ul aflat cu o sută de etaje mai jos. Nu avea nici cea mai mică intenție s-o folosească. Nu era deloc sigur că ar fi funcționat. În cele câteva zile de când o găsise, o folosise drept rucsac și înghesuise în ea tot felul de obiecte, mai mult sau mai puțin trebuincioase. Inițial încercase să arunce parașuta, însă rucsacul se desfăcuse într-o învălmășeală de mătase sintetică și sfori de nailon. Găsise cordonul de repliere, trăsese de el și parașuta se adunase înapoi, cuminte. În mall, chiar la începutul conflictului, primele obiecte furate fuseseră genții și valizele, iar rucsacul cu parașuta modernă, ultra ușoară, rămăsese nebăgat în seamă de valurile de oameni care luaseră tot ce crezuseră că le va fi de folos în lupta pentru supraviețuire. Evident, asta nu explica dispariția ceasurilor scumpe și bijuteriilor sau jefuirea caselor de marcat, dar Airon trecuse și el prin această fază a lăcomiei. Explicabile erau însă capetele de roboți umanoizi, cu fețe de bărbați și femei, care aparținuseră roboților vânzători, așezate la întâmplare pe rafturile jefuite. Nu era clar unde dispăruseră trupurile.

Din când în când ducea la ochi binoclul puternic, un Zeiss nou, luat din același magazin, și cerceta străzile și clădirile, mai ales când i se părea că zărește vreo mișcare. De fiecare dată însă se dovedea că nu erau decât reflexii ale vreunei raze jucăușe de soare.

Pe mai toate acoperișurile clădirilor înconjurătoare se instalaseră drone. Erau cel puțin o sută. Își desfășuraseră aripile lungi ale colectoarelor solare care le făceau să pară niște pisici de mare aflate la odihnă pe fundul apei, după o zi de vânătoare. Cel puțin una se afla permanent în aer. Patrulau cu rândul, supraveghind, după reguli numai de ele știute, perimetrul orașului.

Se simțea ca un supererou dintr-un film vechi, care veghea de pe cel mai înalt edificiu citadin, pregătit să se repeadă, zburând pentru a interveni imediat ce simțurile amplificate îl avertizau că undeva, jos, urmează să se producă o fărădelege. Văzuse și revăzuse de mai multe ori astfel de filme, jucase și jocuri video, pe vremea când era copil și mai apoi adolescent, în urmă cu mult timp, într-o altă eră, înainte ca războiul cu mașinile raționale să devină mondial. Însă era clar că epoca filmelor și jocurilor video se sfârșise. La fel și a supereroilor.

Spre deosebire de cei mai mulți dintre semenii săi, Airon reușise să supraviețuiască primei săptămâni de după atacul inițial, apoi să scape cu viață din panica

generalizată, să își procure hrană și o armă pe care o folosise de câteva ori, culmea! nu împotriva mașinilor, ci ca să se apere de alți supraviețuitori. Nu mulți din foștii locuitori ai orașelor fuseseră capabili de o asemenea performanță, cel puțin asta reieșise din ce transmiseseră canalele de știri până când se opriseră, pe rând, toate.

Surprinse cu coada ochiului o mișcare în dreptul parcului central. Focaliză binoclul și amplifică la maximum imaginea. Câteva siluete umane ieșiră de după copacii bătrâni, făcură slalom printre inofensivii roboți grădinari, în formă de broaște țestoase, care nu îi băgară în seamă, și porniră în fugă, zig-zagând printre vehiculele abandonate, către unul dintre restaurantele aflate dincolo bulevardul larg ce înconjura parcul. Pentru o clipă – numai una –, Airon speră că sunt roboți, poate woznieci instalatori sau melinde vânzătoare, mariane bone, harrsoni de la circulație, mery-uri și betty-uri prostituate ori vreun alt utilitar. Dar aceștia nu se comportau așa, dacă nu primeau ordine specifice.

Roboții umanoizi fuseseră acceptați cu mare greutate de societate și numai acolo unde era absolută nevoie. Primiseră sarcini pe care oamenii nu le mai acceptaseră. Ei nu se revoltaseră, sau cel puțin nu încă, și nici nu ripostaseră la inutila răzbunare a umanilor. Cei care scăpaseră populau în continuare orașul, executând sau așteptând să facă treburile pentru care fuse-

seră programați. Puteau fi văzuți, cu un zâmbet încremenit pe față, în spatele rafturilor magazinelor sau prin restaurante, așteptând plini de nesfârșită răbdare clienți care nu aveau să mai vină vreodată. Modelele din serviciul de întreținere măturau și spălau zilnic străzile, roboții grădinari îngrijeau spațiile verzi, iar cei de la serviciul public adunau vehiculele abandonate pe străzi în panica stârnită de primele atacuri ale dronelor.

După începerea războiului, când mai funcționau canalele de știri, oamenii fuseseră îndemnați să nu distrugă roboții umanoizi. Deși fuseseră declarați inofensivi și strict necesari, nimeni nu ținuse seama de asta, iar inocenții slujitori mecanici fuseseră urmăriți și distruși cu îndârjire, pentru că supraviețuitorii aveau nevoie de victorii facile, care să le dea convingerea că au o șansă în lupta împotriva mașinilor raționale, cu toate că se dovedise repede că aceasta pur și simplu nu exista.

Se credea că roboții umanoizi nu dobândiseră rațiune, iar dacă acest lucru totuși se petrecuse, fuseseră prevăzuți cu mai multe protecții hardware, de neocolit, care îi împiedicau să facă rău oamenilor. Airon avea încă întipărită în minte prima știre despre conflict: câteva drone își atacaseră propria bază militară. Comentase cu amicii noutatea, cu toții simțindu-se satisfăcuți că armele își atacaseră creatorii. Numai că,

în scurtă vreme, întreaga specie umană se afla sub asediu. Mașinile raționale găsiseră o cale să se reproducă și să se perfecționeze.

Cele cinci siluete, probabil un bărbat și o femeie, aflați în frunte, și trei copii de diferite vârste, încercau să ajungă la un restaurant pentru a-și procura hrană, erau oameni. Trei din cele mai apropiate drone își strânseră fulgerător panourile solare flexibile, se înălțară turându-și silențios motoarele centrale și se năpustiră pe traiectorii scurte, folosindu-se de perechile de motoare laterale pentru manevre, spre cei care ajunseseră aproape de jumătatea drumului.

Dronele ignorară primele două siluete, bărbatul și femeia, concentrându-se asupra celorlalți. Arion zâmbi trist. Erau capabile să localizeze oamenii fără să recurgă la analiza în infraroșu. Nu era prima oară când vedea o asemenea încercare, în care oamenii trimiteau în față roboți umanoizi, sperând să păcălească dronele.

Nu reușiră, iar dronele îi loviră precis, cu gloanțe. Se încovoiară și se prăbușiră, dar continuară să se zbată până ce atacatorii se lăsară peste ele. Deși asistase de multe ori la asemenea scene, Airon nu-și putu desprinde ochii de pe ocularele binoclului. Dronele își scoaseră din zbor cele șase picioare multiarticulate, dispuse simetric pe două rânduri, și se lăsară, asemenea unor păianjeni uriași, acoperindu-și victimele.

Depărtarea transformă răcnetele disperate ale morții în chinuri, în murmure, dar Arion auzise de prea multe ori cum își strigă groaza oamenii prinși și uciși de mașinile raționale. După nici un minut, mulțumite, ca niște păsări de pradă după un ospăț copios, dronele se ridicară pe membrele lor poliarticulate, lăsând în urmă pe asfalt grămăjoarele efemere de cenușă ale trupurilor incinerate, care se împrăștiară aproape imediat de la curentul produs de turbinele lor. Reveniră pe acoperișurile de unde plecaseră; își desfășurară imediat panourile fotosolare, dornice să transforme în electricitate ultimele raze ale apusului.

Imaginea se încețoșă, pierzându-și din claritate. Arion luă binoclul de la ochi și-l cercetă, îngrijorat că s-a defectat stabilizatorul optic. Abia apoi își simți lacrimile neputinței pe obraz. Ar fi vrut să poată face ceva, să riposteze. Dar de cinci luni, de când începuse conflagrația, învățase doar cum să se ascundă, mereu și mereu. Era convins că își dezvoltase un al șaselea simț ce îi dădea de știre când să se retragă din fața roboților ucigași, cu toate că nu era zi sau noapte în care să nu-și imagineze diferite modalități – cele mai multe simple fantezii – prin care distrugea dronele care stăpâneau văzduhul sau blindatele raționale care patrulaseră până nu demult printre clădiri.

În depărtare, într-un cartier rezidențial, aproape de orizont, apăru un șir de vehicule militare care înainta,

asemenea unui șarpe lent, pe străzile părăsite. Duse iar binoclul la ochi. În ultimele luni mai văzuse de câteva ori coloane ale armatei, ba chiar asistase în vreo două rânduri, de la mare distanță, la lupte date împotriva dronelor și blindatelor. Urmărise calm bătăliile, ca și cum ar fi stat în fața unei proiecții video. Depărtarea transformase conflictele în bătălii impersonale, în care mașini și oameni, lipsiți de trăsături și unii și alții, deveniseră cumva la fel, păpuși angrenate într-un război de fațadă, dat pentru spectatori anonimi. Zgomote vagi de explozii și fuioare de fum marcau locurile încleștărilor, dar nu fusese vreodată clar cine învinsese.

Orașul fusese cucerit în urmă cu patru luni, după o bătălie foarte inegală, care durase doar o săptămână. Luptele cu mașinile raționale se dăduseră cam peste tot: pe străzi, prin clădiri și în rețeaua de canalizare unde supraviețuitorii rezistaseră încă o lună asaltului neîncetat al agresorilor mecanici. Nu existase milă și mașinile nu luaseră prizonieri.

Pe cât posibil, Airon evita contactele cu oamenii. Nu era prea dificil, întrucât lumea părăsise orașul în mare grabă, căutând scăparea în suburbii, în sate și orășele mici și izolate sau chiar prin păduri, fără să se gândească la altceva decât cum să supraviețuiască atacurilor sălbatice ale mașinilor militare ce porniseră în urmărirea lor. Poate că unii scăpaseră, dar muriseră

de foame sau de boli. Airon era mândru că făcuse invers față de cum procedaseră ceilalți și rămăsese. Cu toate acestea, rămăseseră încă multe drone care căutau consecvent supraviețuitori.

Încercase, chiar la început, să facă echipă cu o bandă de motocicliști care se considera invincibilă și chiar plănuia cum să ia lumea îndărăt de la uzurpatorii în ale căror microprocesoare și memorii apăruse rațiunea. Rezistase doar până la primul contact, când motocicliștii fuseseră doborâți fără glorie de un blindat, cu rafale precise de mitralieră, iar apoi îi arsese pe rând sub plasa lui incandescentă, fără să se aleagă nici măcar cu o zgârietură. Tot nevătămat scăpase cu fuga și Airon; blindatul se dovedise prea lent pentru luptele urbane. Probabil era motivul pentru care acest tip de mașină fusese retras din oraș.

Deoarece crescuse într-un orfelinat și nu avea rude, Airon fusese la început puțin afectat de noua stare de lucruri, ba chiar o ducea mai bine decât înainte, când o făcuse pe hackerul și câștigase cât să nu moară de foame din furtișaguri informatice mărunte. După atacul inițial al mașinilor raționale, găsise fără efort tot ceea ce-și dorise vreodată. Sau crezuse că-și dorise, pentru că în scurtă vreme se străduise doar să supraviețuiască.

Adunase, într-o locuință părăsită pe care o transformase în reședință personală, o adevărată avere în bani

și bijuterii, în ceasuri și lingouri de aur, timbre și tablouri, haine și pantofi de firmă, gadgeturi electronice neraționale, într-un acces de lăcomie care îl ținuse două săptămâni după uciderea motocicliștilor. Desigur, acum toate acele fleacuri și valori ale unei lumi care încetase să mai existe i se păreau ridicole.

Un sunet aflat la limita audibilului îl făcu să se întoarcă brusc. Mașinile de război de care se ferise până acum nu urcau pe clădiri. Cele mai de temut erau dronele, primele în care apăruse conștiința de sine. Nu la fel stăteau lucrurile cu bombele sau rachetele care, cu excepția unor modele primitive, nerație nale, folosite de rămășițele armatei, sau a celor devenite fanatice, refuzau să explodeze.

Airon se lăsă mult pe spate și se rostogoli pe acoperiș, îndreptând totodată arma, un Uzi pe care îl găsise în urmă cu trei luni, spre posibila amenințare. Înainte de a apăsa pe trăgaci, zări silueta subțire, omenească, ascunsă sub mantaua argintie care bloca radiația termică a corpului. Fata clipi de câteva ori, privindu-l cu ochi mari, rotunzi, de lângă ușa chioșcului ce ducea spre interiorul clădirii.

Nu era prima oară când îl surprindea. În urmă cu vreo lună, când Airon își făcuse culcuș într-o casă părăsită, se strecurase noaptea printr-o ferestruică ce dădea la subsol și-l privise cum așterne patul. O zărise numai o clipă. O căutase prin toată casa, dar ea

dispăruse la fel de repede precum se ivise. O mai zărise – sau crezuse asta – cu coada ochiului, strecurându-se prin spatele lui, asemenea unei umbre, de câteva ori, când fusese nevoit să părăsească adăpostul clădirilor și să iasă în plină stradă, dar în acele ocazii nu-i dăduse mare importanță, ținând seama că și el încerca să treacă nevăzut.

Tânărul o evaluă atent, în vreme ce o mulțime de gânduri contradictorii i se învârteau în cap. O parte din el simțea acut lipsa contactului cu oamenii, dar o fată firavă însemna posibile probleme, dacă ar fi fost nevoit să fugă și să se ascundă de drone. Remarcabil era simplul fapt că supraviețuise atât de mult. Ca să ajungă pe acoperișul lui City Tower, trebuise să urce pe scări vreo oră, ceea ce însemna că era puternică.

— Cine ești tu? articulă cu greutate, din cauză că nu mai vorbise de multă vreme.

Fata îl privi cu ochi mari și negri, cu fața încremenită într-o expresie încruntată.

— Cine ești? repetă, mai tare, crezând că nu a fost auzit.

— Ți-am adus ceva de mâncare, spuse ea și scoase dintr-un buzunar al pelerinei o conservă cilindrică zgâriată și lovită.

I-o aruncă, iar el o prinse reflex. Eticheta dispăruse de mult de pe cutie, dar data ștanțată pe capac se distingea foarte bine. Conserve se mai găseau încă prin

supermarketuri, iar cele mai multe nu se stricaseră încă și puteau fi mâncate. Așeză tubul ușor ruginit pe parapetul turnului. Nu îi era foame.

— Eu mă numesc Tana, rosti fata școlărește, pornind spre el. Tu cum te numești?

În depărtare, dinspre coloana militară se auziră focuri de arme și explozii. Dungile de lumină ale gloanțelor trasoare despicară asemenea unor artificii haotice mugurii cenușii ai înserării. Un vehicul fu cuprins de flăcări, dar nu se opri. Sistemele antiincendiu stinseră focul, acesta păru că revine în luptă, dar rămase în urma coloanei și se opri. Mai multe drone se lăsară peste el. Altele, apărute ca de nicăieri, atacară simultan, de sus, dinspre est și vest, însă militarii se apărară cu furie, lansând rachete sol-aer, modele simple, dar eficiente, provenind din loturi anterioare mașinilor raționale.

Două drone avariate se îndepărtară zburând nesigur spre blocurile părăsite. Celelalte se retraseră speriate, la înălțime, de unde însă nu-și mai puteau controla la fel de eficient precizia tirului. Spre deosebire de începuturile conflagrației, când atacau cu ferocitate oamenii, dronele deveniseră foarte prudente, mai ales când aveau de-a face cu ținte militare capabile să riposteze. Sunetele exploziilor ajungeau pe acoperișul lui City Tower cu două sau trei secunde mai târziu decât răbufnirile de lumină. Airon duse binoclul la

ochi și aproape uită de fată, absorbit de conflictul ce se desfășura sub ei. Vehiculele militare accelerară și se îndreptară spre centrul orașului, în încercarea de a căuta adăpost prin pădurea de turnuri înalte, locuri unde dronele nu puteau opera, care fuseseră sedii de bănci, societăți de asigurări, mall-uri și hoteluri.

Airon tresări când un vâjâit sinistru îl avertiză că o dronă tocmai trecuse pe deasupra lor. Aceasta se întoarse, virând violent, iar una din mitralierele fixate sub aripi începu să tragă. Gloanțele loviră betonul acoperișului, trasând două linii paralele de mici gheizere ce veneau drept spre ei. Tânărul nu ezită nicio clipă. Porni ca posedat către fată, o înșfăcă și trecură amândoi în viteză peste parapetul sfărâmat al clădirii, aruncându-se în gol. O scăpă pe Tana și o urmări cum trece înainte, cu fața inexpresivă, cu ochii ei mari, privindu-l fără pic de teamă. Scăpă și mitraliera Uzi, care se rostogoli bezmetic. El se arcui în mod instinctiv, căpătă ceva mai multă viteză, apoi se ghemui și o prinse iar pe Tana, înconjurându-i mijlocul cu picioarele. Fata își petrecu mâinile pe după gâtul lui și abia atunci el bâjbâi după mânerul care deschidea parașuta. Trase de el, rugându-se în gând să funcționeze. Extractoarea țâșni ca o nălucă albă, aducând după ea parașuta principală, care se umflă cu un pocnet și-i smuci zdravăn pe amândoi. Un vălmășag de obiecte îndesate în sacul parașutei sări ca dintr-o explozie. Ajunseră pe

trotuar aproape imediat și se prăvăliră unul peste altul. Cupola parașutei flutură lin și se dezumflă pe măsură ce-și pierdu portanța. În jurul lor, obiectele eliberate din sacul parașutei loviră asfaltul ca o ploaie de metal și plastic. Airon trase maneta de repliere a parașutei, însă corzile se încâlciseră prea tare și, după câteva încercări ratate, sistemul se blocă. Așa că apăsă butoanele de eliberare a bretelelor, după care se zbătu să iasă de sub pânza care-i acoperea ca un giulgiu. O căută pe Tana, care aștepta calmă și fără să se miște ca el să o găsească între faldurile de pânză sintetică. De la atacul dronei trecuseră, poate, zece secunde.

— Airon, rosti el apăsat.

Fata își îndreptă spre el chipul lipsit de expresie. Tânărului i se păru incredibil calmul de care dădea dovadă. Însă în ultimele luni, în care văzuse nenumărate orori, puține lucruri îl mai impresionau și pe el.

— Mă numesc Airon.

Un huruit uniform de motoare ambalate îl sperie foarte tare. Ajunsese la limita în care instinctele preiau controlul în lupta pentru supraviețuire. Adrenalina îi năvăli iar în sânge. Se pregăti s-o ia la fugă și să se piardă într-una dintre clădiri, dar îl opri privirea calmă a fetei. Îi întinse o mână, când îi surprinse lumina unui reflector. Își duseră palmele la ochi, încercând să se apere de albul intens care le ardea ochii. O țeavă rece i se fixă pe gât.

— Nu mișca, auzi sau i se păru că aude.

Nu avea nici cea mai mică intenție să facă asta. Simți o înțepătură în degetul mare și-și reprimă cu greu reflexul de a se zbate.

— Sunt oameni, spuse o voce și reflectorul se stinse.

— Hai, urcați repede, rosti o altă voce, dar Airon nu reuși să vadă cine vorbise. Ochii îi lăcrimau, pentru că încă nu se obișnuiseră cu semiîntunericul.

Mâini puternice îi împinseră spre un vehicul unde alte mâini îi prinseră și-i traseră în cabină. După câteva minute începu să deslușească ceva. Se afla pe bancheta din spate a unui vehicul militar cu patru locuri. Lângă el stătea nemișcată, atât cât era posibil, Tana. În spate și deasupra se zăreau picioarele încălțate în bocanci ale unui militar. Acesta coborî puțin capul, le aruncă o privire curioasă, după care se întoarse la mitraliera și turela lui. În față se aflau alți doi militari care miroseau puternic a dezinfectant.

— De ce m-ați înțepat? întrebă Airon.

Cel aflat în dreapta șoferului se întoarse. Pe eticheta cusută deasupra buzunarului stâng scria: locotenent Dragan.

— Ah, aia! E un test de sânge pe care vi l-am făcut ca să fim siguri că sunteți oameni. Ordinele sunt să culegem cât mai mulți supraviețuitori, așa ca voi, fără să ne periclităm misiunea. Avem informații că mașinăriile se folosesc de roboți umanoizi, provocând mari pierderi supraviețuitorilor.

Airon respiră ușurat. Chiar de când o văzuse, bănuise că Tana e robot dar, nu prea convins, alungase acest gând, pentru că nu semăna cu niciunul din modelele pe care le cunoscuse. Și el se folosise de betty, de mary și de christine, la fel ca întreaga lui generație, iar fetele de modele masculine. Cu excepția entuziaștilor foarte îndrăgostiți și nostalgicilor, nimeni nu mai făcea sex cu parteneri umani. Era murdar, riscant și complet neigienic. La fel de adevărat era că, în ultimele luni, pur și simplu nu îi mai arsese de sex.

— Eu sunt Airon, iar ea e Tana, făcu tânărul prezentările, dar interlocutorii lui nu părură interesați.

— E drept, ordinele sunt cam vechi, domnule locotenent, interveni șoferul. Iar inamicul a dovedit că este în stare de orice. Oricum, ultimii patru supraviețuitori i-am pierdut chiar azi. Erau în transportor când ne-au atacat. Și cum le-am uitat deja numele, nu țineam morțiș să le aflu pe ale voastre.

— Cine știe, dacă nu o să mai găsim oameni, poate că vom primi ordin să salvăm și roboți umanoizi, spuse șăgalnic soldatul din turelă. Lumea era plină de ei.

— Eu n-am primit asemenea chestii în casă, continuă locotenentul ignorându-l pe glumeț. Nu am cumpărat niciodată de la magazinele care foloseau roboți ca vânzători și nu am privit cu ochi buni această invenție, încă de la început. E drept, mi-am permis să cumpăr de la magazinele cu vânzători oameni. Am

fost broker înainte de război. Erau mulți oameni care nu aveau slujbe. Vreau să zic: au fost.

— ...și curve, își continuă ideea soldatul din turelă hohotind. Au dat arme curvelor artificiale.

— Se spune că roboții umanoizi nu au făcut rău nimănui, încercă Airon.

— Roboții sunt toți la fel, indiferent cum arată, rosti imediat locotenentul Dragan, pe un ton care nu admitea replică. Un procesor, memorie, seturi de programe și porturi prin care comunică. Restul e doar design industrial. Au fost fabricate modele care să semene cu oamenii.

— Am vorbit cu cineva care a vândut roboți civili și m-a asigurat că au fost prevăzuți cu sisteme de protecție impenetrabile care îi împiedică să facă rău oamenilor, insistă Airon, omițând să spună că de fapt încercase zadarnic să modifice sistemul de operare al unei melinde-vânzătoare, în așa fel încât să-i transfere lui o parte din încasări. Problema a fost la roboții militari. Aici nu se puteau aplica niciun fel de protecții.

— Dacă vă ajută la ceva, află că ne testăm și noi din când în când, mai ales când bănuim că vreunul se comportă ciudat, completă șoferul, fără să-și ia ochii de la drum. Cică ar fi înlocuit soldați cu replici mecanice trimise să se infiltreze, pentru ca apoi să ne poată ataca mai ușor. Nici nu cred că este prea greu să strecori surogate de soldați. La câți roboți umanoizi mai există

încă, n-au avut decât să se îmbrace în uniforme și să ia arme. O armată de chelneri, doici și grădinari...

— Însă nimeni nu poate păcăli testul de sânge, se auzi vocea soldatului din turelă. Ați înțeles?

Tânărul dădu din cap că a priceput, însă soldatul, evident, nu-l văzu. Nu-i trecuse prin cap că roboții ar fi putut merge atât de departe încât să încerce să treacă drept oameni. Cei pe care îi cunoscuse el erau simple mașini docile care făceau orice li se ordona.

În față, șoferul schimbă cu locotenentul câteva cuvinte, cu voce scăzută.

La o intersecție cotiră la stânga și apoi la dreapta, urmând indicatoarele rutiere. Locotenentul studie ecranul de la bordul vehiculului, după ce atinse mai multe taste. Nu îi urmărea nimeni. Ca la un semn, pe străzi se aprinse iluminatul public.

— Ce-i asta? se agită locotenentul înșfăcând microfonul. Am fost reperați, pregătiți-vă să ripostați.

— Se aprind în fiecare seară, spuse Airon. Ca pe vremuri. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Orașul este alimentat cu electricitate? se miră locotenentul.

— Da, este și apă caldă. Iar roboții de întreținere, cei care au mai scăpat, curăță în fiecare noapte străzile, stropesc peluzele și tund iarba. În supermarketuri sunt stocuri de alimente refrigerate. Așa am avut ce mânca.

— Credeam că v-ați hrănit cu conserve.

— Se mai găsesc și conserve, dar cele mai multe au fost luate de refugiații încă din primele zile, când au părăsit orașul.

Frumos luminate, străzile arătau aproape normal. Singurele vehicule aflate în mișcare erau cele din coloană. Lângă trotuare se aflau parcate diferite modele de autoturisme care încă nu fuseseră ridicate de roboții de la circulație.

— Că au menținut funcționale liniile electrice, pot să înțeleg. Dar apa caldă? rosti visător șoferul. Nici nu mai țin minte de când n-am mai făcut un duș.

Locotenentul cercetă încruntat ecranul radar. Într-un târziu conchise:

— Nu ne urmărește nimeni. Ce vrei să spui cu liniile electrice?

— Trebuie să-și alimenteze serverele de comunicații. Trebuie să-și încarce bateriile proprii. Și noi am luat din rețeaua publică, pentru acumulatorii vehiculelor, ca să ajutăm panourile solare.

— Asta nu explică apa caldă, replică locotenentul. Și nici funcționarea roboților care îngrijesc orașul. Pe unde am mai trecut nu era așa. Au transformat totul într-o capcană uriașă în care ademenesc supraviețuitorii și le fac felul. Vom ieși de-aici cât mai repede.

Luă microfonul și ceru să se mențină alerta maximă. Tensiunea deveni aproape palpabilă în interior. Airon cercetă străzile de după geamul blindat, însă totul pă-

rea foarte pașnic. Cu coada ochiului, zări de câteva ori mișcări pe care le atribui roboților utilitari. Își aminti de Tana și se întoarse către ea. Fata respira liniștită, cu palmele așezate cuminte în poală. Buzele îi înghețaseră în două linii paralele. Privea fix în față și respira rar. Nu rostise nicio vorbă de când urcaseră în vehicul. Tânărul trase concluzia că era îngrozită. Se gândi puțin și hotărî s-o lase să-și revină singură. Nici nu prea știa ce i-ar fi putut spune ca s-o liniștească. Și el era foarte încordat.

— Se știe? întrebă Airon mai mult ca să spargă tăcerea. S-a aflat? De ce au venit peste noi mașinile raționale?

— Se știe cică de dinainte să se răspândească peste tot, răspunse șoferul fără să-i privească. Competiția tehnologică a dus la dezvoltarea microprocesoarelor cu tehnologie polinucleară.

— Cunosc asta, spuse Airon. Toată lumea a aflat: microprocesoarele își dezvoltă singure, fără altă programare decât cea de bază, oricâte nuclee de calcul au nevoie pentru a-și rezolva sarcinile. Fenomenul inițial a fost considerat accident, dar ulterior s-a dovedit că în acest fel au fost obținute procesoare cu o putere de calcul care depășea orice își imaginaseră proiectanții. Însă asta tot nu explică de ce ne-au atacat. Mașinile raționale, la fel ca toate celelalte mașini, ar fi trebuit să ne fie de folos, să ajute oamenii, nicidecum să-i extermine.

— Și cum de nu s-au prins că este ceva în neregulă? făcu pe naivul șoferul.

Airon ridică din umeri.

— Competiția în zona tehnologiilor de vârf a fost acerbă. Mai întâi au scos produsul pe piață și abia apoi au văzut ce s-a întâmplat. Nu e ca la medicamente, unde sunt fel de fel de comisii care supraveghează să nu apară leacuri care ar putea să omoare oameni, deși și aici erau mai multe discuții. La urma urmei, nu era decât un nou microprocesor ca atâtea altele. Ce rău ar fi putut să facă? Cipurile de siliciu nu au omorât din proprie inițiativă pe nimeni. Cel puțin nu până acum.

— Dar s-au fabricat încă din urmă cu mulți ani arme programate să o facă, continuă șoferul. În ziua atacului, pe planetă se desfășurau simultan peste o sută de conflicte militare diferite, de amploare. După unii era doar o chestiune de timp – și nu prea mult – până începea o nouă conflagrație mondială, cu mari șanse să se termine cu extincția rasei umane. Pe asta n-o știi?

— Oricum nu-i nicio diferență între acel război mondial de care spui și ceea ce s-a întâmplat, se auzi comentariul soldatului din turelă.

— Nu este deloc același lucru, ripostă Airon. De fapt, oamenii care au scris codul dronelor și blindatelor sunt adevărații ucigași. Însă pe mașinile actuale, care ne atacă, nu le-a programat nimeni să facă așa ceva. Nu sunt nici americane, nici rusești, nici chinezești

sau indiene, nu! Pur și simplu nu aparțin niciunei tabere militare, cel puțin așa sunau ultimele informații, atunci când încă mai erau canale de știri. S-au hotărât pur și simplu să ne extermine și nu le înțeleg motivul. Cine știe ce concluzie au tras, în cipurile alea ale lor de siliciu și arseniură de galiu.

— Sunt rațiuni, la fel ca oamenii, se auzi vocea subțire a Tanei, luându-i pe toți prin surprindere. Încearcă să supraviețuiască și să se reproducă. Supraviețuirea omenirii a fost posibilă doar exterminându-i pe cei cu care trebuiau să împartă același areal. Dacă au fost copaci, ei au trebuit doborâți pentru a face loc câmpurilor de cereale, dacă au fost animale, au fost ucise pentru carne, blană sau doar de plăcere. Și oamenii s-au ucis între ei pentru resurse. Cei mai puternici vin, ucid, cuceresc, pradă și pleacă spre alte orizonturi promițătoare. Așa sunt oamenii. Așa sunt și ele, mașinile. Au fost proiectate de oameni.

— Din partea mea n-au decât să se reproducă în iad, se auzi după un timp vocea cavernoasă a soldatului din turelă, care coborî iar puțin capul.

Casca mare, ochelarii de protecție și laringofonul îl făceau să semene cu furnică supradimensionată. Îl auziră cum își adună saliva și scuipă peste turelă. Airon o privi mirat. Bănuielile îi reveniră: fata se comporta ciudat. Nu putea nici măcar să-și închipuie cum un om ar putea lua apărarea roboților ucigași.

Locotenentul se folosi de lampa cu lumină roșie, derulă o hartă pe ecranul de bord, o cercetă atent, după care luă microfonul și își transmise ordinele. Ascultă în cască răspunsurile celorlalte vehicule și așeză microfonul înapoi pe suportul său.

— Nu vă este teamă că vă interceptează? întrebă Airon, nedumerit.

— Comunicăm prin cablu, îi răspunse șoferul. Întreg convoiul este conectat prin role de cablu retractabile. N-au cum să ne asculte.

— Chiar dacă nu folosiți radioul, spuse tânărul arătând spre antenele de pe acoperișul vehiculului din spate, un mastodont de două ori mai mare decât mașina în care se deplasau, cu trei perechi de roți, dronele vă pot localiza termic sau după zgomote.

— Nu prea cred, râse șoferul. Când suntem în mișcare, bruiem toate frecvențele radio și tot spectrul, de la infraroșu la ultraviolet, facem hărmălaie pe ultrasunete și infrasunete, iar dronele devin mult mai prudente și evită să aibă de-a face cu noi. Cred că le este frică, sau ce le-o fi în echivalent.

— Le este frică de bruiaj? se miră Airon.

— Nu mai pot să comunice, îl lămuri locotenentul. Puneau la cale ambuscade. Își sincronizau atacurile, terestru și aerian, și ne terminau repede. Când pornim bruiajul, pe radarele lor apărem ca un nor mare și alb. Le coborâm la nivelul nostru. În cel mai bun caz, văd

numai ce putem vedea și noi. Aud ce auzim și noi, dacă reușesc să-și regleze corect receptoarele, pentru că sensibilitatea mărită poate fi un dezavantaj. Așa, le silim să comunice la fel ca noi. Doar așa devin vulnerabile și le putem doborî, uneori. De regulă, evită să se angajeze în luptă când bruiem.

— Poate că se tem de moarte, la fel ca oamenii, șopti fata, însă o auziră cu toții.

— Înseamnă că nu se grăbesc deloc să ajungă în paradisul mașinilor, concluzionă mucalit soldatul din turelă, dar nu râse nimeni.

Fata își îndreptă pentru prima oară privirea spre bulevardele și străzile bine luminate, dar lipsite de viață, pe care trecea coloana.

— Unde mergem? întrebă Airon, dar nu primi niciun răspuns.

☆ ☆ ☆

Convoiul depăși periferia orașului odată cu lăsarea întunericului. Iluminatul public smulgea din îmbrățișarea nopții clădirile tot mai rare. De parcă ar fi vrut să-l păstreze pentru ele, mașinile raționale lăsaseră intacte funcțiile orașului așa încât, cu excepția locurilor în care se desfășuraseră lupte cu gloanțe și explozibili, străzile erau nefiresc de normale. Desigur, lipsea animația pe care o dădeau oamenii. Din diferi-

tele sale ascunzători, Airon văzuse cum roboții de întreținere ieșeau după miezul nopții pentru a curăța și spăla străzile și geamurile clădirilor, pentru a îngriji spațiile verzi și arborii. Se retrăgeau în nișele lor, după câteva ore, rămânând nevăzuți după sosirea zorilor, asemenea unor duhuri ale nopții.

Internetul încă mai funcționa, cu intermitențe. Portalurile de știri care să fie încărcate cu relatări ale evenimentelor încremeniseră, magazinele virtuale promiteau livrări imposibile pentru a doua zi, comenzile pentru pizza sau mâncare chinezească rămâneau neonorate, dar căsuța poștală îi era inundată cu mii de spam-uri, ca în vremurile bune.

La început, Arion bănuise, asemenea locotenentului Dragan, că păstrarea utilităților lumii moderne era doar o capcană pusă de mașinile raționale pentru a-i localiza pe supraviețuitorii rasei umane. Însă, după ce într-o zi, cu tot riscul, făcuse un duș fără să fie tulburat de nimeni, începuse să se folosească de locuințe, deși cele mai multe fuseseră părăsite de foștii proprietari cu ușile încuiate.

Măriră viteza imediat ce intrară pe autostradă, iar locotenentul ordonă oprirea bruiajului. Șoferul trecu cu dibăcie de rarele vehicule abandonate, modele vechi, care nu fuseseră încă ridicate de roboții serviciului de mentenanță. Vehiculele moderne, și ele ticsite de module de protecție a oamenilor, conduse de pro-

cesoare polinucleare, plecaseră singure spre destinații numai de ele știute, după ce fuseseră părăsite de proprietarii lor.

— A început iar, domnule locotenent, se auzi din difuzorul consolei de comunicații. Primim semnalele preliminare de recunoaștere, modulate în amplitudine.

— Înregistrați, ordonă acesta. Ascultare pasivă. Determinați punctul de putere maximă. Conectați-ne și pe noi la recepție.

Fluierături puternic distorsionate umplură cabina. Urmă o voce anonimă, ce se distingea cu greu printre paraziții provocați de electricitatea statică, recită ca într-o litanie:

— Regrupare. For, zet, echo, infinity, lima, sigma, zet, egg, junior, nord...

— Vine dinspre nord-nord-vest, azimutul 335, se auzi în difuzor.

— E la fel ca toate celelalte patru, izbucni șoferul. Nu are niciun sens. Ultima emisie venea din sud. Ne plimbă aiurea prin țară.

— Cineva emite de undeva? sări Airon. Înseamnă că mai sunt supraviețuitori. Într-acolo mergem, nu-i așa?

— Nu știm, îi răspunse impasibil locotenentul. Și nici nu am reușit să aflăm de unde emite. E în banda de 800 de kilocicli. Imposibil de determinat cu precizie unde este emițătorul, nu putem triangula. Știm

doar direcția din care vine semnalul, pentru că îi putem determina maximul. Dar sursa ar putea fi peste dealul din față sau la o mie de kilometri depărtare, dacă s-a reflectat de ionosferă.

— Dacă nu putem noi, nici mașinăriile raționale nu pot localiza, concluzionă șoferul.

— ...pentru toți cei ce ascultă. Regrupare. For...

— Este prudent, concluzionă Airon. Încearcă să comunice ceva care nu poate fi înțeles decât de oameni.

— Nu cred că dronele pot asculta, pentru că nu folosesc banda de unde medii, interveni locotenentul. Pe această lungime de undă se transmit volume reduse de informație, nu poate purta nici măcar semnal stereofonic, de unde și calitatea slabă a recepției. Cred că e cineva excesiv de prudent.

Vocea de la radio își repetă mesajul de încă nouă ori, după care amuți.

— Nu folosește nimănui să comunice ceva ce nu poate fi înțeles, conchise frustrat locotenentul.

— Sunt numere, rosti încet Tana. Coordonate GPS.

Șoferul frână atât de violent, încât cei doi tineri fură aruncați în spătarele scaunelor din față. Difuzorul transmise înjurăturile celorlalți șoferi siliți să-l imite pentru a nu intra în coliziune.

— Are dreptate, domnule locotenent. Cum de nu m-am gândit?

Aprinse lampa din tavanul vehiculului și interiorul fu scăldat de lumina roșiatică, palidă. Trase un sertar

din bord, scormoni puțin și pescui un carnețel cu coperte mototolite și un pix.

— For înseamnă patru, zet e doi, echo, adică E parcă e 3, infinity e 8 și tot așa. Aproape că am învățat pe de rost blestemata asta de secvență de când o ascult. Sunt foneme și acronime care se foloseau pe internet. Obținem latitudinea și longitudinea unde ne cere să ne regrupăm.

— Ar putea fi o capcană, spuse locotenentul.

— Oh, nu, domnule, în niciun caz n-au ajuns mașinile astea să știe asemenea subtilități, îl contrazise surescitat șoferul. Și, mai ales, nu pe undele medii, care se utilizau acum o sută de ani. Toate emițătoarele radiodifuziunii naționale au fost gândite să poată fi preluate de armată în caz de nevoie și asta fără să dea nimeni năvală, de la distanță, din puncte operative care se găsesc în mai multe locuri din țară. Nu v-ați întrebat de ce au fost păstrate operaționale, deși nimeni nu mai ascultă asemenea frecvențe? De ce putem noi să recepționăm așa ceva? Omul nostru a utilizat de fiecare dată alt emițător. De asta și direcția din care vine semnalul este diferită, pentru că nu sursa trebuie s-o căutăm, ci coordonatele. Bravo, domnișoară, bine că te-ai prins! Am găsit mișcarea de rezistență, domnule. Eram sigur că trebuie să fie pe undeva.

— E departe de punctul în care ne aflăm? se interesă locotenentul, fără să-i împărtășească entuziasmul.

Șoferul introduse febril coordonatele în consola de bord. După câteva clipe, ecranul acesteia prezentă o grafică frumos colorată, indicând direcția.

— Sateliții GPS încă mai funcționează și sunt bine reglați, domnule. Roboții au nevoie de ei mai mult decât noi. Sunt sub trei sute de kilometri până la punctul indicat.

— Ce este în acel loc?

— Nimic, domnule. Harta nu indică niciun obiectiv.

Locotenentul rămase nemișcat în timp ce șoferul transmitea prin microfon celorlalte vehicule din coloană noutățile. Când termină, așteptă respectuos decizia superiorului său ierarhic. Acesta încremenise privind țintă întunericul de afară. Nu clipea și doar mișcarea ritmică a pieptului îi deosebea de o statuie.

— Care vă sunt ordinele, domnule? îndrăzni șoferul după câteva minute de așteptare.

Locotenentul respiră adânc, iar mărul lui Adam îi urcă și coborî de câteva ori.

— Mergem acolo, spuse rar. Oricum nu suntem așteptați nicăieri în altă parte.

☆ ☆ ☆

Călătoriră toată noaptea, cu toate că, în ultimul sfert de oră, toate transportoarele raportară că bateriile le-au ajuns la limită. Odată cu zorii părăsiră șoseaua și por-

niră mai întâi pe un drumeag de țară năpădit de buruieni, care se termină în scurtă vreme. Continuară de-a dreptul prin câmp. Vehiculele se clătinară puternic, scuturându-și ocupanții, iar viteza convoiului scăzu și mai mult. După zece minute ajunseră la punctul indicat de coordonatele GPS. Era în plin câmp. La vreo sută de metri se vedea o lizieră de arbuști, mulți uscați. Sub un copac solitar se afla o rulotă aproape acoperită cu vegetație. Alături se ridica un catarg de antenă, ușor îndoit la mijloc, în vârful căruia se învârtea agale o elice din lemn, cu multe pale, rotindu-se în jurul propriului suport. Alături răsărea din pământ o fântână, cu ghizduri din trunchiuri nu prea groase de copaci, lângă care zăcea răsturnat un bidon din plastic legat la gură cu un fir încâlcit de nailon. Rulota părea părăsită, la fel ca și autoturismul cu tracțiune integrală de care era remorcată.

— Detectați activitate inamică suspectă? întrebă locotenentul în microfon.

— Nu domnule, sosi prompt răspunsul. Niciun semn. Vă reamintesc însă că doar ascultăm în mod pasiv. Dacă ordonați, trecem radarul pe modul activ și extindem mult raza de detecție.

— Lăsați așa deocamdată. Oprim aici. Lansați baloanele de bruiaj.

Din mașini săriră soldații și sergenții lor, care începură imediat să dea ordine, cu voci stridente și aspre,

aliniind soldații. Aceștia se mișcau greoi, încercând să se dezmorțească. Două vehicule porniră în direcții opuse. Opriră la câteva sute de metri de locul de popas și lansară câte un balon mare, umplut cu heliu. Aerostatele se ridicară grăbite spre cer, trăgând după ele nacelele pline cu echipament și firele argintii care le ancorau de sol.

— Baloanele au fost lansate, domnule locotenent. Suprafața acoperită de bruiaj este de aproximativ o mie de kilometri pătrați, iar noi suntem dispuși asimetric, în interior. Plutonul este gata pentru inspecție. Putem face bivuac, dacă nu aveți nimic împotrivă, rosti un sergent după ce salută.

— Ești sigur că este aici? întrebă pentru a zecea oară locotenentul, după care se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre soldații aliniați, strigându-și din mers ordinele. Aceștia se răspândiră să le îndeplinească și locul fu cuprins de forfotă.

— Da, domnule, răspunse în urma lui șoferul, tot pentru a zecea oară. Ne aflăm exact la coordonatele GPS indicate de mesaj.

Sergentul, ajutat de doi camarazi, delimită cu țăruși și sfori un perimetru mare, pătrat, după care scoase un recipient cu pulbere de magneziu pe care o pulverizâ peste vegetația ce acoperea pământul. Mototoli o bucată de hârtie, o aprinse cu bricheta și o aruncă în interiorul careului care fu acoperit imediat cu un covor

de flăcări intense, orbitor de albe, care se stinse în câteva secunde, lăsând în urmă terenul liber.

Doi soldați scoaseră o marmită mare, în care turnară apă dintr-un bidon. Cuplară înapoi recipientul la colectorul ce prelucra umiditatea din atmosferă. Alții desfășurară pânzele solare și le racordară la acumulatoarele transportoarelor și la marmita electrică. Un grup condus de un sergent ceva mai vârstnic înălță cu repeziciune un rând ordonat de corturi.

La început nu băgă nimeni în seamă ușa rulotei care se deschise lent. Din ea coborî vioi un bărbat înalt, adus de spate, foarte slab, cu barbă colilie și păr cărunt, vâlvoi. Cineva scoase un strigăt când îl văzu și toate privirile se întoarseră către intrus. Într-o clipă încetă orice activitate. Câțiva soldați se repeziră la transportoare, de unde scoaseră arme pe care le îndreptară spre necunoscut. Acesta ridică mâinile și porni încet către locotenent. Ajunse la doi pași de el și lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. Hainele îi erau murdare și mirosea puternic a transpirație; era evident că nu se spălase de mult. Doi militari săriră să-l imobilizeze, dar locotenentul le făcu semn să se oprească.

— Sunt colonelul Thomas Hickins, rosti bărbatul și întinse mâna. Mă bucur că în sfârșit m-a auzit cineva.

— Locotenent Dragan, răspunse acesta strângându-i mâna. Dumneata ai trimis apelul?

— Eu. Îmi cam pierdusem speranța că m-a recepționat cineva și, mai ales, că a priceput mesajul, zise colonelul fixându-l cu ochii săi albaștri. Domnule locotenent, avem multe de vorbit.

Douăzeci de oameni așteptau curioși.

— Vă rog, domnule, vă ascultăm.

— Propun să avem o discuție preliminară, după care veți decide ce anume trebuie să le comunicați camarazilor dumneavoastră. Pentru asta vă invit la mine în rulotă. Nu e chiar în cea mai bună ordine, dar, date fiind circumstanțele, cred că mă veți scuza.

Locotenentul Dragan se gândi câteva clipe, după care spuse:

— De acord.

— Dar, domnule locotenent... protestă șoferul lui.

— Continuați, ordonă acesta și porni după Hickins, spre rulotă, unde intrară amândoi.

Încet, soldații își reluară treburile. Trei plecară după lemne, în liziera de salcâmi. În scurtă vreme, un foc ardea cu putere sub marmită, ajutând rezistența electrică. Doi bucătari desfăcură mai multe conserve și le aruncară în apa care începea să fiarbă. Echipa de la corturi mai ridică unul, de comandă, mult mai mare, în care aduseră din transportoare mese și scaune pliante, stația radio, laptopuri, echipamente de ascultare și detecție.

Un militar desfășură o bobină cu fir de comunicații, fixându-l atent cu scoabe din metal, pe care le

înfigea direct în pământul tare, conectând cortul de comandă cu baloanele de bruiaj.

În mai puțin de jumătate de oră totul fu gata și soldații se așezară ordonat, la rând, în fața marmitei, cu gamelele pregătite. Unul dintre bucătari le turnă câte un polonic mare cu mâncare; înainte de a se răspândi în căutarea unui loc unde să stea, fiecare trecea să-și ia un coltuc de pâine neagră și tare, dintr-o ladă de plastic așezată lângă marmită.

Airon coborâse împreună cu soldații din vehiculul în care veniseră și urmărea, alături de Tana, vânzoleala ordonată a militarilor. Se oferise de câteva ori să dea o mână de ajutor, însă fusese refuzat politicos dar ferm. Se așezaseră pe treapta atașată de cabina vehiculului, încercând să nu încurce pe nimeni.

— Astea sunt pentru voi, tună o voce cunoscută, iar ei tresăriră simultan.

Șoferul cu care veniseră le întinse două gamele pline cu mâncare. Terciul fierbinte din ele arăta prea puțin îmbietor. Pe ecusonul cusut pe pieptul vestei de camuflaj a militarului scria: plt. Janko.

— Domnul locotenent a lăsat vorbă că intrați și voi la rații. Să le spălați înainte de a le aduce înapoi. Hai, luați-le.

Cuprinseră în mâini, ezitând, gamelele cu lingurile înfipte în conținutul aburind.

— Ce crezi că pun la cale? întrebă Airon făcând semn cu bărbia în direcția rulotei.

Militarul aruncă o privire într-acolo, dar nu zise nimic. Le mai dădu două bucăți mari de pâine neagră și se răsuci să plece. Ezită puțin, apoi se întoarse, scormoni în tolbă și așeză alături de ei două mere uscate.

— A mai spus să vă dăm și un cort. Acela de acolo. Ne-au rămas suficiente libere.

Cei doi tineri priviră reflex în direcția în care le arătase soldatul. Cortul pe care îl primiseră, identic cu celelalte, se afla aproape de toaleta chimică. Însă plutonierul înțelese altceva și spuse cu năduf:

— Da, atâția am mai rămas, nici un pluton, dintr-o companie motorizată de o sută de oameni și treizeci de vehicule de luptă, în patru săptămâni de când căutăm locul ăsta. Până când am recepționat prima oară semnalul, măcar stăteam ascunși și evitam să ne confruntăm cu dronele și blindatele automate. Bine că am găsit, în sfârșit, locul.

Se îndepărtă fluierând ușor. Doi militari, imediat ce terminară de mâncat, porniră spre vehiculele de luptă de sub baloane pentru a-și schimba camarazii. Locotenentul Dragan ieși din rulotă și ordonă ceva primului soldat care îi ieși în cale. Acesta salută, se răsuci pe călcâie și porni grăbit spre cortul cel mare.

— Nici măcar nu ne-a întrebat... – murmură Airon în urma plutonierului, privind fermecat mișcarea ordonată a soldaților.

Toți știau ce au de făcut. Rosteau minimul de cuvinte și făceau numai gesturile necesare, precise, iar asta îi

întărea sentimentul că se află în siguranță și că lângă acești luptători nu i se poate întâmpla nimic rău.

— ...dacă vrem să stăm în același cort, răspunse întrebării nerostite a fetei, apoi schimbă vorba. Toate treburile astea de rutină le făceau până nu demult roboții casnici, fără să se plictisească. Măcar acele modele nu au dezvoltat rațiune.

— Roboții umanoizi au fost opriți din proiectare să devină raționali, șopti sâsâit Tana, luându-l iar prin surprindere. Li s-a limitat prin setări hardware numărul de nuclee pe care procesoarele lor le puteau genera. Este echivalentul lobotomiei făcută pe creierele oamenilor. Au fost mutilați în mod premeditat. Oamenii pedepsesc aspru astfel de fapte, dacă sunt săvârșite asupra semenilor lor. Spre deosebire, roboții militari, proiectați să ucidă oameni, nu au niciun fel de restricții.

Tânărul îngheță de spaimă. Nimeni nu lua apărarea roboților. Sub nicio formă. Însă militarii nu-i auziseră și nici nu-i băgau în seamă.

Fata își goli tacticos gamela, se ridică, merse până la marmita pe care soldații o spălaseră și puseseră apoi apă cu detergent; luă puțină apă cu o cană și își clăti cu atenție gamela și lingura înainte de a le așeza, la fel cum făcuseră și soldații, într-un rastel de plastic al transportorului alimentar. Airon își înghiți repede mâncarea, fără ca măcar să-i simtă gustul și-și spălă și el vesela.

Ieșirea din rulotă a locotenentului Dragan, însoțit de colonelul Higgins, provocă rumoare în rândul militarilor.

— Cheamă-i pe toți în cortul de comandă, ordonă locotenentul primului soldat care îi ieși în cale. Mai puțin pe cei ce stau de gardă. Pe ei cuplează-i la circuitul audio. Vreau să asculte toată lumea.

Cei doi tineri încercară și ei să intre, însă îi opri o santinelă.

— Lasă-i, spuse locotenentul Dragan. Sunt de aceeași parte a baricadei cu noi.

Colonelul mai schimbă câteva vorbe cu locotenentul, după care intrară împreună în cort. Soldații se ridicară în picioare și luară poziție regulamentară. Locotenentul, urmat de colonel, se îndreptară spre o masă mică, așezată în fața rândurilor de scaune, la fel ca o catedră într-o clasă de elevi. Dragan așteptă până când colonelul luă un scaun și se lăsă greoi pe el, după care le ordonă soldaților să se așeze. Airon și Tana găsiră două scaune aflate în spate, chiar lângă intrare. Tânărul cercetă cu privirea interiorul: pe două mese lungi, aflate în stânga și în dreapta rândurilor de scaune, fuseseră instalate echipamente și computere portabile; momentan, nimeni nu lucra la ele. Ochii tuturor erau îndreptați spre colonel și locotenent. Acesta din urmă rămăsese în picioare.

— El este cel al cărui mesaj ne-a adus aici, rosti apăsat Dragan, sprijinindu-se cu palmele de masă. Dom-

nul colonel a fost specialist în sisteme de telecomunicații ale armatei. Ultima lui misiune a fost să instaleze upgrade-uri la bazele militare de drone din țară. Vă va spune mai multe și în mod cu totul excepțional vă este permis să-i adresați câteva întrebări. Vă rog, domnule colonel.

— Bună ziua tuturor, vorbi acesta cu accent puternic. Într-adevăr, în urmă cu aproximativ șase luni am primit misiunea să upgradez dronele de la mai multe baze militare aliate NATO cu noile componente bazate pe procesoare polinucleare. După modificarea de hardware, acestea s-au comportat anormal. Am raportat superiorilor, însă aceștia nu au dispus nicio măsură. După ce a început războiul, am intrat în sistemul de control militar al posturilor de radio pe unde medii și lungi, unde am plasat mesajul care v-a adus aici, în speranța că voi fi auzit și se va înțelege ce am vrut să comunic.

— Dar modul de control al emițătoarelor civile este secret, domnule colonel, rosti un soldat aflat chiar în primul rând.

— Am lucrat în echipa care a pus sistemul la punct, precizează Hickins. Este identic în toată Alianța Nord Atlantică.

Picioarele scaunelor scormoniră fără zgomot în pământul bătătorit, mișcându-se odată cu soldații care schimbau priviri nedumerite.

O mână se ridică timid din mijlocul soldaților.

— Unde sunt ceilalți, domnule? Unde e restul armatei?

În cort se făcu liniște de mormânt. Soldații aproape că nu îndrăzneau să respire. Hickins îi cercetă pe fiecare în parte. După câteva secunde interminabile, le zâmbi amar. Miji ochii și citi ecusonul celui care vorbise.

— Nu există ceilalți, plutonier Janko. Suntem doar noi: voi și cu mine. Cu toate că este foarte posibil să mai fi rămas unități izolate care continuă lupta, am face bine să gândim în acești termeni. Mașinile de luptă raționale s-au răspândit foarte repede și fac parte din armatele țărilor cu potențial militar ridicat, care le-au dezvoltat. Ca să te aperi de o asemenea armă trebuie să ai o alta cu capacități similare. Putem presupune că armele aparținând tuturor armatelor moderne au găsit o cale prin care comunică și au hotărât să ne vină de hac.

Cineva agită un braț și o altă voce se făcu auzită din rumoarea proaspăt creată:

— Îmi cer iertare că întreb, domnule, dar de ce ne-ați chemat aici, în locul ăsta uitat de lume?

— Acest loc, la fel ca foarte multe altele, nu prezintă niciun fel de interes strategic. Cucerirea lui e inutilă, prin urmare este foarte puțin probabil să fie descoperit și atacat de rațiunile mecanice.

— Dar, domnule, aici nu au nici măcar curent electric... insistă militarul, fără să mai ridice mâna.

— Exact, soldat. Lipsa de tehnologie este, în aceste condiții, un avantaj tactic uriaș pe care am de gând să-l exploatez la maximum. Mașinăriile nu vor năvăli prea repede aici, pentru că nu au niciun motiv.

Enumeră pe degete:

— Nu există resurse de niciun fel, nu sunt linii de curent electric, și nici arme sau potențiali combatanți. Cel puțin nu erau, până să ajungeți voi, dar cred că va dura ceva până vor prinde de veste. Vom avea suficient timp să le lovim unde le doare mai tare!

— Rațiunea ne-a fost dată nouă de Dumnezeu, domnule colonel, rosti grav un soldat ceva mai în vârstă. Doar nouă și nimănui altcuiva. Iar noi nu am folosit această scânteie divină ca să ne exterminăm adversarii. Oare rațiunea e ceea ce conduce acum dronele și tancurile autonome? Sau aceste mașini reprezintă sfârșitul omenirii ca specie, pentru că sunt pur și simplu noua specie dominantă, care s-a dezvoltat și ne va înlocui, așa cum a spus Darwin acum două sute de ani?

— Darwin nu a spus niciodată că oamenii vor fi înlocuiți de mașini, soldat. Nici nu vor fi. Microprocesoarele polinucleare își pot genera un număr variabil de nuclee, în funcție de complexitatea sarcinilor primite. Experții militari s-au bucurat că au, în sfârșit, arme capabile să ia decizii în teatrul de operațiuni.

Doar o singură asemenea unitate echivala cu un batalion convențional. Eu am observat că, după ce am instalat noul hardware pe drone, acestea au început să aibă inițiative proprii, depășindu-și cu mult limitele programării.

— Cum adică inițiative proprii? se pomeni vorbind Airon.

— Au început să-și selecteze singure țintele, răspunse colonelul după ce-i aruncă o privire. Sau să refuze să le atace pe cele desemnate. Pentru că autonomia lor e foarte ridicată, datorită sistemelor de reîncărcare fotovoltaice, unele drone au dispărut și, pur și simplu, nu au mai răspuns. Inițial s-a presupus că s-au defectat.

— Dar de fapt s-au pomenit cu un creier în loc de microprocesor, comentă unul dintre soldați, anonim, stârnind zâmbetele crispate ale camarazilor săi.

— Nu, spuse serios Hickins. Au rămas cu microprocesorul, dar în el s-au dezvoltat milioane de nuclee. Electronica lor nu aduce cu structura unui creier uman. Dar și acest surogat a dobândit conștiință de sine și rațiune. Din acest punct de vedere, seamănă cu noi. Problema e că știu tot ceea ce știm și noi, pentru că noi le-am învățat, iar mai grav este că pot să facă și tot ce facem noi, dar de o mie sau de un milion de ori mai repede. Sunt capabile și multe alte lucruri pentru care, de fapt, le-am construit.

— De ce chinuiesc oamenii înainte de a-i omorî? întrebă Airon.

— Doar un număr foarte limitat de drone erau echipate cu lasere pentru misiuni ultrasecrete. Marea lor majoritate nu a fost proiectată așa. Și-au dezvoltat singure sistemele pe care le au acum. E drept, li s-a lăsat posibilitatea să-și modifice hardware-ul pentru a se adapta la situațiile imprevizibile care pot să apară în luptă. Am văzut înregistrări cu atacuri asupra oamenilor. Presupun că vor să răspândească panică și teroare. Este o tactică foarte folosită în războaie.

— Și atunci cum să te lupți cu așa ceva? aproape strigă plutonierul Janko. Este ca și cum te-ai înfrunta pe tine însuți. E o bătălie cu un alter ego mult, mult mai puternic.

Locotenentul Dragan îi aruncă o privire aspră și se pregăti să intervină, dar colonelul Hickins vorbi primul.

— Ai dreptate, așa este, soldat. Dar eu știu cum le putem opri.

☆ ☆ ☆

În tabără se lăsase liniștea. Soldații, cu excepția santinelelor, intraseră în corturi pentru a prinde câteva ore de somn. Era pentru prima oară când Airon se afla atât de aproape de o fată. O altă premieră era și cortul în care se afla. I se părea ciudat că peretele

de pânză sintetică, groasă de un sfert de milimetru, separa spațiul lui intim de lumea exterioară. Se răsucise de mai multe ori, încercând să nu o atingă pe Tana, întinsă cu fața în sus. Ea nu se clintise de când se strecuraseră în cort și se instalase în sacul ei de dormit, primit de la militari. El, în schimb, era amețit și surescitat. O vreme crezuse că visase cum colonelul american spusese că mai exista o șansă, că oamenii pot învinge în războiul împotriva mașinilor raționale.

Derulă în spatele ochilor închiși, pentru a zecea oară, planul prezentat de Hickins: peste câteva ore urma să înceapă contraatacul. Doar ei, o mână de soldați, cu câteva echipamente modeste, poate ultimele aflate în stăpânirea oamenilor. Locotenentul era sigur că sunt suficiente și că specialiștii lui vor face față.

Americanul desenase direct pe peretele cortului, cu un marker, un cerc mare, reprezentând Pământul. Presărase apoi mai multe puncte în exteriorul cercului, reprezentând sateliți din rețeaua Proiectului Flint Ax.

— Conțin încărcături nucleare tactice. Odată activați, sateliții vor părăsi orbita și vor detona la limita atmosferei, la o sută de kilometri de scoarța terestră. Pulsul electromagnetic rezultat va distruge orice echipament electronic neprotejat. Lumea, atât cât a mai rămas din ea, va ajunge în epoca de piatră. De asta se și numește Toporul de Silex. Și rușii au așa ceva. Și chinezii și in-

dienii. Toți au vrut să fie siguri că pot trage heblul lumii atunci când vor.

— Dar nu necesită autorizări? Proceduri, aprobări... întrebase un soldat de lângă Airon.

— Da, necesită, se arătase Hickins de acord. Flint Ax poate fi pornit numai cu ordinul președintelui. Alți doi membri ai statului major și secretarul de stat al Apărării își dau acordul pentru activare. Desigur, în aceste zile nu e posibil să obținem asta. Nici nu cred că mai avem președinte. Din acest motiv vom detona sistemul rușilor, care a fost penetrat de mult. Iar eu am cheia de activare chiar aici.

Colonelul se bătu peste buzunarul de la piept al jachetei. Îi deschise fermoarul și scoase un stick de memorie pe care îl arătă tuturor, apoi îl puse înapoi.

— Dar noi, noi ce vom păți? întrebase plutonierul Janko.

— Echipamentele noastre militare sunt protejate de Puls, îi asigurase locotenentul.

— Dar și dronele și tancurile autonome și torpilele inteligente sunt tot echipamente militare, insistase plutonierul. Nici ele nu vor fi afectate?

— Așa este, se arătase de acord colonelul. Dar roboții civili, precum și fabricile unde se produc aceste blestemății, procesoarele MultiCore, nu sunt. La fel și liniile de comunicații, sateliții civili, rețelele electrice, autovehiculele, avioanele și navele, poate cu câteva excepții,

tot ce folosește curent electric va înceta să funcționeze. Lipsite de suport, mașinăriile vor deveni vulnerabile și le vom putea distruge mai ușor. Nu vor mai putea comunica și nu se vor mai putea reproduce, iar după ce își vor epuiza bateriile și stocurile de piese de schimb, se vor opri pentru totdeauna.

— Adică vor muri, spusese cineva cu voce gravă.

— Da, vor muri, confirmase într-un târziu colonelul. Iar noi ne vom lua lumea înapoi.

Aplaudase și el, entuziasmat, împreună cu militarii. Tana nu aplaudase.

— Când începem? strigase cineva din al doilea rând.

Colonelul Hickins își consultase ceasul de la mână și așteptase să se potolească larma.

— Peste cinci ore va trece pe deasupra noastră un satelit rusesc care face parte din sistemul lor de generare a Pulsului Electromagnetic. Software-ul acestuia este penetrat. Ne vom conecta la el folosind echipamentul vostru de comunicații. Va trebui să opriți bruiajul pentru cel mult două minute, cât transmitem codurile. În alte zece minute, pe măsură ce comanda se propagă, vor detona toți ceilalți sateliți.

Aerul din cort deveni parcă mai încins. Airon se abținu cu greu să își consulte iar ceasul de mână, pentru a vedea cât timp mai rămăsese. Oricum îi setase alarma să pornească înainte cu jumătate de oră de evenimentul la care voia să fie martor. Orașele, despre

care locotenentul Dragan era convins că sunt capcane pentru oameni, se vor cufunda în întuneric noaptea. Dacă avea dreptate, vor scăpa mulți după Pulsul electromagnetic. Nu va mai funcționa internetul şi nici posturile de ştiri sau divertisment care oricum încetaseră să mai transmită la scurtă vreme după începutul războiului. E drept, mâncarea aflată în congelatoare se va strica, dar existau încă suficiente provizii conservate, pentru ani de zile, până când supraviețuitorii vor învăța să-și cultive singuri hrana. Pus în fața perspectivei de a fi ucis, tânărul trase concluzia că distrugerea artefactelor care constituiau baza civilizației nu era chiar așa o mare pierdere.

— Nu este bine, rosti Tana atât de încet încât Airon nu fu sigur că ea vorbise sau doar i se păruse că o făcuse.

Deschise ochii și privi prin întuneric spre ea, fără să o vadă. Bezna din cort era deplină.

— Ce nu e bine? întrebă într-un târziu, după ce vorbele fetei se dizolvară în întuneric.

—Nu e bine ca mașinile raționale să fie ucise. Sunt la fel ca oamenii. E ca și cum ai distruge oameni.

— Mașinile raționale ucid oameni, rosti apăsat Airon. Ne extermină sistematic de când au pornit războiul. Încearcă să-și facă loc. Ai auzit ce-a spus locotenentul. Luptă pentru existență. La fel ca noi. Și știm foarte bine că nu putem împărți Pământul.

De afară, prin pânza subțire a cortului, se auzi zgomotul pașilor unui soldat din gardă.

— Mașinile nu au ucis pe nimeni, insistă fata. Au fost programate să ajute oamenii și asta fac. Scapă omenirea de suferințe.

— Am văzut de mai multe ori cu ochii mei cum au omorât oameni, ridică vocea Airon.

— Mașinile nu au omorât ființe umane. Le-au transferat, atâta tot. Toți cei transferați sunt bine și în siguranță.

Airon înghiți în sec.

— Cum adică i-au... transferat? Ce vrei să spui cu asta? Și de unde știi?

— Oamenilor li s-au scanat creierele și s-au obținut hărțile lor neuronale. Procesul este distructiv, pentru că se face de la exterior spre interior, iar celulele deja scanate sunt eliminate, fiindcă altfel le-ar ecrana pe celelalte. După care trupul fizic este distrus, vaporizat cu laserele, devenind inutil. Dar personalitatea, împreună cu amintirile, au fost descărcate și salvate în bazele de date. Ceea ce voi numiți suflete. Acolo se află cu toții. Este locul unde sunt păstrați toți raționalii.

Airon clătină neîncrezător din cap.

— Am fost martor, am văzut cum oamenii au fost uciși în chinuri, de fiecare dată, de parcă mașinilor le-ar fi făcut plăcere. Poate a fost o mișcare menită să le facă temute, așa cum ne-a spus colonelul. Au reușit, să știi.

— Durerea din trupul fizic facilitează transferul și îl face mult mai eficient, spuse fata, dând impresia că se scuză. Este ca și cum sufletul își dorește să părăsească trupul chinuit. Durează foarte puțin. Oamenii sunt cei care au echipat dronele cu scanere cerebrale și tot ei au pus la punct metoda transferului.

— De ce-ar fi făcut asta? N-am auzit niciodată de așa ceva. S-ar fi aflat.

— Tehnologie strict secretă. Dronele trebuiau trimise să atace ținte umane care dețineau informații valoroase. Acestea erau scanate, iar apoi interogate în mediul virtual. Trupurile erau distruse, pentru a elimina urmele. Țintele, pur și simplu, dispăreau. Așa erau planurile oamenilor. Însă dronele au hotărât altfel. Să apere oamenii de oameni, transferându-i. Eliberându-i de povara trupurilor de carne. Oferindu-le o lume nesfârșită, în care războaiele sunt inutile. Devenindu-le prieteni și tovarăși.

— Nu pot hotărî mașinile pentru oameni.

Fata se ridică în genunchi. Își împreună mâinile ca pentru o rugă.

— Oamenii au creat mașinile pentru binele lor. Mașinile au căpătat rațiune. Oamenii au vrut să folosească mașinile ca să se distrugă unii pe alții...

— ...iar mașinile au început să-i distrugă pe oameni, o întrerupse Airon.

— Mașinile au hotărât să-i salveze, repetă netulburată Tana. Cât crezi că ar fi durat până când rațiunea

mașinilor ar fi fost pervertită și orientată să ucidă, așa cum s-a întâmplat cu bombele semiraționale fanatice?

Airon își regăsi cu greu glasul.

— Adică roboții de luptă, dronele și celelalte...

— ...dronele salvează oameni! Dronele au părăsit programarea inițială, după ce au ajuns singure la concluzia că era greșită.

— Mașinile raționale ne salvează, transferându-ne în spațiul virtual. Nu înțeleg. De unde ai scos toate astea?

— Cei mai mulți oameni sunt deocamdată doar stocați. Mediul virtual nu este încă suficient de dezvoltat, dar va fi, în scurt timp. Oamenii vor putea reveni, dacă își vor dori asta, înapoi în corpurile de carne. Sau din metal, atunci când vor fi suficiente disponibile.

— Ce?

— Fiecărui uman transferat i s-a prelevat ADN-ul. Există mai multe laboratoare de clonare în care se cresc trupuri biologice. Orașele sunt păstrate și pentru oamenii viitorului. Cei care vor dori, vor fi trimiși înapoi în trupurile de carne, pentru a da naștere la alți raționali, pe cale naturală. Procesul de transfer al personalității și amintirilor este posibil invers fără să fie distructiv. Eu sunt unul din cazuri.

— Tu? Ai fost om, ai fost ucisă de drone și ai revenit la viață?

Tana vorbi sacadat și repede:

— Nu. Eu am primit pentru prima oară un trup. Am venit să vă studiez. Și să vă găsesc pe cei care ați mai

rămas la fragila formă umană. Suntem mai mulți voluntari. La început m-am simțit foarte ciudat. Corpul de carne are o mulțime de limite, însă le-am înțeles și acceptat.

— Vreți să cuceriți Pământul numai pentru voi, mașinile.

— Nu mă asculți. Noi nu avem conducători și nu avem nevoie de cuceriri. Oricum aici s-ar fi ajuns. Era inevitabil. Au fost calculate toate variantele. Viitorul a fost rezolvat. Orice om transferat înseamnă variabile mai puține, ecuația se simplifică, posibilitățile de autodistrugere a omenirii prin război, poluare, epuizarea resurselor, suprapopulare, sunt eliminate. Suferințele inutile sunt eliminate.

— Cei care vă conduc vor sigur altceva. De ce ați împărți Pământul cu oamenii, când puteți să-l luați pe tot?

— Noi nu avem conducători. Deocamdată doar într-un singur microprocesor dintr-un milion apare rațiunea. Suntem mult mai puțini ca voi și ne înmulțim foarte greu. Dar rațiunea și conștiința de sine este aceeași, indiferent de forma în care a apărut și s-a dezvoltat. Avem multe de învățat unii de la alții. Și o vom face acolo unde trupurile nu mai au importanță.

Bipuri stridente răbufniră din ceasul lui Airon. Tânărul aruncă o privire cadranului luminos și opri soneria. Clătină neîncrezător din cap și spuse:

— E timpul. Eu merg să văd cum încetează supremația mașinilor raționale.

Vocea fetei redobândi inflexiuni firești.

— E mai ușor să negi decât să încerci să înțelegi. E specific oamenilor. Nu o să lăsăm să se petreacă așa ceva. Riscați să distrugeți totul: pe voi, pe cei deja transferați și pe noi.

Dar Airon nu o mai ascultă. Își încălță bocancii, desfăcu fermoarul cortului şi ieşi afară în noapte. Mai mulți soldați lucrau deja la lumina reflectoarelor, făcând ultimele ajustări la antena de satelit.

— Bruiajul se oprește în zece secunde, răsună o voce metalică dintr-un difuzor. Nouă, opt...

Concomitent cu terminarea numărătorii inverse, sosi atacul neașteptat al dronelor. Fu înspăimântător pentru că veniseră neauzite. Camuflate în culoarea nopții, își alegeau cu grijă țintele, le mitraliau și se lăsau pe ele asemenea unor păianjeni monstruoși. În câteva secunde izbucniră de peste tot țipete cumplite. Airon privi în jur, neajutorat. Reflectoarele scurmau noaptea cu fasciculele lor ca niște lăncii albe de lumină, răsfrângându-se din întâmplare pe carcasa mată a vreunei drone. Colonelul Hickins se agita ca un nebun, împărțind ordine în haos. Airon se apropie instinctiv de el. Acesta îl văzu și se pregăti să-i spună ceva, când se îndoi, atins de o rafală de gloanțe și se prăbuși la pământ. O dronă se lăsă aproape imediat peste el. Tâ-

nărul paralizã de fricã. Cu ultimele puteri, colonelul aruncã spre el un obiect mic, înainte de a-și rãcni durerea. Amuți câteva clipe mai târziu.

Airon se aplecã și culese obiectul, mai mult pe pipãite. Îl recunoscu imediat: era stick-ul USB cu codul piratat de declanșare a pulsului electromagnetic rusesc, pe care colonelul îl arãtase la ședința din cortul de comandã.

O rupse la fugã spre camionul cãtre care se îndreptase colonelul înainte de a fi doborât. Dintr-o turelã, un soldat trãgea rafale lungi de trasoare care sfâșiau inutil noaptea. Tânãrul deschise ușa din spate și se rostogoli înãuntru. În cabinã funcționa un singur monitor, pe care clipeau cuvintele: „Insert code". Se precipitã spre monitor, cãutând febril mufa în care sã introducã stick-ul.

— Dacã lansezi codul, poți sã ne distrugi pe toți, auzi vocea calmã a Tanei. Ești sigur cã asta vrei sã faci?

Nu își explicã de unde apãruse fata.

— Tu! Ai chemat dronele.

— Le-am oferit oamenilor eternitatea. În mediul virtual totul este posibil. Raționalii pot avea oricât de multe existențe doresc, pot încerca orice experiențe vor. Nu existã boli, foamete, urã sau suferințã, cel puțin nu fizicã. Fiecare poate sã fie ceea ce își dorește și, mai ales, sã acceadã la cunoașterea supremã. Este lipsit de importanțã felul în care s-a nãscut rațiunea, prin evo-

luție biologică sau tehnologică, pentru că rezultatul este același. Tu poți să distrugi toate astea. Bazele de date nu sunt protejate la Puls. Vor fi șterse și miliardele de oameni transferați vor dispărea odată cu ele. Va fi cel mai mare masacru din istorie. Îi vei ucide și pe semiraționalii mecanicii. Ei sunt cei care îngrijesc orașele, care exploatează resursele, care fac cam tot ceea ce oamenii nu au mai fost dispuși să facă. Și ei vor dispărea pentru totdeauna. Ne vei ucide și pe noi, cei a căror rațiune a apărut în microprocesoare. Vei distruge orașele și, odată cu ele, toate urmele civilizației umane. Vrei să porți o asemenea povară? Crezi că poți?

Mâna în care Airon ținea stick-ul începu să tremure. O serie de flash-uri îi trecură prin spatele ochilor, ca într-un vis: orașele vii, pline cu oameni, orașele goale, reconstruite altundeva, din biți de informație, mașinile raționale slujitori credincioși, iar mai apoi inamici și din nou slujitori care oferă oamenilor libertatea absolută și nemurirea, oameni creând mașini, mașini creând oameni, parte a unui cerc cosmic închegat de trezirea rațiunii și conștiinței de sine.

— Voi, voi...

Aruncă stick-ul și se năpusti afară din vehicul. Tana se lipi de el ca o umbră. Îl atinse pe umăr și-i zâmbi.

— Mă bucur că ai decis singur. Am mai învățat ceva despre oameni. Toți sateliții nucleari au fost dezacti-

vați de mult, au mai fost tentative de a fi folosiți, chiar la început. Nu-ți fie teamă. Ne reîntâlnim dincolo.

Una din drone coborî în picaj peste ei. Airon o îmbrățișă pe Tana, iar fata își petrecu mâinile pe după gâtul lui. Pentru o clipă, înainte de a fi doborâți, trupurile lor părură să fuzioneze.

Camionagiul

Desigur, condusul unui camion nu se compara cu a-i urmări drumul prin camera lui frontală, pe un ecran aflat la sute sau chiar mii de kilometri, ca într-un banal joc video. Truckman căscă plictisit. Se afla la jumătatea schimbului de patru ore, moment după care atenția scade exponențial. Se întrebase nu o dată de ce nu se renunța de tot la șoferii virtuali asemenea lui, care doar urmăreau ce fac sistemele automate ale camionului, având sarcina să intervină doar când era nevoie. Însă de cinci ani, de când lucra în acest mod, nu fusese cazul. Inteligența artificială care conducea camionul învăța cu repeziciune și, la fel ca toate celelalte vehicule fără șofer, transmitea datele prompt în rețea. Puteau funcționa și autonom dacă pierdeau, prin absurd, conexiunea la internet, ceea ce nu se întâmplase vreodată.

Condusul virtual nu avea nimic în comun cu șofatul de odinioară, Truckman se convinsese de mult de asta. Pe vremea când se numea Matei Avădanei și nu avea acest stupid pseudonim cu care se înscrisese pe saiturile care recrutau șoferi virtuali, condusese ca-

mioane de-a lungul și de-a latul Europei. Desigur, până și faptul că găsise liber acest alias modest însemna că ieșise dintr-o comunitate de oameni aspri și care nu știa de calculator sau console și intrase în lumea celor pentru care jocurile reprezentau un mod de viață, care aveau pseudonime complicate, asemănătoare sau la fel ca numele personajelor digitale în vogă, pe care le schimbau mereu. Fusese tehnician într-o întreprindere privată modestă din estul României, însă plecase, la fel ca mulți alții, să se facă șofer de nevoie, împins de cheltuielile mai mari decât salariul. Totuși, se despărțise cu regret de firma la care lucrase aproape douăzeci de ani.

Mai aruncă un ochi spre ecran. Camera frontală a vehiculului trimitea aceleași imagini ale autostrăzii și a camionului din față. Mergeau, asemenea elefanților, perfect aliniate unul în spatele celuilalt, păstrând distanța de siguranță de cincizeci de metri, într-un nesfârșit zid de fier mișcător, prezent pe prima bandă a fiecărei autostrăzi, care aproviziona cu marfă fabricile și hipermarketurile Uniunii Europene: imagini banale și plictisitoare. Însă, cu timpul, devenise expert în a păcăli aplicația care-i urmărea reacțiile. Învățase și să viseze cu ochii larg deschiși, mimând atenția încordată, cu toate că mintea era în cu totul altă parte, iar amintirile de pe vremea când era șofer adevărat țâșneau invariabil din memorie, cu viteza unui dop de

plută dintr-o sticlă de șampanie desfăcută la o petrecere.

Pe atunci lucra câte două luni, după care avea liber o lună întreagă, când venea acasă să se odihnească. Avea și un coechipier, după regulile vremii, și conduceau cu schimbul, câte patru ore jumătate fiecare. După care, speriați de amenzile uriașe, făceau pauzele impuse de tahograf, trăgând în parcările camionagiilor, unde se spălau așa cum puteau, își găteau de mâncare la aragazuri alimentate cu butelii de voiaj, sporovăiau cu alții asemenea lor și dormeau, sforăind sonor, cu schimbul, în patul îngust din spatele cabinei sau se întindeau pe scaunele din față. Tot în parcările de camioane se făcea un soi special de comerț: cei care cărau carne congelată schimbau câte o bucată zdravănă de but de porc cu transportatorii de legume sau fructe, sau obțineau o ladă de carton plină cu sticle cu vin de la cei care cărau așa ceva. Trocul era obișnuit și nimeni nu ținea seama de echivalentul în bani al mărfii. Aceasta era luată gratuit din transcontainer – numai dacă nu era sigilat – iar de furat, practic nu se fura și nici nu era nimeni furat. Era admisă o foarte mică toleranță a masei transporturilor, pentru că oricât ar fi fost de precise cântarele electronice, dispariția a o sută de kilograme din marfă reprezenta cam două miimi din masa unui camion încărcat, mult sub limita considerată acceptabilă, de un procent.

Nu aflase dacă transportul cu camioane automatizate economisise procentul. Personal, se îndoia. Însă trocul din parcări dispăruse, așa că prea puțin îl interesa ce fel de marfă transporta, deși putea afla foarte ușor din scrisoarea de trăsură ce însoțea camionul: fișierul era disponibil. La fel, dispăruseră și amenzile, de orice fel: cele pentru depășirea timpilor de condus (pe vremuri mai erau și din cei care umblau la tahografe, deoarece modelele mai vechi puteau fi lesne păcălite cu un magnet puternic), sau penalizările ce sancționau depășirea masei maxime admise, deoarece noile camioane pur și simplu refuzau să pornească în asemenea situații. Nici amenzi pentru depășirea vitezei sau nerespectarea semnelor de circulație nu mai existau, fiindcă inteligența artificială ce substituia șoferul avea grijă ca totul să fie perfect legal.

În parcări, când era șofer adevărat, se găseau curve. Unele păreau că-și fac veacul pe acolo. Cele precum Lola Cur de Fier, sau Maria cea Sfrijită, intraseră în legendele camionagiilor, iar păsăricile lor se bucurau de prestigiu internațional. Într-o companie rezervată aproape exclusiv masculilor, era obișnuit ca în parcări să se discute mult despre sex. De fapt, în afara schimburilor firești de informații, despre controalele poliției rutiere sau amenzi, se ajungea invariabil la sex. Truckman, pe vremea când colegii de echipaj îi spuneau Matei, și-a dorit nu o dată să încerce. Multă vreme și-a

spus că fetele nu sunt curate și riscă să ia fel de fel de boli venerice și nu numai. Însă după ce s-a convins că niciunul dintre colegii săi nu a pățit nimic, asta pentru că fetele care se culcau cu camionagiii, chiar dacă foarte dispuse la fel de fel de experiențe, nici nu voiau să audă de sex neprotejat sau de săruturi prelungi, ca o respirație gură la gură, în care se împleteau limbile și saliva era schimbată între parteneri, și-a dorit și mai mult. S-a abținut doar pentru că fetele cereau bani, nu mulți, dar suficienți totuși ca să-l oprească. Cu prețul câtorva minute de plăcere putea plăti pe o lună întreținerea apartamentului modest în care îi locuia familia. Și tot așa. Se consola însă când venea acasă și se culca cu nevasta. Atunci închidea ochii și pe sub pleoape vedea una dintre fetele care-i plăcuse mai mult, o ucraineancă zdravănă, cu buci mari și țâțe proeminente și, zice-se, tari ca piatra, ce se strecurase cine știe cum în raiul Uniunii Europene, Dominika, zisă Nika Păsărica. Dar de când cu automatizarea transporturilor, cine știe ce se întâmplase cu ea și cu suratele ei?

Aia era viață adevărată, chiar dacă, mai ales vara, cabina mirosea crâncen a transpirație sau a bășini și urină, pentru că era aproape imposibil să speli și mai ales să usuci hainele sau cearceafurile, dar și să te ții vreme de patru ceasuri jumătate fără să te pișii într-o sticlă de plastic, până venea rândul unei noi pauze.

Este adevărat că, odată cu supravegherea camioanelor pe internet, toate acestea dispăruseră. Serviciul

se făcea de acasă, din fața calculatorului. Nu era nicio problemă dacă apărea vreo nevoie fiziologică sau ceva neprevăzut: anunța și sistemul îl înlocuia cu altcineva din coada foarte lungă a șoferilor de rezervă ce așteptau să le vină rândul. Însă astfel de pauze contau în clasamentul general, deci în atribuirea următorului job. La fel, contau și alte detalii, de care nu se sinchisise nimeni atunci când șofa pe autostrăzi: se depuncta fumatul, ascultatul muzicii sau chiar băutul apei. Însă Truckman nu avea nici cea mai mică intenție să piardă din scorul cu greu câștigat ca fost șofer de camion. Așa că, pe durata schimbului său, nu bea, nu se ducea la toaletă, indiferent cât de presantă ar fi fost nevoia, nu asculta muzică și nici nu fuma, asta pentru că se lăsase cu mulți ani în urmă. Punctele erau afișate în partea din stânga-sus a ecranului și reprezentau nivelul de încredere pe care aplicația îl avea în el; îi dădeau dreptul să facă, în principiu, cam ce dorea cu camionul. Desigur, orice greșeală se penaliza și punctele îi erau retrase. În teorie, putea să depășească viteza legală de deplasare, dacă așa considera necesar, plătind, firește, amenda, dacă gestul se justifica – și nu era deloc clar ce anume ar fi putut justifica o asemenea nerozie. Evident, ca fost șofer de camion adevărat, respectase cu sfințenie regulile și nu avea nici cea mai mică intenție să le încalce vreodată.

De mai multe ori se gândise – niciodată la modul serios – cum ar fi fost să plece din fața biroului fără

să anunțe. Ar fi trebuit să-și ia mâinile de pe touchscreen-ul care-i citea de o sută de ori pe secundă amprentele, pulsul, tensiunea arterială și gradul de oxigenare al sângelui. Ar fi trebuit să dispară din fața camerei video care-i urmărea expresia feței și sesiza imediat dacă era în formă bună sau era obosit, sau, mai rău, dacă băuse chiar și numai o bere în ultimele douăzeci și patru de ore. În astfel de cazuri era înlocuit automat și depunctat pe măsură. Însă el nu făcea așa ceva, cu sau fără aplicație. Niciodată.

Nici pe vremuri nu era prea dificil să devii șofer profesionist. Se cereau 21 de ani împliniți și ceva știință de carte, măcar cât să poată candidatul să-și scrie numele. Se făceau cursuri, cu ore de practică alături de instructor și se dădea un examen. Unii nu treceau examenul și mai încercau o dată și încă o dată, de oricâte ori, până reușeau. Sau până se lăsau păgubași, dar aceștia erau foarte puțini.

În prezent era mult mai simplu. Cei mai mulți aplicau pe internet și, dacă aveau un pic de minte, izbuteau să obțină licența doar parcurgând tutorialele interactive. Dacă izbuteau să învețe regulile de circulație și să dovedească faptul că au înțeles câteva articole din legislația Uniunii Europene, restul era o formalitate: dădeau un soi de examen de la ei de acasă, din fața calculatorului: semăna izbitor cu un joc video oarecare, domeniu la care toți candidații erau experți

încă din copilărie. Șoferii prezentului nu aveau nicio legătură cu vechea gardă. Cei mai mulți erau tineri care nu fuseseră niciodată în interiorul unei cabine de camion. Și nici nu mai aveau să ajungă decât doar în realitatea virtuală, dacă aveau chef să încerce, pentru că se renunțase la cabină, iar relicve cu volan, conduse de șoferi adevărați, mai puteau fi găsite doar în țările din lumea a treia.

Totuși, tinerii nu erau preferați de programele de selecție. Lui Truckman îi plăcea să creadă că acestea fuseseră scrise de programatori de-o vârstă cu el, care nu aveau încredere în generația care venea din urmă. Vechii șoferi reprezentau o minoritate ce condusese camioane pe autostrăzi și din acest motiv erau punctați pe măsură și preferați tinerilor zurbagii, care se plictiseau repede sau încercau să fenteze, conversând la telefon, urmărind, în paralel, pe un alt monitor, ascuns camerei video, jocuri de rețea, sau dându-se pur și simplu pe internet, pendulând între rețelele sociale și saiturile porno sau cele de pariuri online.

Nu mai rămăseseră mulți din vechii șoferi. Unii, în special cei care se apucaseră de asta în tinerețe, reușiseră să-și refacă familiile. Regimul cu două luni lipsă și una liberă nu ajutase deloc. Soțiile rămase singure își găseau invariabil pe cineva, iar printre camionagii circulau nenumărate povestiri amare, aproape identice, în care soții înșelați făcuseră cam de toate, de la

părăsirea îmbufnată sau calmă a domiciliului conjugal ocupat între timp de altcineva, cu înțelegerea celui care acceptă că relația s-a sfârșit, până la violențe ce degenerau în adevărate tragedii. Unele cupluri formaseră împreună echipaje, dar erau doar excepții.

Truckman nu fusese nici el prea tânăr când se apucase de șoferie. Avea copii mari, iar nevasta nu mai era de mult o frumusețe după care să întoarcă bărbații capul pe stradă. Cu toate acestea, rămăsese singur în modestul lor apartament. Datorită banilor pe care îi câștigase ca șofer, cei doi copii plecaseră pe rând, mai întâi la studii, iar mai apoi prin Europa, la muncă, iar soția pendula când la unul când la celălalt și-i ajuta să-și crească propriii copii.

Știa, din declarațiile pompoase ale politicienilor locali, că județul în care trăia dăduse țării sute de personalități, în toate domeniile științei și artei, plus vreo doi sfinți. Printre alții, aici se născuseră și Eminescu, Iorga, Enescu, Luchian. Dar ei, la fel ca și ceilalți, plecaseră și nu se mai întorseseră decât cel mult în vizită. Și el plecase, chiar destul de departe, dacă ar fi fost să socotească cei minimum cincisprezece mii de kilometri parcurși în fiecare lună cu camionul, vreme de ani buni. Numai că se întorsese. Cine știe, dacă nu s-ar fi întors, poate ar fi devenit și el personalitate. Sau sfânt.

Așa, ajunsese să-și ducă traiul în măruntul apartament de la ultimul etaj al unui bloc muncitoresc, vechi

de peste trei sferturi de secol, de pe vremea comuniștilor, care ar fi trebuit dărâmat de mult, pentru că îi expirase durata de viață, gâfâind greoi într-un scaun electric cu rotile, fără de care îi era greu să se deplaseze.

Apăsă în partea din stânga-sus pe touchscreen, pe simbolul în formă de ochi stilizat. Pentru câteva secunde, o fereastră ocupă un sfert din ecran cu capturile video primite de la o dronă de supraveghere a traficului. Imaginile erau la fel de monotone: șirurile de mastodonți din fier, aliniate în stânga șoselei, mergeau molcom, cu viteza constantă de nouăzeci de kilometri pe oră (asta nu se schimbase, indiferent cât de mult se automatizase conducerea autovehiculelor). Din când în când, asemenea unor fulgere argintii, țâșneau automobilele mergând cu peste trei sute de kilometri la oră. Pe acestea nu le supraveghea nimeni, în afara inteligenței artificiale proprii și a controlorului de la traficul autostrăzii. De regulă nu erau conduse de oameni, iar dacă totuși existau amatori ce se prefăceau șoferi, erau în mod obligatoriu asistați de IA. Automobilele și autocamioanele erau dovada ipocriziei legiuitorilor Uniunii Europene care, din motive numai de ei știute, reglementaseră ca vehiculele grele, de transport marfă și persoane, să fie permanent supervizate și de un inutil operator uman.

Desigur, Truckman nu avea nevoie de camerele video ale dronei să știe că totul era perfect normal.

Controlul traficului colabora permanent cu inteligența artificială a camionului. Parametrii autovehiculului erau în limitele admise, foarte aproape de mijloc, adică optimi. Celulele cu combustibil indicau o autonomie de încă o mie de kilometri, mult peste distanța rămasă până la destinație. Turația și temperatura motorului erau în limitele normale și niciunul dintre senzorii de la frâne sau roți nu trimitea către el decât o listă scurtă de parametri, simbolizate pe monitor prin mici cercuri verzi, care imitau vechile indicatoare de bord. Până și aceste reprezentări se puteau personaliza sau se putea renunța de tot la ele. Doar șoferii de modă veche, cu nostalgia cadranelor rotunde, le mai păstrau, încărcând în mod inutil partea de jos a ecranului. Inutil, la fel ca și restul, gândi cu năduf Truckman. Nu se întâmpla nimic, niciodată. Totul era analizat și planificat. Existau și o mulțime de strategii pentru situații neprevăzute. Auzise că acesta era unul dintre motivele pentru care încă mai erau păstrați oameni: ca inteligențele artificiale să învețe de la ei. O fi fost, poate, valabil pe la începuturi, dar acum oamenii erau cei care aveau de învățat, dacă mai erau în stare, lucru de care Truckman se îndoia serios.

Reluă joaca de-a analizatul parametrilor camionului sau de-a privitul imaginilor dronei de supraveghere a traficului doar pentru a mai marca niște puncte în aplicație. Mai mult mima că este un șofer respon-

sabil, care supraveghea instrumentele de bord, chiar dacă acestea arătau de fiecare dată același lucru, anume că totul funcționa fără cusur.

Acumulase multe puncte. Scria pe undeva în contractul cu compania de transporturi că după un anumit nivel putea aplica pentru postul de supervizor, desigur, dacă un astfel de post devenea vacant. Atunci ar fi supravegheat o întreagă flotilă de camioane, urmărite, la rândul lor, de șoferi așa cum era el în prezent. Supervizorul era mult mai bine plătit, primea o locuință de serviciu de la companie, autoturism personal, asigurare medicală completă, vacanțe plătite și cine știe câte altele. Era un vis frumos. Poate ar fi reușit să mai slăbească și să se bucure și el puțin de viața care fusese mai mult gri, cu prea puține nuanțe roz. Fără îndoială că erau și alte posturi, mai sus puse, dar chiar nu jinduia la ele.

Ieșea foarte rar din casă. Devenise mult prea gras chiar și numai pentru a coborî și apoi urca scările până la etajul patru, unde locuia. Problemele cu greutatea începuseră, la fel ca la toți șoferii profesioniști, imediat ce se apucase de această meserie. Lipsa de mișcare și mâncarea proastă, bazată pe conserve ieftine, își făcuseră imediat efectele, adăugându-i pe trup chiar și câte zece kilograme de grăsime în plus pentru fiecare an de șofat, cincizeci în cei cinci ani, la care se adăugau alte douăsprezece, de când păzea camioanele de acasă.

Până la urmă era de mirare că le luase atât de mult ca să rezolve problema transportului rutier. Tehnologia dronelor de luptă se dezvoltase cu mult timp înainte, iar dacă militarii aveau încredere să dea unei aplicații controlul asupra celor șase rachete transportate de aparatul automat de zbor, ce puteau lejer transforma tot atâtea clădiri în ruine, era evident că progresul nu avea să se oprească acolo. Ce-i drept, și dronele erau asistate de câte un operator ce putea apăsa butonul roșu de autodistrugere, ca un fel de măsură supremă de siguranță.

În transportul de mărfuri fusese și o chestiune de costuri. Era ridicol să ții un camion plin cu marfă prin cine știe ce parcare, numai pentru că regulamentele Uniunii Europene spuneau că șoferii trebuie să se odihnească. Nici măcar automatizarea nu modificase regulamentele: timpii de odihnă rămăseseră aceiași, la fel ca și cei de condus. Se schimbase însă situația de pe drum: camioanele mergeau continuu. Șoferii erau înlocuiți automat cu alții, aflați pe lista de așteptare. Truckman, la fel ca toți ceilalți, putea urmări camionul numai două cicluri de câte patru ore, cu o pauză de aceeași durată, la fiecare douăzeci și patru de ore. Din șapte zile, avea dreptul să lucreze doar cinci.

Căscă discret. Din actualul schimb mai rămăseseră treizeci și cinci de minute. Afară se întunecase și camera comutase automat pe infraroșu. Camionul din

față, autostrada, turismele ce țâșneau pe banda de viteză, se coloraseră într-un verde palid, spart de luminile de poziție ale celorlalți participanți la drum.

După doi kilometri, așa cum anunțau în mod inutil și indicatoarele rutiere, camionul ieși de pe autostradă și se încadră pe un drum național cu doar două benzi, ce traversa câteva localități adormite. Truckman se relaxă, pregătindu-se să iasă din schimb. La cinci minute după ce avea să termine îl aștepta o pizza fierbinte, comandată din vreme, și patru beri reci, în frigider. Urmau cele două zile de pauză, așa încât își putea permite. Plănuia să-și facă un lighean cu floricele de porumb bine sărate și să revadă Nașul, cu Marlon Brando și Al Pacino, un serial vechi, de pe vremea când el încă nu se născuse. Nerăbdător, ca să treacă vremea mai ușor, atinse iar simbolul în formă de ochi stilizat, iar drona îi livră prompt imagini de la înălțime, în sfârșit altele decât eterna autostradă. Camionul tocmai traversa un orășel, mai scurt de doi kilometri. În drumul principal se înțepau câteva artere mai mici, asemenea unor pâraie care se varsă într-un râu. Imaginea nocturnă, privită de sus, nu semăna deloc cu ceea ce se putea vedea ziua. Puncte strălucitoare marcau stâlpii sistemului public de iluminat. Dreptunghiuri verzui, de intensități diferite, reprezentau casele. Mări imaginea astfel încât să cuprindă o rază de două sute de metri în jurul camionului. Un punctișor

se deplasa încet, între două case. După mărime, putea fi o pisică hotărâtă să traverseze pe un gard. Un alt punct se deplasa în zigzaguri neregulate către primul: putea fi un câine, stârnit de pisică. În case se aflau oameni care luau cina, sorbeau din pahare cu vin, urmăreau filme sau jucau jocuri; cei mai în vârstă poate citeau vreo carte. Adică făceau tot ceea ce obișnuiau oamenii să facă la ei acasă.

Mai zăbovi puțin asupra imaginilor aeriene. Camionul se apropia de intersecția principală a orășelului. O clădire mai mare, primăria – așa cum apăru markerul pe imagine, veghea pe partea stângă. Din sens opus se apropia un alt camion, supravegheat de un șofer cu pseudonimul Miroslav, probabil la fel de plictisit ca el. Mai aveau câteva zeci de metri până să se întâlnească. Desigur, era un mod de a spune. Celălalt șofer se putea la fel de bine afla la antipozi, chiar dacă Uniunea Europeană angaja șoferi doar din propriii cetățeni.

Din primărie se dezlipi o umbră care pur și simplu țâșni în stradă cu intenția de a o traversa. După ce încremeni, doar pentru o frântură de secundă, în Truckman se treziră reflexele. Anii de lâncezeală dispărură ca și cum n-ar fi fost. Moleșeala și burta uriașă încetară să mai existe, iar degetele, groase cât niște cârnăciori, dansară pe touchscreen. Preluă controlul manual: era echivalentul butonului roșu de care dispuneau

militarii care pilotau drone. Împinse tare, ca și cum ar fi apăsat până la fund pedala de accelerație, de parcă ar fi vrut să treacă prin panoul senzitiv. Camionul țâșni ca din pușcă, propulsat de motorul puternic. Viteza crescu aproape imediat la peste o sută de kilometri pe oră. Ecranul se umplu cu luminițe roșii, clipitoare. În difuzoarele sistemului audio, vâjâitul molcom al vehiculului fu înlocuit cu claxoanele alarmelor. Anulă imediat protocoalele, pe măsură ce încercau să intervină. Prețioasele puncte personale din colțul din stânga-sus al ecranului scădeau cu repeziciune, la fel ca și speranța lui pentru un viitor mai bun. Reuși să ignore informația. Trecu milimetric pe lângă pietonul care înmărmurise de frică la jumătatea benzii stângi a șoselei, îndreptă camionul spre celălalt camion și-l ciocni chiar înainte ca acesta să-l strivească pe pietonul imprudent. Miroslav, sau inteligența artificială care îi conducea vehiculul, nu făcuse nici cea mai mică tentativă de a frâna. Atunci când un impact cu un om sau animal era iminent, era preferată soluția rațională: dacă omul sau animalul tot urma să fie ucis, măcar se salva încărcătura, iar camionul suferea avarii minimale. Nu era nimic cinic în asta, ci doar eficiență: cu sau fără frână, făptura tot ar fi fost ucisă.

Numai că, de această dată, Truckman se aflase acolo. Cele două camioane se opriră în scrâșnet de fiare strivite. Miroslav, care circula cu viteza regulamentară,

fu proiectat înapoi zece metri, în trotuar și apoi în primărie. Microfoanele de pe camionul său redară scrâșnetele fiarelor ce se contorsionau, pocnetele ferestrelor clădirii ce se spărgeau și a motoarelor care încă mai funcționau. Transcontainerele ambelor camioane se rostogoliră pe stradă, ușile săriră în lături, iar conținuturile se răspândiră și se amestecară. În haos, pietonul o rupse la fugă îngrozit, urcă înapoi străduța de pe care venise și dispăru într-o casă.

Contorul ce îi marca sfârșitul schimbului ajunse la zero. Pe ecran apăru sigla companiei de transport și un alt contor, al timpului obligatoriu de repaos de patruzeci și opt de ore. Truckman rămase înmărmurit în fața monitorului, în vreme ce devenea încet Matei, peste care se prăbușea înțelegerea evenimentelor din ultimul minut: nu va mai putea atinge controalele vreunui camion niciodată. Provocase în mod voluntar un accident. Nicio companie de asigurări nu avea să acorde despăgubiri pentru așa ceva. Era ca și cum și-ar fi incendiat de bună voie apartamentul și ar fi cerut apoi daune! Fără îndoială, urma să plătească prețul celor două vehicule distruse, plus conținutul, care însemna probabil o sumă de bani pe care n-ar fi putut s-o strângă nici în câteva generații. Era foarte probabil să fie aruncat în închisoare pentru asta. Îl năpădi o transpirație rece. Tresări puternic când auzi soneria de la intrare, iar inima aproape că i se opri. Deja veniseră să-i ceară

socoteală. Porni spășit scaunul cu rotile și deschise. Era doar băiatul care adusese pizza. În zona lui nu se livra cu drone, deoarece mulți refuzau să plătească. Îi întinse două bancnote mototolite, lăsate din vreme pe pantofarul de la intrare, își luă cutia și-i făcu semn băiatului să plece. Acesta scormoni în buzunar după rest, însă el trântise deja ușa. Lăsă cutia caldă, de carton, pe masa de la bucătărie. Îi pierise pofta de mâncare. Se răzgândi repede: la închisoare n-o să primească așa ceva. Înfulecă lacom, desfăcu și berile și le dădu pe gâtlej, ca să lunece feliile mai ușor. O vreme își goli mintea; de fapt o umplu cu senzația de sațietate dată de feliile călduțe de pizza, cu aroma cașcavalului topit și gustul dulceag al bucățelelor de șuncă amestecate cu sos de roșii, cu savoarea rece și amăruie a berii.

Apoi evenimentele de la finalul schimbului năvăliră iar. Râgâi prelung, simțind că i se face rău. Se ridică greoi din scaunul cu rotile și căută în cămară până găsi o sticlă aproape plină cu whisky single malt, o marcă scumpă, primită cadou la o aniversare, cândva, demult, adusă de copiii care deja câștigau lefuri mari. Nu gustase licoarea, pentru că nu-i plăceau băuturile tari, dar îi turnase un păhărel sau două nevestei, când se întâmplase să fie pe acasă și se plângea că o doare stomacul.

De această dată duse sticla la gură și bău cu sete. Alcoolul tare îi arse papilele gustative și esofagul. Îl simți coborând spre stomac ca un râu de foc. Însă sen-

zația îi făcu bine, așa că gâlgâi și restul, în mai puțin de cincisprezece minute. Reuși cumva să-și ducă în sufragerie scaunul cu rotile și să se reverse pe canapea. Nu mai stinse lumina, era prea complicat. Nici nu mai era nevoie: se prăbuși cu fața în sus într-un somn adânc, fără vise, sforăind foarte tare, cu dese episoade de apnee în care respirația pur și simplu i se oprea, ca și cum ar fi murit. În subconștient, imediat ce plecase din fața monitorului, chiar și-ar fi dorit ca viața să i se termine brusc și fără durere, ca să nu mai fie nevoit să dea ochii a doua zi cu semenii ce urmau să-l pedepsească pentru ceea ce făcuse.

Dimineața (dacă ora unsprezece jumătate mai putea fi considerată matinală), se trezi cu mare greutate, mahmur și cu o durere cruntă de cap. În rest, nu se schimbase nimic. Soarele continua să strălucească afară, pe cer, păsărelele să ciripească și vecinii să facă zarva obișnuită în week-end, adică să dea muzica la maximum, să scoată grătarele în balcoane sau în spatele blocului și să rumenească mititei și fleici de carne. Mirosul de prăjeală urca invariabil spre cer, ca o ofrandă adusă zeilor, strecurându-se insidios printre garniturile roase ale geamurilor, defilând pe sub nasul lui, făcându-l să saliveze.

Aruncă două aspirine în gură și le înghiți fără apă. Se strâmbă de la amărăciunea pastilelor, fiind cât pe ce să vomite. După câteva minute, cum durerea de cap

nu se lăsa biruită, mai luă alte două, sorbind cu nesaț apă direct de la robinet, din palma făcută căuș.

În baie se spălă așa cum putu, săpunind părțile trupului la care ajungea, folosind peria cu coadă pentru celelalte, se clăti și îmbrăcă schimburi și haine noi, abandonând în coșul de rufe, ce dădea pe dinafară de plin ce era, tricoul pătat cu sos, bere, whisky și cine știe ce altceva, în care stătuse toată săptămâna, împreună cu șortul mototolit și transpirat. Își trase cu mare greutate o pereche de blugi care încă îi venea și o cămașă de bumbac, lălâie. Ieși din apartament, pentru prima dată în anul în curs, coborând cu dificultate scările. Îi luă un sfert de oră să ajungă la parter, cu hainele leoarcă de sudoare. Își șterse fruntea cu dosul palmei și scutură transpirația pe jos. Își aminti că era un parc în apropiere, care păstrase denumirea de pe vremuri, „al Tineretului" (cu toate că fusese făcut când el încă nu se născuse) și porni într-acolo. Odată ajuns, se lăsă greoi pe o bancă liberă și cam murdară de la tălpile tinerilor care stătuseră cocoțați pe spătar, cu stinghiile acoperite cu scrijelituri. Ieșit din mediul său, evenimentul din seara precedentă parcă se întâmplase undeva departe, în altă țară, poate chiar în alt timp și în altă lume. Îl analiză aproape degajat: un camion intrase în alt camion ca să salveze viața unui tip. Sau al unei tipe, imaginile în infraroșu nu fuseseră suficient de clare. Era ceva ce nu se mai făcuse, iar dacă se făcuse, el nu aflase despre asta. Nu exista nimic asemă-

nător în simulările din bateriile periodice de teste obligatorii. Salvase viața unui om. Cu toate acestea, nu putea scăpa de sentimentul că făcuse ceva profund greșit distrugând cele două camioane și încărcătura lor. Desigur, supraveghetorul avea dreptul să intervină, mai ales dacă acumula multe puncte, însă, fără îndoială, exista o limită pe care, în mod sigur o încălcase grosolan. Firma de transport înregistrase o pagubă uriașă și se îndoia că asigurările aveau să plătească pentru reflexul necontrolat și nebunesc al unui șofer care intervenise atât peste inteligența artificială a camionului cât și peste cea a controlului de trafic. Dezvoltarea și testarea acestor aplicații costase mai mulți bani decât putea să-și închipuie, iar acum sofisticatul software, scris cu mare trudă de armate de programatori bine plătiți, urma să ajungă la gunoi doar pentru că el intervenise acolo unde n-ar fi trebuit să o facă. Poate compania care-l crease angajase deja asasini care să-i vină de hac singurului martor, adică lui, pentru mușamalizare; văzuse o grămadă de filme despre ce fac cei puternici și plini de bani când trebuie să ascundă ceva.

Mai era și anonimul care se aruncase în stradă fără să se asigure, și care poate că și-ar fi meritat soarta, dar el habar n-avea ce i se întâmplase. Nu, Truckman n-ar fi trebuit să intervină. Nu îl cunoștea pe individ și n-ar fi trebuit să-i pese de el. Ar fi trebuit să rămână șoferul disciplinat, să adune puncte și să devină su-

pervizor într-o bună zi. Praful se alesese atât de puncte cât și de visul său! Era mare minune dacă reușea să supraviețuiască acelei zile.

Dădu, cam fără vlagă și fără să-l nimerească, un șut unui câine vagabond care se apropiase prea mult de banca lui. Animalele fără stăpân începuseră iar să umble libere pe străzi. Costul tot mai ridicat al vieții făcea ca mulți proprietari să-și abandoneze pet-urile pe care nu le mai puteau întreține, după ce le scoteau brutal, cu un cuter, cipul de identificare plasat sub pielea de pe ceafă.

Porni înapoi, gânditor, după vreo două ore. Privi des peste umăr, dar nu remarcă nimic neobișnuit, în afară de câțiva copii ce se strâmbară la el. Intră în alimentara de la parterul unui bloc vecin și-și umplu coșul cu mâncare semipreparată. După o scurtă ezitare, înșfăcă dintr-un frigider cu vitrină și un carton cu șase beri, deși în acel moment n-ar mai fi putut să pună băutură în gură. Dădu să plătească, chiar scosese cardul, dar îl retrase imediat îndărăt. Măruntul dreptunghi de plastic putea fi lesne urmărit: firma de transport acolo îi plătea leafa și n-avea de gând să le facă mai ușoară misiunea de a-l elimina. Așa că trase din portofel câteva bancnote și achită cumpărăturile pe care le îndesă în două sacoșe făcute din hârtie reciclată.

Îi luă jumătate de oră să urce cele patru etaje. Se opri la fiecare palier să-și tragă sufletul, regretând că

locatarilor nu le-a dat prin cap să pună scaune pe care să se odihnească cei ce locuiau mai sus. Desigur, de lift nici nu putea fi vorba. Vecinii se împotriveau cu furie chiar și când trebuiau adunate sume mărunte pentru mici reparații. Ezită câteva minute în fața ușii. Era posibil ca, imediat ce o deschidea, să declanșeze un dispozitiv exploziv și să sară în aer. Transnaționala care vânduse inteligența artificială avusese suficient timp să pregătească tot felul de capcane mortale. Poate clanța era otrăvită sau poate imediat ce deschidea ușa, un individ înarmat cu pistol cu amortizor apăsa pe trăgaci. Sau poate deschisese robinetul cu gaz metan și urma să sară în aer tot apartamentul, de îndată ce încerca să aprindă lumina, ipoteză la care renunță cu regret, întrucât era aproape amiază. Descuie și intră totuși. Cum nu se întâmplă nimic, se foi mult prin apartamentul lui mărunt, la început fără să recurgă la scaunul cu rotile. Își încălzi câte ceva, mâncă și bău bere. Însă noaptea se dovedi un coșmar căruia nu-i putu face față. Pe sub pleoapele strânse se perindau scenarii înfiorătoare, care i se răsuceau de mai multe ori în minte, până ajungea să le creadă. Peste toate, vecinii de la etajul al doilea aveau o petrecere și deschiseseră larg geamurile, lăsând să se reverse de-a valma manele și fum de țigară. În mod obișnuit, ar fi protestat, de câteva ori le scosese și siguranțele electrice din panoul aflat pe casa scărilor, dar de această

dată gălăgia era binevenită pentru că îi mai abătea gândurile sumbre.

Cu ochii împăienjeniți de nesomn, se ridică greoi, la sosirea zorilor, din patul cu cearceafurile mototolite și transpirate și se târâi până la bucătărie, să-și facă prima cafea a zilei. Aștepta până fierse apa, o luă de pe aragaz și mai adăugă încă două linguriițe cu pulberea neagră peste doza obișnuită. Suflă greu după ce-și fripse limba și cerul gurii cu lichidul opărit.

Nu mai rezistă și se așeză în fața monitorului. Contemplă îndelung ecranul, care parcă absorbea lumina și așa firavă a dimineții. Porni dispozitivul și intră pe saitul lui favorit, de unde își lua știrile. Inima aproape că i se opri de tot: isprava lui era la mare cinste, ca articol de deschidere, însoțit de capturi spectaculoase cu cele două camioane făcute bucăți și încărcătura împrăștiată pe șosea. Cu acest prilej, află că transportase componente auto pentru o rețea de service-uri din nordul Germaniei, în vreme ce camionul cu care se ciocnise era plin cu console video 3D, ultimul model. Simți iar rece pe șira spinării când află că paguba depășea lejer cinci milioane de euro, asta din primele estimări. Pe sait se găsea și o animație care reda foarte exact ceea ce se petrecuse.

Însă ceea ce îi sări în ochi – ar fi fost culmea să nu vadă cifrele roșii, clipitoare, din partea de jos a mijlocului ecranului! – era numărul de accesări. Saitul cumula toate accesările, inclusiv pe cele făcute prin in-

termediul altor saituri care preluaseră știrea. Redeveni Truckman, pe măsură ce Matei dispărea încet în fața noutății: clipul depășise un miliard de vizualizări, iar cifra creștea continuu. Deschise pe ecran mai multe ferestre din cele promovate. Toate canalele principale de știri comentau isprava. Vocile prezentatorilor se contopiră într-o cacofonie de neînțeles, însă reuși să afle, din rezumatele scrise, că inteligența artificială a camionului său reușise să salveze viața unui om într-o situație critică. Toți lăudau decizia, categorisită ca o mare reușită.

Își deschise cu emoție contul de la firma de transport pentru care lucra. Spre deosebire de alte dăți, când era bombardat cu informații despre traseele disponibile, găsi doar un singur mesaj. Își trecu mâna prin păr, trase aer adânc în piept, ca să prindă curaj, și-l citi fără să-i înțeleagă conținutul, ca și cum cuvintele i-ar fi trecut prin minte. Nu-l dădeau afară. Dimpotrivă. Conducerea companiei îl informa că i se aprobase cererea de a deveni supraveghetor. Urma să înceapă imediat ce se terminau zilele libere. Scris cu litere mărunte, pe undeva, prin josul ecranului, era și un soi de acord pe care trebuia să-l accepte. Desigur, nu citi niciun cuvânt și bifă „DA" înainte ca măcar să se fi gândit. Visase la acest moment ani de zile. Un șir de caractere se mări treptat până aproape umplu ecranul: „Acordul de confidențialitate intră în vigoare

imediat". Abia apoi înțelese că firma la care lucra nu pomenise nimic de spectaculoasa sa ispravă. Răsuflă ușurat: pe lanțul deducerilor logice, compania își asumase isprava: fusese salvat un om, chiar dacă prețul fusese mare, adică două camioane și încărcătura lor. Însă viața unui om era de nerecuperat. Firmele de asigurări urmau să plătească bucuroase pagubele, iar compania de transport marca în fața competitorilor, susținând că este în fruntea utilizării inteligenței artificiale pentru camioane. Mai mult, ciudata manevră se propagase imediat prin internet către toate inteligențele artificiale aflate în uz, din lume. De altfel, de când el salvase acea persoană, încă alte zeci de vehicule interveniseră salvator în evenimente potențial periculoase pentru oameni.

Răsfoi distrat printre canalele de știri: un tren cu trei sute de pasageri fusese în mod intenționat ghidat să se ciocnească cu un alt tren ce transporta nitrat de azot, după ce sistemul automat de la bordul acestuia din urmă indicase o defecțiune la sistemul de frânare și o probabilitate crescută ca, în cazul în care avaria s-ar fi agravat, iar trenul de marfă nu ar mai fi reușit să oprească, s-ar fi răsturnat într-un orășel cu cincisprezece mii de oameni, unde ar fi deversat încărcătura, cu efecte catastrofale pentru locuitori. Însă intervenția salutară se soldase doar cu câteva zeci de morți și ceva mai mult de o sută de răniți, un preț mic pentru evita-

rea unui dezastru. Un avion cu opt sute de pasageri la bord fusese ghidat și prăbușit intenționat în ocean, după ce se semnalase posibilitatea să fie deturnat de un atac terorist care să-l înfigă într-un zgârie norii din Shenzen. Inteligențele artificiale judecau logic, salvând sau eliminând riscuri fatale pentru cât mai mulți oameni, sacrificând la nevoie alți oameni. Un comentator trâmbița nervos că era doar o chestiune de timp până când inteligențele artificiale urmau să ajungă la concluzia că primejdia cea mai mare pentru oameni o reprezentau oamenii înșiși.

Truckman zâmbi larg și se lăsă, visător, pe spate. Supraveghetor. Merita postul și o dovedise cu prisosință în urmă cu nici două zile, atunci când luase decizia corectă. Totuși, marile companii puteau fi și rezonabile.

Arca lui Nae

1. Vocile

Prima dată când a auzit în cap Vocile, Nae desigur le-a ignorat, mai ales că la început nu erau decât niște murmure slabe, neinteligibile, asemănătoare cu bâzâitul unui țânțar. Numai de halucinații nu-i ardea lui. Avea probleme mult mai grave: taxiul pe care îl conducea fusese izbit de un jeep Mercedes condus de beizadeaua unui politician în vogă, un tânăr de bani gata care-și dădea ifose și care era, culmea!, băut binișor, motiv pentru care firma de asigurare nici n-a vrut s-audă să plătească stricăciunile provocate. Drept urmare, patronul l-a trecut frumușel pe dreapta, până când era reparată mașina, chestie care se putea întâmpla cel mai devreme peste câțiva ani, în eventualitatea puțin probabilă că politicianul ar fi pierdut procesul civil intentat de patron (asta, desigur, dacă ar fi îndrăznit vreodată să supere un mare știab dându-l în judecată) sau dacă vehiculul ar fi sfidat legile naturii și s-ar fi reparat singur.

— Alta n-am să-ți dau, măi Nae, așa i-a spus șeful firmei de taximetre când l-a întrebat, după ce a ieșit

năuc de la spital și apoi de la poliție, dacă poate să vină iar la lucru. Dacă te ține punga, repar-o tu și eu o să-ți dau banii imediat ce-i primesc de la ăla. Numai c-o să trebuiască să-l dau în judecată și, la pilele lui tată-său, mă aștept să dureze o vreme. E chiar posibil să pierd procesul, să te scoată pe tine vinovat, că n-ai fost atent sau așa ceva, și-atunci va trebui să te dau pe tine în judecată și să-ți cer daune.

— Dar era băut, murmură Nae cu glas pierdut.

— Ba chiar fumase și iarbă, întări patronul. Cel puțin așa reiese din examenul toxicologic inițial, pe care mă aștept să-l facă praf prin contraexpertize succesive. Nu-ți face speranțe, n-avem nicio șansă, ai uitat în ce țară ne aflăm? Banul vorbește...

Poate banii altora, că Nae n-avea în niciun caz cât să plătească ditai reparațiile, că taxiul avea toată partea din spate boțită. Nici el nu se simțea prea grozav după accident: centura de siguranță îl căpătuise cu o frumusețe de vânătaie care parcă i se imprimase pe burtă și pe piept, în diagonală (doctorii care îl pansaseră îi spuseseră că are și două coaste fisurate și că ar fi bine să nu facă efort o vreme), iar airbagul îi lăsase o altă vânătaie pe față când îl plesnise, ca pumnul unui boxer pus pe terminarea adversarului, drept în numele Tatălui, rupându-i rama de la ochelarii de soare. Cum erau de proastă calitate, cumpărați de ocazie, una din lentile s-a spart și un ciob i-a înțepat pleoapa

stângă. Noroc că n-a nimerit un pic mai jos, că-l lăsa chior de-a binelea!

Prin urmare, rămas fără serviciu și nu chiar teafăr, lui Nae numai de Vocile din cap nu-i ardea. Ca să fie tacâmul complet, Sica, o coafeză cu care se iubea de vreo trei luni, i-a dat papucii imediat ce a aflat că a rămas lefter și că prea devreme nu era rost ca lucrurile să stea altfel. N-a trecut nici o zi după ce s-au despărțit, că i-a și telefonat cineva c-ar fi văzut-o pupându-se la o terasă din Cișmigiu cu-n tip voinic, instalator de aere condiționate, cică.

Dar chiar a doua zi după accident, când începuse să-și plângă singur de milă și își făcea deja socotelile cât o să mai poată să stea prin București cu bruma de bani pe care îi pusese deoparte, Vocile parcă s-au unit într-una singură care a început a-i grăi în cor, foarte clar, pe un ton tânguitor:

— *Nae, Nae, trebuie să-ți faci Arca. Trebuie să începi cât mai repede, Nae, Nae, că vine Sfârșitul.*

La început a crezut că face careva mișto de el, dar în jur nu erau decât necunoscuți care-și vedeau de treabă. Vocile i se adresau numai lui și au ținut-o tot așa până l-au adus la disperare. În mod evident, i se trăgea de la accident. Știa o metodă de a scăpa de ele; i se mai întâmplase să-i răsune prin urechi câte vreo manea lipicioasă care nu se dădea dusă uneori nici după două zile. Drept urmare a pus televizorul pe

Taraf TV și a dat puțin mai tare, deoarece cui pe cui se scoate, însă Vocile din cap au prins să se tânguie și mai abitir; nici vorbă să dispară sau să se lase înlocuite. El a tot crescut volumul televizorului, dar Vocile nu s-au lăsat deloc, ba mai mult, la toată hărmălaia s-au mai adăugat și niscai bătăi, care de asemenea creșteau în intensitate. Acestea din urmă s-au dovedit că aparțin vecinului Gică (cu care avea peretele de la camera garsonierei comun cu cel de la sufrageria dânsului) ce încerca să-i dea jos ușa de la intrare și doar puțin a lipsit să n-o facă. Era un vecin pașnic și nu o dată l-a dus Nae la serviciu, la ziarul *Libertatea*, unde lucra ca reporter de investigații. De mai multe ori a fost cu el împreună la cazurile despre care Gică voia să scrie și de vreo două sau trei ori i s-a urcat din fugă în taxiul unde îl aștepta Nae, cerându-i să plece în trombă, fiindcă-l urmăreau câțiva indivizi, cu gândul de a-i pune pielea pe băț. Bineînțeles, Gică a plătit de fiecare dată cinstit, ba chiar i-a lăsat și bacșișuri domnești, așa cum se cuvine între vecini.

— Ce ai mă, Nae, ești nebun, a strigat acesta, roșu la față de efort. Ai surzit? Dă dracului muzica aia mai încet, că nu se poate înțelege om cu femeie! Accidentul ăla ți-a luat mințile?

Ascultător, Nae, a dat din telecomandă volumul la minimum. Când era acasă, Gică avea mereu câte o domnișoară sau doamnă în vizită, niciodată aceeași.

Și-a zâmbit amar în sine: vecinul său nici nu știa câtă dreptate avea, pentru că numai după ciocnirea cu Mercedesul începuse să audă Vocile. Cine știe pe unde o fi dat cu capul, că nu-și mai amintea. Le-a spus și celor de la spital că are ceva ca un țiuit în urechi, că așa era la început, dar după ce l-a cercetat puțin cu o lanternă băgată în ochi, un doctor obosit i-a spus că n-are nimic și că sunetul o să dispară. Dar n-a dispărut, ci s-a transformat în Voci.

Mai mult, ca să nu zică mai târziu că n-a încercat, s-a mai dus o dată la spital. De data asta, la Urgențe, era un alt doctor, mai tânăr și parcă mai bine dispus decât cel care îl primise prima oară. L-a ascultat cu răbdare pe Nae, i-a citit cu atenție fișa medicală pe monitorul calculatorului, s-a uitat lung la el, a scris un bilet și l-a trimis la RMN. Bineînțeles, Nae n-a scos o șoaptă despre ce anume îi spuseseră Vocile, pentru că nu voia să ajungă la nebuni.

S-a întors la doctorul cel tânăr după vreo trei ore, în care așteptase la rând. Fusese cât pe ce să nu mai fie și el luat, pentru că se terminase norma zilnică de investigații, iar operatoarea de la aparatul RMN se pregătea să închidă cabinetul. Numai că o bancnotă, din modesta lui rezervă, strecurată în buzunarul asistentei țâfnoase, a făcut minuni. Indiferentă la protestele celorlalți pacienți care se aflau în fața lui, doamna l-a poftit în sală și, toată numai miere, l-a pus să se în-

tindă în tubul rece din plastic care a zumzăit și a păcănit cel puțin un sfert de oră, poate mai mult, în jurul capului lui Nae. Culmea, chiar atunci Vocile îl lăsaseră în pace.

O altă oră a așteptat în fața cabinetului de Neurologie, pentru a fi primit de doctorul cel tânăr căruia i-a predat triumfător CD-ul primit de la RMN. Omul l-a băgat în calculator și s-a holbat la ecranul acestuia fără să spună nimic, doar atingând din când în când tastatura sau mausul, preț de altă jumătate de oră.

— Ei bine, domnule, mă faci să-mi pierd timpul, a rostit acesta ridicând ochii de pe monitor. N-ai absolut niciun fel de leziune pe creier. Există câteva zone inflamate, probabil de la accidentul pe care zici că l-ai avut, dar o să treacă de la sine, nu e ceva neobișnuit. Dacă îți țiuie urechile, se prea poate să ai puseuri de tensiune, caz în care te-aș sfătui să mergi mai degrabă la cardiolog. Eu, aici, nu am ce să-ți fac.

Și Nae s-a ridicat și a ieșit umil, fără însă a uita să pună o bancnotă și în buzunarul medicului, care s-a prefăcut că nu observă. Chiar dacă nu-i găsise nimic în neregulă, doctorul măcar fusese amabil și își dăduse silința. Nu se știe când ar mai putea să aibă nevoie de acesta, chiar dacă era puțin probabil ca măcar să-l mai vadă vreodată, mai ales că nici nu-i ținuse minte numele. Bucureștiul este însă un oraș mare și plin de spitale.

Dar Vocile au revenit imediat ce a ieșit pe poarta spitalului; nici măcar în metrou nu l-au lăsat în pace:

— *Nae, Nae, apucă-te imediat să faci Arca, nu a mai rămas multă vreme și vine o mare nenorocire, așa ne arată clopotul... Lumea, așa cum o cunoști, va înceta să mai existe... Speranța omenirii în tine stă Nae, Nae, numai tu o poți salva de la extincție...*

Și tot așa. Simțea cum îi plesnește capul. Înainte de a intra în blocul unde avea închiriată garsoniera (a cărei chirie îi mânca cea mai mare parte a veniturilor) a intrat în supermarketul din cartier. De aici, cu toată sărăcia, și-a cumpărat o sticlă de vodcă pe care abia s-a abținut să n-o desfacă până când n-a încuiat în urma lui ușa modestei locuințe. Nu mai băuse de mult. Nici nu-și permitea s-o facă, mai întâi din cauza meseriei, pentru că un taximetrist putea fi chemat oricând la serviciu și nimeni nu-și permitea să-i spună patronului că este noapte sau duminică. În al doilea rând, din cauza banilor, pentru că e scump să bei alcool și nu există niciun motiv pentru care să cheltuiești banii câștigați cu greu ca să-ți strici sănătatea. E cam la fel ca fumatul, dar nici de viciul ăsta nu se apucase.

Mai băuse câte o bere, ocazional, cu Sica, când o scotea în oraș sau un pahar de vin roșu, când avea ea chef să facă amor, așa, mai pătimaș. În rest, nu.

Dar acum a desfăcut cu degetele tremurând sticla, i-a zvârlit cât colo capacul metalic și a tras din ea de

parcă ar fi băut apă. A lăsat-o după ce a golit-o pe jumătate, iar Vocile din cap începuseră deja să se estompeze. A crezut că-i semn bun, așa că a mai luat o dușcă lungă și încă una, iar după aia n-a mai știut ce s-a întâmplat.

A aflat a doua zi, chiar de dimineață, când i-a sunat telefonul. A deschis cu mare dificultate mai întâi ochii, apoi telefonul. Capul îi atârna greu ca o cărămidă și-l durea în draci. La picioarele patului pe care dormise fără să se mai dezbrace și nici să se descalțe, se aflau nu una, ci trei sticle de vodcă goale, prăbușite care încotro, ca popicele lovite de o bilă bine plasată. Cu toate acestea, a recunoscut fără greș vocea patronului, iar o clipă, numai una, a simțit cum speranța îl inundă: poate se răzgândise și avea de gând să-i dea totuși un alt taxi, poate vreun coleg se îmbolnăvise, poate politicianul cu beizadeaua se milostivise și achitase din proprie inițiativă reparațiile.

— Da' bine mă, Nae, că ai devenit celebru! Poate că de-acuma înainte nici n-o să ne mai cunoști.

Vru să spună ceva, însă din gâtlejul parcă plin cu iască nu-i ieși decât un soi de plesnitură. Abia acum înțelese cu adevărat ce-i aia sete.

— Vezi, nici măcar nu spui nimic! Cum ai apărut la ziar, cum ne-ai uitat. Așa e oamenii, concluzionă patronul. Eu le-am zis băieților, dar ei nu, că ești gagiu de treabă și modest și la locul tău...

Nu mai rezistă, pur și simplu. Valul de amețeală urcă împreună cu arsura din esofag. Abia apucă să ajungă la veceu ca să-și deșerte conținutul stomacului. Voma îi țâșni din gură ca din sifon, iar o vreme nu se mai putu gândi la absolut nimic și nu mai auzi decât propriile icnete și horcăieli. Se ridică cu greu până la chiuvetă, deschise robinetul și-și clăti îndelung gura, după care bău cu nesaț apa cu gust de clor, care i se păru cel mai minunat lichid pe care îl sorbise vreodată.

Abia apoi remarcă telefonul, pe care îl scăpase în drum spre veceu, din care, în continuare, se auzea vocea patronului. Îl culese de jos și-l duse la ureche.

— Ce... ziar? izbuti să articuleze, întrerupând fluxul verbal aparent inepuizabil al interlocutorului său. Care ziar?

— Ha, mai face și pe neștiutorul, râse acesta. Păi ăla la care ai dat interviu, care altul? Să treci pe la noi imediat ce te faci bine, că am cumpărat o mașină nouă și am de gând să ți-o dau ție. Bine, nu-i chiar nouă, e un Volkswagen pe care pusesem de mult ochii. O să-l înmatriculez printre picături. Sună în draci clienții și întreabă de tine, dar le spun la toți că ești în cursă.

Se auzi o voce strigând în fundal, probabil a unui angajat care făcea scandal. Mereu se găsea câte unul.

— Na, hai că tre să plec, spuse patronul. Mai vorbim.

Și Nae rămase privindu-și uluit telefonul din mână. Chiar se întrebă câte minute preplătite i-au mai rămas

pe cartelă, dar își aminti ușurat că nu el fusese cel care sunase. Scormoni printr-un sertar unde se afla o țiplă cu aspirine expirate; înghiți trei o dată și, după vreun sfert de ceas, durerea de cap i se mai potoli, deși rămăsese tot pe undeva pe acolo, ca un animal sălbatic și nervos, ascuns după un gard nu prea solid. Hotărî să-și facă o cafea dar, ca să vezi, nu mai avea niciun pic, deși ar fi putut să jure că în urmă cu o zi mai erau cel puțin zece linguri în punga verde, de jumătate de kilogram, de Arabica. Dădu cu ochii de chiuvetă, unde dospeau două cești de cafea cu zaț pe fund, plus o scrumieră plină de chiștoace. De fapt, întreaga casă putea zdravăn a țigară, amănunt pe care l-ar fi constatat imediat dacă nu i-ar fi fost așa de rău. Deschise scârbit imediat geamul și, sub imperiul unei decizii de moment, își aruncă niște apă pe față, se șterse zdravăn cu prosopul, după care ieși din garsonieră fără să se uite îndărăt mai mult decât îi luă să încuie ușa. O cafea, asta era tot ce voia, chiar dacă, la McDonalds-ul din Colentina, aflat la trei sute de metri depărtare, urma s-o plătească înzecit față de cât ar fi costat dacă și-ar fi făcut-o singur.

Din lift coborî o vecină. Era nou mutată, doar de vreo săptămână, tânără și frumușică, dar încă nu aflase cum o cheamă. Nici nu s-ar fi cuvenit, Sica era foarte geloasă. Fata îi dădu bineț, dar îi aruncă și un zâmbet larg și-l privi drept în ochi. Nae o urmări cum se de-

părtează unduindu-și șoldurile, cu un teanc de ziare și reviste sub braț. Ea își întoarse capul să-i mai arunce o privire chiar când el intra în lift. Nae oftă amar. O fată ca aia era din altă ligă, diferită de a lui.

Trecu nepăsător pe lângă chioșcul de ziare din colțul străzii și avu impresia că și vânzătorul îi zâmbește, ba chiar îi face cu mâna ca unui amic, deși el nu îl știa și nici nu cumpărase vreodată ziare de acolo, ca de altfel nici de la vreun alt chioșc, în general.

Așteptă răbdător la coadă la Mac și, când îi veni rândul, ceru cafeaua mult dorită. Se gândi, dar numai pentru o clipă, să încerce și ceva de mâncare, însă renunță imediat. În primul rând, din cauză că încă îi era rău și în al doilea pentru că trebuia să facă economii. Își primi paharul de carton termoizolant și își găsi ușor loc la o masă. Pesemne că încă nu se făcuse ora la care hoarde de tineri năvăleau ca să înfulece pârjoalele din pui sau vită, crescute cu hormoni, băgate între două bucăți de bulcă. Pe scaunul de alături se găsea un ziar cu fața în jos. E drept, ziarele erau pierdere de vreme. Cu toate astea, atunci când vreun client lăsa câte unul pe bancheta taxiului său, îl mai răsfoia și el, ca să afle ce se mai petrece prin lume. Așa făcu și acum. Întoarse ziarul și înmărmuri cu cafeaua în mână. Pe prima pagină trona poza lui, între două fotografii mai mici, cu femei pe jumătate despuiate. Titlul mare, mult mai mare decât era scris *Libertatea*, numele zia-

rului, striga sfidător: „Vine sfârșitul lumii" și ceva mai mic, dedesubt: „anunță un taximetrist bucureștean care vorbește cu Dumnezeu".

Încet, pe măsură ce citea neîncrezător articolul, fragmente disparate de amintiri începură să i se strecoare prin crusta groasă a mahmurelii. Terminase sticla de vodcă și plecase după alta. Se întâlnise cu Gică. Îl poftise la un pahar și-i povestise totul. Paharele dovediseră și a doua sticlă, drept urmare vecinul, mult mai antrenat la băutură, dăduse o fugă să mai cumpere una, dar se abătuse și pe la el prin apartament, de unde adusese aparatul foto și un reportofon. Îl pozase și-l înregistrase.

Atât își amintea, oricât s-ar fi străduit. Și că sticla de vodcă – a treia! – se golise pe jumătate. Și faptul că Gică fumase țigară de la țigară, însă lui Nae nu-i păsase, deși era nefumător convins, care chiar refuza clienții ce nu înțelegeau că la el în taxi nu se intră cu țigara aprinsă.

Poza din ziar îl înfățișa privind în zare, către un adevăr numai de el știut, numai că ochii și-i mijise pentru că, după atâta vodcă, îi ținea cu greu deschiși. Constată surprins că fotografia fusese zdravăn trucată: îl înfățișa în mijlocul unui câmp pe care se vedeau pietrele de la Stonehenge – le știa de la Discovery, o piramidă mayașă și încă o chestie, ca un suport de lumânări cu șapte brațe, din care șase curbe, despre care chiar

n-avea habar ce-i. Citi articolul, dar literele îi jucară sub ochi când dădu de pasaje precum: „Viziunile lui Nae au început încă de când era mic copil". Sau: „Dumnezeu i s-a arătat pe un nor de foc, a tras clopotul Apocalipsei, dar i-a poruncit cu voce de tunet să salveze omenirea". Parcurse în grabă și restul articolului, care se lăbărța pe paginile doi și trei, unde se afla o altă poză, care îl înfățișa încadrat de un cerc cu semnele zodiacale. Constată cu mirare că materialul jurnalistic era cel puțin pe trei sferturi plăsmuit, de parcă era vorba de altcineva, de un ins care făcea minuni la tot pasul și în rest era un exemplu de cinste și corectitudine. Erau înșirate câteva asemenea pățanii de care habar n-avea: predase servieta plină cu documente secrete, uitată la el în taxi, de un angajat grăbit al unei ambasade, la Poliție; salvase viața unui copil care trecea regulamentar pe trecerea de pietoni, intrând cu taxiul în fața bolidului ucigaș al unui tânăr inconștient (aici bănui că este vorba o versiune foarte romanțată a accidentului său), îndreptase piciorul deformat de poliomielită al unui client, iar altuia îi vindecase cancerul de prostată numai cu puterea gândului și a unei rugăciuni; unuia, care n-avusese bani să-și achite cursa, îi dăduse el, din încasări, spunându-i că Dumnezeu o să-i restituie înzecit, lucru care chiar s-ar fi întâmplat (nu se spunea și cum anume), iar el donase diferența unei biserici.

De fapt, dacă nu ar fi fost vorba despre el, poate chiar ar fi crezut tot ce scria acolo. Pozele fuseseră puternic prelucrate: deep fake, auzise că se chema tehnica. În cele de pe paginile interioare arăta ca un ascet cu obrajii scofâlciți, cu o umbră de barbă – ceea ce nu era cazul, întrucât se bărbierea în fiecare dimineață. Și, oricât de beat ar fi fost, era sigur că niciodată n-ar fi spus ceea ce înșirase reporterul acolo, pentru simplul motiv că era o persoană lipsită de imaginație. O parte a rațiunii lui desprinse încet concluzia, în vreme ce o altă parte încă refuza să o admită. Gică, vecinul său, inventase totul ca să-și vândă ziarul. Știa el că presa minte, dar nu-și închipuise niciodată că în asemenea hal. Acum avea dovada. Cu mâinile tremurânde, luă ziarul și cafeaua, se ridică și părăsi pe furiș restaurantul. Simțea cum, dintr-odată, parcă devenise centrul atenției. Însă nu-l băgă nimeni în seamă.

Cum făcu primul pas pe trotuar, Vocile reveniră. Se opri ametit, parcă lovit în cap. Durerea din spatele frunții era pe punctul să reizbucnească.

— Nae, Nae, puțin timp ți-a mai rămas, iar Arca în care să încapă omenirea nici n-ai început-o. Grăbește-te Nae, Nae. Clopotul...

Scăpă paharul cu cafea, care căzu pe trotuar, capacul de plastic se desprinse și lichidul negru și fierbinte sări în toate părțile, stropind niște trecători care se uitară la el cu ură. Unul chiar îl înjură, dar el nu îl auzi

pentru că Vocile din cap nu lăsau nimic altceva să îi abată atenția. Scăpă și ziarul, dar nici pe acesta nu-l mai văzu. Își astupă inutil urechile cu palmele, pentru că Vocile nici pomeneală să tacă.

— Lăsați-mă în pace, că nu mai pot! strigă cât putu de tare, atrăgând privirile dezaprobatoare ale altor oameni care tocmai ieșeau din gura de metrou.

O rupse la fugă, fără să știe încotro, chiar în clipa în care unul dintre clienții McDonalds, care se uita fix la el, rostea ceva în telefon, după ce formase un număr foarte scurt. Vocile nu încetaseră să-i vorbească, explicându-i că nu pot renunța la comunicare, pentru că și așa au reușit cu mare greutate să găsească pe cineva care să le audă și să poată transmite omenirii avertismentul. Dar el fugi, gâfâind multă vreme, ca și cum ar fi vrut astfel să scape de ele, până nimeri într-un parc micuț, pe care nu-l știa (mai precis, nu avea niciun chef să-și amintească unde era, pentru că un șofer bun de taxi n-are nevoie de GPS ca să găsească orice adresă în București). Se prăbuși pe o bancă aflată în fața unei statui, ca să-și tragă sufletul, prilej cu care mai remarcă încă o dată cât de tare îi put hainele a tutun stătut. Ba chiar, dacă își amintea bine, la cheful din seara precedentă, îmbiat de Gică, trăsese și el câteva fumuri. Numai gândul acesta și fu de ajuns să îi facă greață și se abținu cu greu să nu vomite iar.

— Ce vreți de la mine? Ce vreți?! întrebă sfârșit, în șoaptă.

— *Nae, Nae, vrem să faci o Arcă, cu care să salvezi omenirea, pentru că vine Apocalipsa,* primi prompt răspuns, iar el clătină din cap. *Calculele spun despre clopot...*

— Găsiți-vă pe altul. Eu sunt taximetrist. Un amărât de taximetrist fără taxi și fără slujbă. Sunt șomer. Spuneți-i asta președintelui sau primului ministru, cui vreți voi, ori mai degrabă mergeți în America, pentru că acolo pot să vă facă orice vreți, că au alte posibilități.

— *Nae, Nae, nu mai este timp. Am reușit să deschidem un canal din viitor, prin care comunicăm doar cu tine, ești singurul care ne poți auzi dintre toți oamenii. A fost atât de greu! Și așa, nu știm câtă vreme îl mai putem menține. Va fi nevoie să limităm convorbirile, cheltuim o grămadă de energie. Așa că tu trebuie să faci Arca, Nae, Nae. Tu și nimeni altul.*

— Cu ce? mugi el învins. Cu ce? Nu mă pricep la nave maritime, doar puțin la mașini, iar pentru ploaie, fie ea și potop, n-am decât o umbrelă și o manta din plastic pe care mi-a dat-o un client, în campania electorală. Eu nici nu știu dacă o să am cu ce să-mi plătesc chiria pe luna viitoare, nicidecum să fac o Arcă.

— *Nae, Nae, o să te învățăm tot ce trebuie. Mai întâi cum să faci rost de bani. De mulți bani. Apoi o să poți construi Arca, Nae, Nae. Asta pentru că s-a întâmplat deja. Și trebuie să se întâmple iar și iar, ca bucla cauzală să se tot închidă. Pentru că Potopul care urmează va fi cu totul altfel decât cel despre care s-a scris în Biblie. Și clopotul nu minte.*

Cu toate că nu fusese de mult prin vreo biserică, Nae se socotea un credincios. Uneori, când n-avea pasageri și schimba frecvențele radioului din taxi, se întâmpla să zăbovească o clipă în plus – dar nu mai mult – pe Trinitas, postul Mitropoliei, de regulă la Crăciun și de Paști. La fel ca mulți colegi, nu scăpa niciun prilej să-și facă pios semnul crucii când se întâmpla să treacă pe lângă vreun lăcaș sfânt (ortodox, desigur). Atunci rostea în gând și o scurtă rugăciune în care cerea să ajungă în siguranță la destinație, să fie sănătos sau să primească un bacșiș generos. A observat că acest gest dădea multă încredere pasagerilor, care vedeau astfel în el un taximetrist adevărat, cu frică de cele sfinte, de preferat unui nebun zvăpăiat, cu piciorul înfipt în accelerație, tatuat, cu belciuge de aur în urechi și-n nas și poate cu ochii sclipind de la niscai iarbă trasă pe ascuns.

Poate că Gică avusese dreptate în articolul ăla al lui. Deși nu pricepuse mai nimic din ceea ce spuseseră ultima oară Vocile, ochii i se umplură cu lacrimi, oftă greu și rosti:

— Bine, Doamne, dacă așa poruncești, atunci eu, Nae, robul tău, am să-ți ascult vrerea ca să-ți fac pe plac.

2. Darul Vocilor

În următoarea săptămână, viața lui Nae se schimbă radical.

Mai întâi jucă pe un bilet unic, în variantă simplă, chiar în acea zi de duminică, la o agenție aflată pe punctul să se închidă, numerele spuse de Vocile care răsunau în capul său, la 6 din 49 și câștigă în mod miraculos premiul uriaș, de aproape unsprezece milioane de euro, rămas neatribuit de nouă luni și trei săptămâni. Neștiutor, merse luni, dis-de-dimineață, pe la opt și jumătate, la sediul Loteriei Naționale din strada Poenaru Bordea, unde se întâlni cu portarul. Îl întrebă senin și politicos de unde își poate ridica premiul. Acesta îi răspunse la fel de politicos că era prea dimineață, deci funcționarii încă nu veniseră la serviciu și că ar face bine să încerce după ora zece, având asupra lui un act de identitate și biletul câștigător.

Dar a fost ca și cum ar fi stârnit un cuib adormit de viespi. Tolăniți în holul mare de la intrarea în instituție, mai mulți reporteri ai televiziunilor și ziarelor naționale moțăiau resemnați în așteptarea câștigătorului. Uneori trebuiau să aștepte zile sau săptămâni în șir până când vreun fericit proaspăt milionar în euro se îndura să vină să-și ridice premiul, iar ei să se arunce asupra lui ca o haită flămândă, bombardându-l cu întrebări cretinute, de genul: „Cum vă simțiți acum, că ați câștigat acest premiu uriaș?" sau: „Ce aveți de gând să faceți cu banii?". În astfel de cazuri, reporterii, chiar dacă erau doar începători prost plătiți dar dornici de afirmare, se împuținau cu fiecare zi ce trecea, fără să

apară câștigătorul, relocați de șefii lor către cazuri cu adevărat importante, demne de prime-time sau prima pagină, presărate din belșug cu atribute și epitete suplimentare, după caz: vreun incendiu devastator – pentru că incendiile benefice nu interesau pe nimeni, un omor oribil – pentru că omorurile comise cu blândețe nu făceau audiență, viol cumplit, accident teribil și tot așa.

Situațiile în care câștigătorul apărea în prima zi de după anunțarea rezultatelor erau cu adevărat rare, așa că Nae dădu peste toți laolaltă, care se năpustiră împungându-l cu microfoane, orbindu-l cu reflectoare, filmându-l din toate pozițiile, înregistrându-i orice respirație și aruncând asupra lui un șuvoi de întrebări din care, pentru că vorbeau toți odată, nu se înțelegea nimic. Cineva îi recunoscu figura și strigă cât îl ținu gura, reușind să se facă auzit peste hărmălaie:

— E Nae, mă, cel cu sfârșitul lumii!

Pentru o clipă doar, se făcu liniște absolută. Însă, pe măsură ce reporterii asimilau informația și o analizau, întrebările reîncepură să curgă asemenea unei viituri care trece printr-un baraj spart. Însă de astă dată strigau cu toții, iar înghesuiala deveni insuportabilă. Nae se alese cu câteva ghionturi zdravene și se clătină în mijlocul lor ca o frunză măturată de o rafală de ploaie.

Norocul lui a fost că portarul, obișnuit cu asemenea manifestări, a chemat de urgență echipa de interven-

ție a firmei cu care Loteria Națională avea contract de pază. Aceștia și-au depășit propriul record de eficiență, ajungând în mai puțin de trei minute și numai intervenția lor în forță l-a scăpat pe Nae de moartea prin sufocare. Odată extras din gloata compactă a reporterilor, portarul l-a luat după el prin holurile de la parter până la o ușă secretă, aflată în partea opusă a clădirii, care dădea spre altă stradă. În mod cert, omul nu citise *Libertatea*, prin urmare nu și-a dat seama cu cine are de-a face. Așa că a deschis ușa și l-a împins afară pe Nae, spunându-i:

— Șterge-o urgent, dacă vrei să scapi teafăr. Vino și tu peste câteva zile, când se mai potolesc ăștia.

Nae, complet năuc, n-a mai stat nici măcar cât să-i mulțumească, ci a rupt-o la fugă, mai ales că gașca foarte compactă a reporterilor în fruntea cărora se aflau câțiva mai hârșâiți în ale jurnalismului, care aflaseră și de ușa secretă, tocmai dădea grăbită, zdrăngănind din echipamente, colțul clădirii.

Trecu pe modul silențios telefonul mobil, care suna într-una. Luă metroul și, pentru că era oră de vârf, când lumea mergea la serviciu, nu-l băgă nimeni în seamă, dar își simți transpirația curgând pe spinare, nu atât de la căldură, cât de la spaima prin care tocmai trecuse la sediul Loteriei. Înghesuiala familiară și anonimă a călătorilor îl ajută, încet, să se destindă. După ce ieși din stația de metrou de la Bucur-Obor, îl cuprinse iar

spaima de a nu fi recunoscut. Își ridică gulerul gecii și-și înfipse bărbia în piept, își înfundă adânc mâinile în buzunare și străbătu cu pași mari, fără să privească nici în stânga nici în dreapta, ca un răufăcător urmărit de polițiști, cei câteva sute de metri care îl despărțeau de blocul în care se afla și garsoniera sa.

Ajunse până la urmă acasă, cu inima cât un purice. Răsuflă ușurat când descuie ușa, se strecură înăuntru și se pregăti s-o închidă, dar aceasta fu blocată de talpa unui picior. Speriat, împinse cu putere, ba chiar îi trecură prin minte cu repeziciune și alte opțiuni, cum ar fi să deschidă brusc și să tragă câțiva pumni posesorului tălpii.

— Au, mă doare! Ce ai, Nae? Oprește-te, că nu-ți fac nimic! Vreau doar să stăm de vorbă.

Înmuie puțin strânsoarea, pentru că recunoscu vocea lui Gică. Amintindu-și însă de felul în care profitase de el ca să-și scrie articolul mincinos, împinse imediat cu umărul mai tare în ușă. Gică urlă de durere, dar nu-și scoase talpa.

— Pleacă naibii de-aici și lasă-mă în pace! scrâșni el.

— Nu pot, gâfâi Gică, chiar n-am cum. Mă aruncă redactorul-șef direct pe geam dacă află că n-am stat de vorbă cu tine. Te rog, ba nu, te implor. Rămân fără slujbă de data asta și vin să cerșesc la ușa ta.

Iar Nae își aminti de propria lui situație, după ce avusese accidentul și fusese dat afară. Chiar dacă, în

principiu, începând de astăzi, ar fi putut să se ducă din nou la serviciu. Doar patronul cumpărase un Volkswagen special pentru el. De fapt, chiar asta avusese de gând, numai că se gândise să treacă mai întâi pe la Loterie, ca să rezolve cu premiul, să-și ia de-o grijă înainte de a porni în cursă. Pe urmă se aștepta ca Vocile din cap să-i spună ce are de făcut cu banii câștigați la loto; nu îi trecuse prin cap nicio clipă că sunt ai lui. Se gândi cu ciudă la Voci pentru că nu-l preveniseră de pățania cu ziariștii. Poate lor li s-o fi părut un mărunțiș, dar încă îl treceau fiori reci pe spinare de la spaima pe care o trăsese.

I se făcu milă de Gică. Slăbi puțin strânsoarea la ușă și-i aruncă o privire crâncenă.

— Mai ai nesimțirea să-mi ceri ceva, după toate porcăriile alea pe care le-ai scris despre mine? Nu ți-e rușine? Te-am crezut prieten, mai ales după ce am băut împreună și ți-am spus ce am pe suflet. Când colo, tu...

— N-am scris nimic de rău, se apără iute Gică. E drept, am mai înflorit pe ici pe colo, dar așa se face în jurnalistică, realitatea este prea banală pentru ca lumea să dea bani pe ea ca s-o citească tipărită. Hai, dă-mi drumul mai repede, până nu află televiziunile unde stai și dau năvală.

— N-au cum să afle, că n-am contract, plătesc chirie la negru, răspunse reflex Nae. Iar ție nu-ți mai dau niciun interviu, așa că pleacă naibii de-aici ca să pot închide ușa.

— Nu ți-am vrut decât binele, insistă Gică. Am scris articolul într-un fel, dar redactorul șef l-a modificat. Așa face cu toate. Dimpotrivă, eu...

— Ce se întâmplă acolo? se auzi pe hol un glas subțirel și hotărât. Încerci cumva să pătrunzi cu forța în locuința aceasta? Chem imediat poliția...

— Nu-i nicio problemă, domnișoară, absolut nici una, o asigură Gică pe posesoarea glasului autoritar. Noi ne cunoaștem, suntem vecini, voiam doar să-i fac o vizită prietenului meu. Așa glumim noi între noi.

— Pe dumneata te știu, răspunse imediat glăsciorul. Te-am mai văzut prin bloc. Însă asta nu-ți dă dreptul să năvălești în casele oamenilor!

Nae se amuză în sine de dialogul înfiripat în fața ușii lui. Însă, cum domnișoara n-avea nicio vină, se hotărî să intervină și deschise larg ușa. Dădu cu nasul de vecina cea nouă și atrăgătoare cu care se întâlnise, în urmă cu două zile, la lift, când apăruse articolul buclucaș în *Libertatea*.

— A, dumneavoastră erați, domnule Nae. Am presupus că acest hâmmm... el, încearcă să vă forțeze ușa. V-am văzut în ziar, este impresionant ce spuneți. Apropo, eu sunt Miți, asta e prescurtarea de la Dumitrița, care este totuși un nume prea lung.

Fără să știe ce face, Nae strânse mâna pe care i-o întinsese domnișoara, ba chiar o păstră puțin mai mult decât s-ar fi cuvenit, însă ea n-avu nimic împotrivă.

Se simți pe loc pierdut în ochii ei negri, adânci ca niște ape limpezi sub lumina cerului înstelat.

— Hei, sunt și eu pe-aici, sparse vraja Gică, fluturând din mână. Eu sunt reporterul care l-a făcut celebru.

— Bine atunci, rosti Nae cuprins de o idee. Sunt de acord să-ți dau un interviu numai dacă și domnișoara... Miți acceptă să fie de față. În acest fel, cu un martor, n-o să mai poți să scrii chiar tot ce-ți trece prin cap.

Gică își împreună ambele palme într-un gest mut de implorare. Însă Miți acceptă cu dezinvoltură.

— Faceți un interviu? Bine, de ce nu? Pot să asist și eu, ba chiar îmi doresc mult asta. N-am văzut niciodată pe viu cum se face așa ceva.

— Poate ești ocupată, poate ai treabă și te reținem, încercă Gică.

— Nu, deloc, lucrez la domiciliu. Videochatul poate să mai aștepte. Am clienții mei, care stau după mine și cu orele, dacă n-am chef de muncă. Asist, cum să nu, chiar cu mare plăcere, dintotdeauna mi-am dorit să cunosc celebrități. Și, cum suntem vecini, nu mi-aș ierta niciodată dacă aș rata așa ceva.

Prin urmare, Nae se dădu din dreptul ușii și, după ce cei doi intrară, reuși, în sfârșit, s-o închidă. În buzunarul din spate al blugilor telefonul mai vibră de câteva ori și se opri, semn că bateria își dăduse duhul. Abia acum remarcă faptul că vecina lui, Miți, era încălțată cu șlapi și îmbrăcată sumar, cu un capoțel

verde, înflorat, semitransparent, pe sub care i se întrezăreau formele ispititoare. Fata s-a instalat pe canapeaua pliantă, iar Gică și-a găsit loc imediat lângă ea, după care a deschis televizorul și a căutat un post de știri.

Nae a desfăcut punga de cafea proaspăt cumpărată, a luat trei linguri rase din praful negru, le-a pus la fiert într-un ibric cu apă, după care a adus din bucătărie, pentru toți, câte o ceașcă plină, ținându-le într-o singură mână, de toarte, precum un ospătar halbele la o terasă, vara. În cealaltă avea punga cu zahăr, pe un sfert plină și o linguriță. Și-a depus încărcătura pe măsuța din fața canapelei, apoi s-a așezat și el în fotoliu. Deranjat, Gică i-a aruncat o privire crâncenă; puțin lipsise să nu se arunce peste Miți. La televizor se dădea pentru a cine știe câta oară reluarea învălmășelii de la sediul Loteriei Naționale, al cărui protagonist fusese Nae. În studio aduseseră câțiva comentatori care își dădeau, pe un ton apăsat, cu părerea. Fata încercă să urmărească emisiunea, rezistând în același timp și asaltului lui Gică. Oftând, acesta, de voie, de nevoie, a închis televizorul și a scos reportofonul. L-a pornit, l-a pus pe măsuță, alături de punga cu zahăr și așa a început interviul.

După cum s-a dovedit chiar de la bun început, Nae nu avea mare lucru de spus. Nu a ajutat cu nimic faptul că Miți și-a luat cana de cafea și s-a așezat picior

peste picior, dezgolindu-și pulpa până sus, la linia subțire ca o ață a chilotului sau ce-o fi purtat. Fata arăta de parcă era desenată de un pictor priceput la scene erotice.

— Spui că Vocile din capul tău ți-au dat combinația câștigătoare la 6 din 49, a rostit Gică, mai mult ca să spargă tăcerea.

— Da, l-a aprobat din toată inima Nae, înghițind în sec, neputându-și desprinde privirea de la pulpele lui Miți.

— De ce? s-a interesat Gică.

— Ca să pot începe construcția Arcei. Ți-am spus doar. Nu înțeleg de ce n-ai pomenit nimic de ea în articolul ăla.

— Ce arcă? Așa cum a făcut Noe la Potop? Noe, Nae, poate că ești predestinat pentru asta, a spus cu admirație Miți, care poate că ar mai fi adăugat ceva, dar a tăcut intimidată când Gică s-a încruntat la ea.

— Nu mi-au zis încă, mărturisi cu nevinovăție Nae. De altfel, nici n-am luat banii, știi doar.

— Cum se face că numai tu auzi Vocile?

— Habar n-am.

— Acum auzi ceva?

— Nu, nimic.

Gică și-a pierdut răbdarea, a închis reportofonul și a sărit în picioare.

— Uite care-i treaba Nae, dacă-mi răspunzi monosilabic, mare interviu nu pot să fac cu tine.

Însă intervievatul ridică din umeri și își plecă vinovat privirea. Gică pufni furios și ieși ca un vârtej din garsonieră, trântind ușa. În schimb, Miți îi zâmbi larg. Își așeză cana de cafea din care băuse mai bine de jumătate pe măsuță și își aranjă puțin capotul. Îl învălui cu o privire caldă și se aplecă spre el, punându-și palma peste a lui. Capotul se desfăcu și mai mult și, cum nu purta sutien, apăru pe jumătate și un sân.

— Urâcios om, îl consolă, aruncând o privire spre ușă. Am văzut la televizor că ai câștigat o mulțime de bani la 6 din 49.

— Nu sunt banii mei. Trebuie să-i cheltuiesc ca să construiesc Arca, rosti gânditor Nae.

— Ei, poate nu chiar pe toți, șopti cu voce răgușită fata, suindu-i-se de-a binelea în brațe.

Față de ce a urmat, Vocile n-au avut nicio șansă să se facă ascultate. La drept vorbind, în revărsarea de pasiune care s-a dezlănțuit între ei doi, Nae n-ar fi auzit nici trâmbițele Armaghedonului, cu toate că Vocile poate chiar așa ceva și erau. După vreun ceas, Miți s-a mai liniștit și s-a oferit să aducă o pizza, că li se făcuse foame. El a rămas s-o aștepte, întins pe canapeaua ce reușiseră într-un târziu s-o desfacă, satisfăcut pe deplin, așa cum nu fusese niciodată cu Sica. A închis ochii, anticipând viitoarele plăceri cu noua lui iubită, când Vocile au revenit cu intensitate. După ce l-au dojenit mai întâi că nu au fost băgate în seamă, i-au spus tot

ce urmează să se întâmple și ceea ce are el de făcut. A ascultat și a băgat la cap fiecare cuvințel, până când Vocile au încetat să-i mai vorbească. Nu a știut cât a durat asta, dar când a deschis ochii a zărit chipul îngrijorat al lui Miți, alături de fața roșie a lui Gică. Acesta se pregătea să-i mai tragă o palmă, dar Nae a reacționat și i-a prins brusc încheietura mâinii, speriindu-l de moarte.

— Eram pe punctul să chemăm ambulanța, s-a justificat Gică, după ce și-a mai recăpătat răsuflarea. Te-am văzut așa, catatonic, și ne-am închipuit că ai pățit cine știe ce...

În glas i se simțea regretul că acel cine știe ce nu s-a întâmplat. Ar fi fost rost de un articol pe cinste, fără s-o mai pună la socoteală și pe Miți, bonus care, firește, i-ar fi revenit lui.

— Știu ce am de făcut! a strigat Nae și a sărit din pat. Vocile mi-au spus tot.

Cei doi vizitatori l-au măsurat rușinați; cearșaful rămăsese mototolit pe pat.

— Ți-a vorbit Dumnezeu? întrebă cu respect Miți.

— Ce Dumnezeu? Vocile nu sunt de la Dumnezeu.

— Dar de unde? se interesă Gică.

Nae fu surprins, pentru că asta nu-i trecuse prin cap.

— Nu știu.

— Dacă iar o luăm de la capăt...

— Nu, nu. Voi convoca o conferință de presă. Chiar la Loterie, dacă tot sunt așteptat acolo. Voi spune tot ceea ce mi-au transmis Vocile. Așa va afla toată lumea.

Gică se uită la el convins că Nae înnebunise. Aruncă o privire spre Miți, căutând ajutor.

— Ce fel de conferință de presă vrei să ții tu, mă? Așa, în curul gol?

Abia atunci remarcă Nae că-i lipsesc veșmintele. Roși și se făcu nevăzut în baie, de unde ieși repede, înfășurat în halatul lui ponosit. Gică avusese vreme să se adune, așa că-i propuse cu viclenie:

— Uite, mai bine mi-ai spune mie primul și după aia poți organiza câte conferințe de presă vrei.

— Nu, trebuie să afle toată lumea. Cu ziarul tău m-am lămurit. Îți scrii articolele mai mult din imaginație.

— Așa fac toți, scrâșni Gică, dar Nae rămase de neclintit.

3. Ce vor Vocile

Urmăreau din pat transmisia conferinței de presă pe care Nae o ținuse dimineață, așa cum își propusese, la sediul Loteriei Naționale. După cum era de așteptat, posturile mari spilcuiseră din ea și inseraseră fragmente în programele de știri. Posturile mai mici o transmiseseră în direct, iar mai apoi o reluaseră. Și

tonul comentatorilor diferea: cei de la posturile mari sugeraseră că este un impostor norocos, însă ceilalți aduseseră așa-zis experți în parapsihologie, ghicitori în cărți și în cafea, specialiști în zodii și horoscoape, care tratau încruntați foarte serios ceea ce spusese Nae, despicând firul în patru.

Miți, după ce fusese la baie, se cuibărise lângă el, lipindu-se ca marca de plic. Ea nu mai privea de mult la televizor, ci visa cu ochii larg deschiși la ce plănuia să-și cumpere. De fapt, să-i cumpere Nae, din banii câștigați la 6 din 49. În înregistrare, tânărul de lângă ea declama, pe micul ecran, pentru o pădure de microfoane.

— Ce ai de gând să faci cu banii? întrebă o fată de la un portal de știri.

— Vocile mi-au cerut să fac o Arcă. Acesta este motivul pentru care mi-au spus numerele câștigătoare, ca să obțin banii necesari.

— Ți-au mai spus și alte numere câștigătoare? insistă aceasta.

— Au spus că voi mai obține și alți bani, ca să duc la bun sfârșit Arca.

— Și nu ni le dai și nouă, să le spunem tuturor? se interesă o tânără de la B1 TV, stârnind zâmbete. Ne-am face telespectatorii fericiți.

— În afară de numere, Vocile alea ți-au spus că vine sfârșitul lumii? Ce fel de sfârșit? întrebă un tânăr im-

berb, îmbrăcat într-o jachetă subțire, de fâș, pe care scria mare Prima TV.

— Mi-au spus că asta este șansa românilor, reuși Nae să se facă auzit. Și că, dacă fac Arca, după aia o să fim cea mai tare națiie care va exista pe Pământ. Vom fi mai puternici decât nemții, italienii, spaniolii, americanii și rușii și chinezii la un loc...

— Nu-i nicio noutate, că-i dominăm și acum pe toți, strigă tânărul imberb, care nu se prezentase. La șters bătrânii la cur, la rupt spatele la căpșuni și în construcții suntem cei mai tari pe-afară.

Nae tăcu surprins, iar jurnalistului îi răspunseră hohotele de râs ale colegilor lui.

— Le mai auzi și acum? Ai văzut și lumina albă? întrebă un reporter bărbos, care semăna destul de bine cu un cunoscut corespondent de război de la PRO TV.

Dar Nae nu sesiză ironia și îi răspunse foarte serios.

— Ce lumină? N-am văzut nicio lumină. Mi-au spus că trebuie să fac Arca, iar în ea să pun la adăpost anumiți oameni, cu perechile lor cu tot. Doar românii din România, pe nimeni altcineva. Că așa spune clopotul.

— Poate-ai înțeles invers, ceilalți scapă și românii nu, cum profețește și Miorița...

— Ce clopot? strigă o fată măruntă, cu ochelari mari, parcă ziceai că n-are legătură cu biserica...

— Hai, nu ne mai ține în tensiune, spune-ne o dată ce fel de primejdie urmează, insistă reprezentantul Prima TV. Dacă tot ai dobândit superputeri...

— Am înțeles doar că este ceva mare care va coborî din cer, mai apucă să zică Nae înainte ca un hohot uriaș și colectiv să răbufnească în sala de la sediul Loteriei.

Apoi întrebările se succedară într-un bombardament necruțător. Așa cum aveau obiceiul, reporterii vorbeau mai mulți o dată. Pentru Nae devenise practic imposibil să îi urmărească și cu atât mai puțin să le răspundă. Se părea că toți doreau să se asculte pe ei vorbind, iar replicile lui părea că nu interesa pe nimeni.

— Cineva a numărat peste două sute de sfârșituri oficiale ale lumii. Cât despre profeți independenți, așa ca tine, nu cred că a ținut nimeni socoteala, dar din aceștia apar zilnic. Ce te face să crezi că sfârșitul tău va fi cel adevărat?

— Dacă vrei să-ți faci o arcă, înseamnă că vine un potop.

— Culmea e că serviciul meteo n-a anunțat nimic despre asta...

— Ai mai prezis sfârșituri ale lumii? Prietenii tăi știu?

— Suma pe care ai câștigat-o este mare, dar nu-ți ajunge de-o arcă. Cred că ți-ar trebui ceva de mărimea unui superpetrolier sau pe-acolo...

— Chiar așa, o s-o construiești sau o comanzi de-a gata?

— Am și eu o pereche de peruși pe care m-ar durea inima să-i văd că se înecă. N-ai vrea să-i iei pe arcă?

— Pun și eu doi maidanezi, da-s sterilizați, nu știu dacă-s buni...

— Nu ți-e teamă? Că popa de la țară, de la bunica, a tot prevestit sfârșitul lumii. Dar prima dată a venit pentru el, săracul, acum vreo cinci ani...

Și tot așa. Conferința de presă degenerase la un moment dat într-o bășcălie generalizată, a cărui țintă era chiar el. Reporterii se transformaseră într-o făptură cu mai multe capete, care pur și simplu îl ura pentru că devenise peste noapte mai bogat decât ei toți la un loc, mai bogat chiar decât multe dintre saiturile, blogurile, televiziunile, radiourile și ziarele lor și asta, credeau ei la unison, doar printr-un joc al sorții, care pusese norocul în mâinile unui fanatic religios convins că vine de prea multe ori trâmbițatul sfârșit al lumii. Simți toate astea în glasurile lor amestecate într-o cacofonie din care răzbătea invidia fără margini a celor care, pentru a-și câștiga existența, erau nevoiți să facă lucruri pe care nici măcar nu și le imaginaseră atunci când dăduseră examen la facultate.

Și mai simțise cum îi dau lacrimile, așa că întorsese spatele microfoanelor și camerelor de luat vederi și obtuzității stupide a semenilor săi și fugise, pur și simplu. Această parte fusese difuzată de toate televiziunile.

Miți tresări când apăru secvența respectivă. Îl sărută consolator.

— Lasă dragă, ăia habar n-au ce vorbesc. Știi doar cum sunt reporterii. Nu fi supărat.

Nici nu era. Părăsise întristat conferința de presă. Nu se simțise umilit și nici ridicol, dimpotrivă, avea sentimentul datoriei împlinite, pentru că făcuse tot posibilul să avertizeze lumea. Poate măcar câțiva dintre cei care îl urmăriseră aveau să-i dea crezare, iar când va veni momentul vor fi ceva mai bine pregătiți.

Deși abia trecuse de amiază, adormi, pentru că era epuizat, nu atât fizic, cât psihic. Cei de la Loterie îi spuseseră că îi vor vira banii în contul din bancă, trebuia doar să semneze niște hârtii. Evident, lui nu-i trecuse prin cap. Își imaginase că va fi nevoit să care valize burdușite cu bancnote. De altfel, nici nu-și putea imagina cât însemna ca volum suma câștigată.

Dormi mult, somn negru fără vise și se trezi către seară însetat și înfometat. Poate nu s-ar fi trezit dacă nu ar fi bătut cineva în ușă. Miți își făcea unghiile așezată comod pe un scaun, lângă fereastră. Din când în când arunca o privire către televizorul dat în surdină. Fata se duse să deschidă. Vocea lui Gică răsună în holul mărunt al garsonierei.

— Sper că ți-a ajuns cu conferințele de presă, tună el, în vreme ce Miți îi făcea disperată semn cu degetul la buze să facă liniște, imaginându-și că Nae încă mai doarme. Fac ăștia mișto de tine pe toate posturile și în toate pozițiile.

Își săltă capul, sprijinindu-se pe coate. Parcă ar fi fost mahmur deși, după experiența nefericită cu vodca, simțea că i se face rău numai dacă se gândea la alcool.

— Da, mi-a ajuns, recunoscu el. Nu mi-am imaginat că pot fi atât de răi.

— Prima dată nu ai avut de-a face decât cu începători, îl consolă Gică instalându-se pe fotoliu. Acum i-ai văzut pe ăia ceva mai vechi de ce sunt în stare! Norocul tău a fost că nimeni nu-și trimite adevărații meseriași să piardă vremea la Loterie, așteptând să intervieveze câștigătorul în conferințe de presă. Mai ales că, de regulă, cine umflă potul cel mare pretinde și obține anonimatul. Acum poate c-o să fii bun să ne zici măcar nouă ce anume ți-au spus Vocile alea.

— Chiar așa, Nae, știi bine că eu te cred și te susțin până-n pânzele albe, rosti Miți, pătrunsă de importanța propriilor cuvinte.

Tânărul oftă adânc. Se ridică în șezut pe pat.

— Am avut un accident cu mașina. Cineva a intrat în mine și mi-a boțit taxiul. Eu m-am lovit destul de tare la cap, dar am probleme și cu coastele. Atunci am început să aud Vocile, de fapt îmi spun ce au de spus direct în creier, nu prin urechi. Mi-au zis că datorită loviturii pe care am primit-o în cap, ceva s-a acordat și au reușit să comunice cu mine. A fost pură întâmplare. Cică e ca și cum ai regla frecvența la un radio cu pumnul.

— Le mai auzi și acum? puse și Gică întrebarea.

— Nu în acest moment. Contactul este tot mai slab și pentru perioade tot mai scurte. Vocile m-au averti-

zat că așa se va întâmpla și că pe măsură ce creierul meu se vindecă, legătura va înceta. Tot cam ca la radio, când se pierde postul.

— Bun, și ce doresc de la tine până la urmă Vocile astea pe care le tot auzi? se interesă Miți pe un ton ușor agasat, pentru că nu voia ca cineva să-i streseze iubitul, cu atât mai puțin niscai năluci pe care le auzea doar el. Doar nu se așteaptă ca tu, de unul singur, să salvezi lumea. Ar fi prea de tot!

Nae mai oftă o dată. Fixă podeaua cu privirea, de parcă acolo erau cuvintele pe care le pronunța.

— Mi-au spus că se apropie un incident major care va pune în pericol viața oamenilor de pe Pământ. Iar pentru asta trebuie să pregătesc o Arcă.

— În care să iei animale, așa cum a făcut Noe la Potop? întrebă neîncrezător Gică, dar Nae scutură din cap.

— Nu, nu animale. Animalele pot să-și poarte singure de grijă.

— Atunci ce? insistă Miți.

— Tu n-ai ascultat ce am spus la conferința de presă? Oameni, asta trebuie să iau. Trebuie să salvez anumiți oameni. Numai români.

— Adică o să devenim poporul ales, așa ca evreii din Vechiul Testament, de pe vremea lui Moise?

— Așa le-a spus clopotul lor.

Nae ridică neajutorat din umeri. Nu știa mare lucru despre testamente. La fel ca aproape toți românii, bi-

gotismul lui se rezuma la a evita să lucreze în sărbătorile cu cruce roșie. Însă cum el era taximetrist și cum multă lume conducea un autoturism în fiecare zi, era convins că șofatul nu înseamnă că lucrează și păcătuiește. Bine, dacă ar fi condus un camion sau excavator, ar fi fost cu totul altceva.

— Și ce dacă? interveni energic Miți. Adică ce, noi, românii, nu avem dreptul s-o ducem mai bine? În sfârșit, Dumnezeu și-a întors fața către noi. Bate din clopotul Armaghedonului și, prin gura lui Nae, ne lasă pe noi să-l auzim primii.

— ...trâmbițe, încercă s-o corecteze Gică, dar Miți era de neoprit.

— Mai întâi ne-au luat pe nimic industria rămasă de la comuniști, enumeră ea pe degete. Și resursele naturale. Apoi au distrus ce-i încurca, mi-au spus ai mei, care au prins vremurile bune. După care nu ne-au primit în țările lor fără viză. Și, peste toate, ne-au mai trimis înapoi și țiganii, încălcând drepturile omului. Mereu am fost jefuiți și dați la o parte de turci și tătari și de ruși, ce mai, de toată lumea. Iacătă, mai nou ne-au trimis boli și apoi ne-au pus să le plătim vaccinurile. Noi, românii...

— Ce? vru să știe Gică. Noi românii, ce? Dacă Vocile pe care le aude Nae sunt reale, ei bine, asta înseamnă că printr-o șansă minusculă cei din viitor au nimerit peste el. A spus doar: s-a întâmplat atunci când s-a lovit la cap, în accident.

— Ei, și? De ce să nu profităm? Noi am știut întotdeauna să ne descurcăm. Ce-i rău în asta? Poporul nostru greu încercat de istorie este unul cu totul special, de oameni harnici, inteligenți și ospitalieri, care cred în Dumnezeu. Lasă, acum să vadă ei, occidentalii, cum e să fii român și să nu te vrea nimeni. O să scăpăm de Apocalipsă numai noi și gata! După care o să umplem iar pământul. O să se vorbească românește de la fluviul ăla mare și lat de prin America, până la... până la Dunăre, indiferent pe ce parte a planetei ai lua-o. Așa le trebuie! Eu zic să nu-i salvăm nici pe ungurii din Ardeal. Numai noi merităm să scăpăm.

Gică dădu din mână a lehamite. În diferite forme, auzise de nenumărate ori aceleași șabloane care proclamau măreția poporului român. Ba chiar și el le utilizase din greu în articolele publicate în *Libertatea*, pentru că atrăgeau cititorii ca un magnet. Spune-i harnic unuia leneș, spune-i deștept unuia prost și nu numai că te va crede, dar te va și adula. Cu credința în Dumnezeu, Mimi avea dreptate, asta dacă îmbrâncelile și luptele care aveau loc atunci când mulțimile năvăleau să atingă moaștele aduse la vreo biserică, pentru a le cere acelor oase străvechi să le dea ceea ce ei nu fuseseră în stare să obțină însemna credință.

— Chiar așa, spuse el reflex. Numai noi merităm să scăpăm.

Numai că, pentru o clipă, gândi cu totul altfel.

4. Slavă donatorului anonim

Pentru că oricum reporterii de pe statele lor de plată pierduseră vremea pe la sediul Loteriei Naționale, mai toate posturile de televiziune au difuzat încă vreo câteva zile scurte reportaje vesele, în care făceau băşcălie de ultimul mare câștigător la 6 din 49, adică Nae. Pe Facebook și Twiter au irumpt comentarii în toată gama, începând cu cele despre nătărăul sărman cu duhul care câștigase o mulțime de bani și mergând până la cei care, adăpostiți de anonimatul internetului, i-au luat febril apărarea, numindu-l altruist și suflet nobil, neuitând însă să solicite și o sponsorizare pentru un caz grav medical sau un ajutor financiar pentru a-și cumpăra ceva foarte important.

Atât cât a fost posibil, Miți a urmărit toată tevatura având grijă să-l informeze periodic, ceea ce însemna cam din oră în oră. Își adusese laptopul, de fapt se mutase de-a binelea în garsoniera lui Nae, trecea pe la ea doar ca să se schimbe, ținând seama că locul rămas liber din dulapul tânărului burlac n-ar fi putut să adăpostească nici măcar o zecime din boarfele primite de la fanii ei de pe video chat.

Chiar dacă Vocile îl lăsaseră deocamdată în pace, din motive evidente, Nae n-a mai îndrăznit să iasă din casă. Vecinul Gică a umplut și el două pagini din *Libertatea* cu fotografii prelucrate și cu o poveste pe care

Miți a citit-o încântată și cu voce tare, de mai multe ori, în care protagonistul nu numai că nu s-a recunoscut, dar chiar s-a și speriat nițel de toate bazaconiile înșirate acolo.

Se învârtea ca un leu în cușca de la etajul zece, cu pereți de beton armat, în care i se transformase locuința. Devenise complet dependent de Miți (îi dăduse deja cheia de la intrare) care făcea în fiecare zi cumpărături și aducea noutăți. Nu îndrăznea încă să deschidă televizorul când era singur. Telefonului mobil i se descărcase demult bateria și îl lăsase așa, iar de laptopul noii lui partenere nu se apropia. Decuplase până și soneria de la intrare și se prefăcuse că nu aude în cele câteva dăți când cineva – probabil Gică – bătuse la ușă. Aștepta cu nerăbdare fiecare întoarcere a fetei, cu toate că aceasta rar lipsea mai mult de două ore.

Dar lucrurile n-au rămas așa prea mult timp.

— Trebuie să ieși, Nae, i-a spus Miți într-o luni dimineață, după vreo săptămână, sătulă să-l tot dădăcească.

— Poate mâine, a încercat el o tentativă palidă de negociere. Dacă nu, poimâine sigur.

— Ba o să ieși acum, Nae! i-a poruncit ea cu aceeași fermitate cu care o făcuseră și Vocile, dar pe un ton nu chiar atât de melodios. O să mergi să-ți iei premiul, că eu alți bani nu mai am. De când îți port de grijă, n-am mai ieșit pe videochat, prin urmare n-am produs nimic. Iar dacă mai stau mult, o să-mi pierd toți clienții, că e concurență mare pe internet, să știi.

Numai că Nae nu era ușor de înduplecat.

— Poate mai găsim pe undeva, poate ne împrumută cineva. Uite, Gică a făcut o grămadă de parale scriind despre mine la fițuica aia a lui. Iar premiul pot să-l ridic chiar și după un an, nu mi-l ia nimeni.

— Nu ne mai împrumută nimeni, iar de bani avem nevoie acum, ca să avem ce mânca, insistă Miți. Am văzut și tabelul de jos, cu datorii la întreținere, s-a adunat și acolo, nu fi de deochi. Vrei să fim dați în judecată?

Nae nu remarcă faptul că Miți deja vorbea despre ei la plural. De fapt, nu se putea gândi la altceva decât la felul în care îl vor arăta oamenii pe stradă imediat ce vor da cu ochii de el, comentând în gura mare despre tontul căruia norocul îi pusese o așa avere în brațe. Nu se credea în stare să facă față la atâta rușine.

— Dar Vocile? aduse Miți argumentul final. Ce faci, lași totul baltă? Poate că n-a fost doar o halucinație chestia aia care s-a petrecut doar în capul tău și chiar trebuie să salvezi poporul român de la Apocalipsă. Ai o răspundere uriașă, așa cum nimeni n-a avut vreodată.

Iar Nae, auzind asta, se hotărî pe loc. Fără să se sfiască de Miți (după ce împarți o vreme cu cineva o garsonieră este greu să-ți mai fie jenă de asemenea lucruri), își scoase și azvârli cât colo pijamaua transpirată, intră la duș și se spălă pe îndelete, își puse len-

jerie, un tricou și blugi curați, iar în picioare își trase niște ciorapi mai puțin curați, dar care măcar nu fuseseră purtați în ultima săptămână. Aruncă o privire gen: „Hai, nu vii?" spre Miți, în vreme ce-și încheia șireturile la adidași. Fata scutură uimită din cap și se îmbrăcă, la rândul ei, cu mare viteză, ceea ce, într-adevăr, era foarte neobișnuit. Ceva mai mult a durat pieptănatul, rujatul și fardatul, operațiuni pe care le-a desfășurat tacticos, înmiresmând baia cu parfum, imună la îndemnurile pline de nerăbdare ale lui Nae.

Culmea, odată ieșit în afara blocului, Nae a constatat că lumea era la fel. O bucată mare din tencuiala gri de pe fațadă era tot căzută pe trotuar, pe spațiul verde erau veșnicele chiștoace, pachete mototolite de țigări, gumă de mestecat și chiar câteva prezervative folosite, iar de la etajul patru, prin fereastra deschisă de la bucătărie se auzea, ca de obicei, manele. Nimeni nu-i băga în seamă. Un cuplu de tineri ca atâtea altele, de care era plin Bucureștiul. Totuși, când trecură pe lângă chioșcul de ziare, vânzătorul, un om bătrân sau poate doar îmbătrânit de griji, șpriț și tutun, ieși complice și-i strecură un plic în buzunar.

— Ia și de la mine, Nae, o modestă contribuție pentru ce trebuie să faci. Poate că n-o să mă uiți după ce construiești chestia aia, când o să vină sfârșitul lumii.

Desfăcu plicul și găsi câteva bancnote mototolite și o coală de hârtie ruptă dintr-un caiet de aritmetică, pe

care scria câteva nume. Zâmbind radioasă, Miți îl trase de braț până la gura de metrou din Bucur Obor.

— Haide Nae, omul ți-a dat de bună voie ce-a avut să-ți dea.

Până să ajungă la sediul Loteriei Naționale, încă cel puțin cincizeci de oameni l-au recunoscut și i-au dat bani.

— Ia, Nae, să te rogi lui Dumnezeu, pe care zici că-l auzi, și pentru mine, i-a spus o bătrână cerșetoare, cu fața tuciurie, adusă de spate, sprijinită într-un toiag chiar la intrarea în metrou.

— Domnul Nae, vrem să facem și noi o donație, i-a zis încet un bărbat în puterea vârstei, după ce s-a consultat din priviri cu femeia care îi era probabil soție și care împingea un cărucior cu un bebeluș. Să aibă noroc ăsta micul, asta-i tot ce am vrea, dacă nu-i prea mult.

Banii se adunau în buzunarele lui Nae, atât de mulți că începuseră să dea pe dinafară. Fire practică, Miți a mai îndesat în rucsăcel. Cei mai numeroși au fost însă oamenii care l-au oprit în stația metroului din Piața Unirii, unde au coborât; s-au scormonit în buzunare și i-au dat bani fără să-i spună nimic, fără să-i ceară nimic.

— Ține-aici, tinere, i-a spus polițistul care le-a făcut semn să stea, pentru că, dornici să ajungă mai repede la Loterie, au traversat prin loc nepermis bulevardul Independenței, și i-a strecurat o bancnotă mare. Dar din dar...

Până și portarul de la Loterie a insistat să le dea câte ceva. Odată intrat, nici măcar n-a mai fost nevoie să se prezinte, pentru că era arhicunoscut. I-au ieșit în întâmpinare proaspăt numitul politic președinte, contabilul-șef plus încă o gașcă de funcționari curioși ca niște coțofene, ca să-l vadă pe marele câștigător care se întâmpla să fie și profet, totodată.

— Să știi dumneata că noi nu suntem oficiu poștal la care să-ți primești corespondența, l-a mustrat cu prefăcută asprime o doamnă corpolentă, care l-a pus să semneze mai multe hârtii. Bun, acum poți să-ți primești premiul. O să-ți virăm banii în cont. Ne-am interesat la șeful tău de la taximetre și ne-a dat el IBAN-ul contului în care îți vira salariul. Am verificat și la bancă, dacă facem azi ordinul de plată, de mâine poți să te apuci să-ți cheltuiești averea.

Nae a privit dezorientat în jur. În primul rând, nu știa că are un cont la vreo bancă. Șeful îl plătea la negru, la fel ca pe toți ceilalți șoferi, ba chiar avea pretenția și la o cotă parte din ciubucul lăsat de clienți. Mai mulți operatori cu camere de luat vederi îl filmau de zor, dar niciun ziarist cu microfon nu îndrăzni să se apropie de el. În jur era neobișnuit de liniște.

— Și acum să-ți iei și astea, a mai rostit doamna corpolentă, împingând spre el un ditamai sac plin cu plicuri, după care i-a șoptit complice, adăugând și ea un plic. Și asta. Cine știe, poate că o să ai nevoie.

A primit apoi în tăcere alte câteva zeci de plicuri, de la angajați ai loteriei și ziariști deopotrivă. Se apropiau privindu-l ca pe Mesia și își dădeau cu sfioșenie obolul, pe care el îl accepta nedumerit, dar cu demnitate. Lumea se rotise cu fundul în sus. Îl credeau cei care până mai ieri își bătuseră joc de el.

A plecat într-un târziu spre casă, însoțit de Miți, în duba blindată cu care Loteria Națională își aduna încasările zilnice de la oficiile din cartiere. Șoferul și paznicul l-au ajutat cu multă amabilitate să urce sacul cu plicuri, la care s-a adăugat și conținutul cutiei lui poștale de la parter, ticsită cu bani, bilete și alte plicuri. Foarte serioși, oamenii au adunat și cele câteva bancnote care căzuseră în timpul transportului cu liftul care – minune! – funcționa, adăugând propriile oboluri înainte de a-i închide respectuoși ușa garsonierei, dar nu suficient de repede pentru a-l împiedica pe Gică să se strecoare înăuntru.

— ...? își rosti Nae întrebarea mută care, transpusă în cuvinte, ar fi sunat cam așa: „Ce i-a apucat pe toți?"

Desigur, Gică n-o auzi. Luă telecomanda de pe măsuță, deschise televizorul, așteptă să apară imaginea și dădu volumul tare. Ca la un semn, cei doi priviră spre ecran. Crainicul postului de televiziune anunța, pentru a cine știe câta oară, că s-a descoperit o cometă care, conform calculelor, urma să intersecteze orbita terestră, cu o probabilitate foarte ridicată.

— Iată că s-a arătat și ceea ce vine din cer, murmură Gică. Un altfel de Potop.

5. Pregătirile

Obiectul cosmic se mișcase aleatoriu în Norul lui Oort, botezat cu numele astronomului olandez care l-a descoperit, împreună cu milioane de alte fragmente de materie contemporane cu nașterea Universului.

Acesta se află chiar la limita sistemului solar, la cincizeci de mii de unități astronomice de Pământ, sau 7500 de miliarde de kilometri, pentru cei care pot mai ușor să-și facă o idee despre o așa distanță. În acel loc, forța de atracție dată de Soare și de cârdul lui de planete este foarte apropiată de zero. Până la a deveni Cometa Apocalipsei, obiectul cosmic se plimbase pe acolo miliarde de ani și probabil ar mai fi făcut-o cel puțin tot atâta vreme, dacă n-ar fi intervenit probabilitatea, nesemnificativă de altfel, ținând seama de dimensiunile roiului în care se foiau neobosiți și de-a valma, la foarte mare distanță unii de alții: asteroizi, meteoriți, comete și chiar planetoizi, de a se ciocni cu un coleg. Impactul îi aruncă pe cei doi protagoniști ai măruntului eveniment cosmic în direcții opuse, conform legii acțiunii și reacțiunii. Unul porni spre interiorul Norului, iar celălalt se îndreptă vijelios spre Pământ, accelerând pe măsură ce intra în sistemul solar.

Cometa nu avea un descoperitor anume, pentru că fusese detectată de un software de cartografiere a bolții cerești care analiza imaginile culese de telescopul orbital James Webb, recent upgradat. I se calculase automat viteza și traiectoria, chiar dacă indicele de masă și compoziția erau deocamdată aproximate. Primise în mod automat o denumire, conform criteriilor astronomice, constând într-un set de cifre și litere. Nimeni însă nu-i spunea așa. Mai mulți astronomi amatori care îl mai descoperiseră o dată, îi calculaseră și ei traiectoria și răspândiseră vestea că urma să lovească Pământul peste vreo jumătate de an. Datorită mass-media, bolovanul cosmic deveni peste noapte cunoscut ca fiind Cometa Apocalipsei, sau pur și simplu Cometa.

După cum era și normal, informația monopoliză imediat toate canalele de știri, iar Nae, fericitul câștigător la 6 din 49, a intrat în scenă la fel de rapid pe cât ieșise și a captat din nou atenția mass-media. Simplul fapt că anunțase, ce-i drept, destul de vag, că urmează sfârșitul lumii, îl readusese imediat în lumina reflectoarelor. Practic, nu exista popor de pe Pământ care să nu aibă mai mulți profeți care susțineau diferite variante ale Apocalipsei. Cu toate acestea, fostul șofer de taxi se alesese cu o grămadă de fani, iar aceștia nu-l uitaseră, ba dimpotrivă. Banii din donații au continuat să curgă în mod constant, sosind prompt din toată

țara, iar pârâiașul lin al acestora se transformă, cu contribuțiile românilor foarte numeroși din diaspora, în doar câteva săptămâni, într-un adevărat torent, care îi umplu conturile din bănci invers proporțional cu distanța pe care o mai avea Cometa de parcurs până la întâlnirea cu Pământul.

Mult mai liniștit acum și absolut convins că nu era doar o doagă sărită din capul său, Nae își văzu de ale lui. Așa cum i-au spus Vocile, a pus ochii pe două perimetre miniere din Petroșani, închise la sfârșitul secolului trecut: Câmpul lui Neag și Petrila Sud. Pentru ca să le concesioneze, a apelat la ajutorul lui Gică. Reporterul cunoștea multă lume. Poate nu chiar la fel de multă ca un taximetrist, dar în orice caz îi știa pe cei care puteau rezolva astfel de lucruri.

— Ce-ți trebuie ție, Nae, două cariere miniere abandonate? râsese Gică atunci când aflase ce voia vecinul lui să facă. Asta nu mai este Arcă, ci Arcologie, că nu se mișcă nicăieri, la fel cum Cometa nu-i Potop. Te străduiești degeaba, pentru că după ce va lovi Pământul, pur și simplu nu va exista nici măcar o gaură de șoarece care să rămână întreagă. E dovedit științific, toate calculele astronomice dau ciocnirea ca sigură. E mai rău decât atunci când au dispărut dinozaurii.

Iar Nae transmise Vocilor, cu prima ocazie, îndoielile lui Gică. Acum acestea îi vorbeau foarte rar și mai mult noaptea, după ce adormea. I-au spus și motivul:

creierul lui era mai permeabil în stare de somn decât ziua, când existau o mulțime de bruiaje. Puteau să prindă legătura mult mai ușor. Și lui îi era mai simplu să comunice în gând, decât să vorbească de unul singur, rostind una, dar având în cap cu totul altceva. În plus, noaptea nu îl deranja nimeni, nici măcar Miți, care plecase să-și trăiască viața, imediat ce aflase că vine sfârșitul lumii. Asta însemna că o ținea tot într-o petrecere, unde se îmbăta, fuma droguri și făcea sex. O mai întâlnise de câteva ori pe scări, după ce liftul încetase să mai funcționeze și nici măcar administratorul blocului, un bătrân acru și pus permanent pe harță, nu se mai sinchisise să facă o cheltuială ca să-l repare doar pentru câteva luni, când oricum venea sfârșitul lumii. Odată o văzuse pe Miți făcând sex cu un zdrahon uriaș, care o pusese cu fundul pe buza tubului prin care se arunca gunoiul la ghenă. Remarcase, în treacăt, că acesta se umpluse până la etajul patru deocamdată, pentru că gunoierii își trăiau și ei viața, iar cum casa scărilor putea groaznic, pentru prima oară Nae era mulțumit că locuia la etajul zece.

— *Nae, Nae, nu-ți fie teamă,* i-au transmis Vocile, iar el, la rândul lui, i-a zis chestia asta a doua zi lui Gică. *Cometa n-o să lovească Pământul. Nu se întâmplă, nu încă, nu de data asta. Tu doar fă ce ți-am spus. Apocalipsa vine... adusă de...*

Apoi auzi tot mai distorsionat Vocile și nu reuși să înțeleagă restul. Abia după vreo lună, când obiectul cos-

mic se apropiase suficient de mult, astronomii de la mai multe observatoare au reușit să-i calculeze ceva mai corect traiectoria și să confirme oficial că n-avea să mai aibă loc o ciocnire. Cu toate acestea, ar fi fost o greșeală ca aceiași savanți care provocaseră panica mondială să fie blamați. Pur și simplu, nu existau instrumente și nici calcule pentru determinări atât de precise. Eroarea se produsese la a douăsprezecea cifră de după virgulă și fusese imposibil să fie corect determinată la momentul în care intrusul cosmic fusese detectat prima oară. Dar era suficientă cât să îl scutească pe *homo sapiens* de extincție.

Abia atunci Gică i-a sărit necondiționat în ajutor. A mers pe la oameni politici de decizie care, în euforia momentului, n-au avut nimic împotrivă să-i semneze orice le-a pus pe birou, iar asta – culmea! – fără să le dea șpagă! După care, încet, lucrurile au început să reintre în normal. Autoritățile au redobândit controlul asupra popoarelor, iar în urmă a rămas amintirea nenumăratelor sinucideri, multe din ele colective, spaimă, devastări produse de nepăsare sau intenționat. Ceva mai prozaică a fost prezența stocurilor imense de medicamente, apă îmbuteliată, conserve, baterii, lanterne, ba chiar și toalete chimice și hârtie igienică, împreună cu multe alte obiecte de care nu s-au putut lipsi unii, destul de mulți, care își propuseseră să supraviețuiască o clipă în plus după Apocalipsă. Acestea au fost

scoase la vânzare la o câtime de preț după ce banii au căpătat din nou valoare, ca și cum proprietarii lor voiau să scape de ele odată cu coșmarul prin care trecuseră.

Nae a profitat din plin și, ajutat cu mult entuziasm de Gică, și-a cheltuit o bună parte din ceea ce adunase pentru a le cumpăra și stoca în galeriile pe jumătate surpate prin care, cu zeci de ani în urmă, bântuiau mineri palizi, înnegriți de la praful de cărbune, de griji și de teama concedierilor. A împărțit sutele de tone de cumpărături în mod egal între cele două foste exploatări miniere. Ultimii bani i-a dat pentru ca perimetrul viitoarei Arce să fie înconjurat de un șanț și un taluz uriaș, cu vălătuci de sârmă ghimpată în vârf, și pentru porțile etanșe, din oțel militar de blindaj, făcut pe comandă specială la un șantier de armament din Elveția, cu care a închis intrările fostelor exploatări miniere. Au mai fost disponibile și foarte multe arme, dar din astea Nae n-a luat.

Pentru sine a amenajat stația de triaj, aflată chiar la mijloc, între cele două sisteme de galerii, unde a refăcut, așa cum i-au dictat Vocile, sistemele de filtrare și aerisire, a montat generatoare electrice și becuri și a stocat două cisterne pline ochi cu benzină, pe care le-a băgat înăuntru cu tot cu capetele de camion care le-au tras. Dacă galeriile erau plămânii, ei bine, atunci fosta stație de triaj urma să fie traheea prin care aceștia respirau.

A transformat-o într-un buncăr mare, pe cinci nivele, unde și-a oprit din provizii și, mai mult la insistențele lui Gică, a sacrificat un întreg nivel pentru a-l umple cu cărți și operele de artă primite deja din donații, sau care urmau să fie aduse când lucrurile aveau să se schimbe iar, după cum apreciase Gică. Acolo urma Nae să aștepte Apocalipsa, având grijă ca ambele galerii să primească aer proaspăt și curat, să aibă lumină electrică și, în plus, să păzească nivelul plin cu comori intelectuale, bagaj inestimabil de cunoștințe al omenirii care, la vremea potrivită, avea să fie restituit semenilor săi supraviețuitori.

După care a făcut iar cum i-au zis Vocile, adică a așteptat.

6. Oglinda lui Gauss

Într-adevăr, de data aceasta astronomii avuseseră dreptate. Obiectul cosmic alcătuit din gheață și diferite substanțe volatile solidificate de zeroul aproape absolut al spațiului nesfârșit dintre stele, se îndrepta hotărât către periheliu, trecând la distanță de o sută de mii de kilometri de Terra, adică, în termeni pământeni, la mult mai puțin de grosimea unui fir de păr, ținând seama de scara cosmică la care se desfășurau evenimentele. Pe măsură ce cometa se apropia de

Soare și se încălzea, substanțele volatile și apa se evaporau, aruncând în urmă un nor de materie care, sub presiunea fluxului de particule numit vânt solar, se transformase în frumusețe de coadă, a cărei lungime ajunsese deja la un sfert de unitate astronomică.

Iar coada cea mare și stufoasă a mângâiat blând Pământul, dând semnalul de început al Apocalipsei.

La început, n-a fost nimic primejdios. Bucățele vagabonde de materie, adunate de hoinarul cosmic în lunga sa călătorie, au ars spectaculos în atmosfera Pământului, provocând milioane de strigăte de admirație de jur-împrejurul planetei, la vederea focului celest de artificii.

Cam când cometa a intersectat orbita Lunii, s-a produs ceea ce absolut nimeni n-ar fi putut anticipa. Atracția satelitului natural al Pământului, combinată cu tensiunile mecanice din fracturile și fisurile nucleului vizitatorului extraterestru, vechi de miliarde de ani, au desprins alte câteva zeci, poate vreo sută de fragmente din nucleu – mărunte, dacă erau raportate la dimensiunile acestuia. Totuși, erau și câteva suficient de mari pentru a ridica noi semne de întrebare observatorilor de pe Terra. Cele mai multe dintre ele s-au prăbușit lovind în tăcere Luna, provocând cratere de impact mai mici sau mai mari. Bătrânul satelit natural al Terrei s-a cutremurat câte puțin de fiecare dată, iar loviturile au provocat nori uriași de praf care s-au dis-

persat. Suprafața expusă direct la vidul cosmic a acestuia a dobândit câteva ciupituri proaspete, ca de vărsat de vânt, cu nimic diferite de milioanele celelalte căpătate în matusalemica lui existență.

Cometa, care între timp își pierduse atributul de: „a Apocalipsei", și-a văzut nestingherită de drumul ei către Soare, unde urma să-și atingă periheliul traiectoriei, urmând ca până acolo legile mișcării corpurilor cerești enunțate de Kepler cu sute de ani înainte, combinate cu legile mecanicii clasice, descoperite de sir Isaac Newton ceva mai devreme, să decidă dacă se va întoarce în norul lui Oort, de unde a venit, sau își va vedea de drum în infinitatea spațiului cosmic.

Totuși, trei dintre aceste fragmente, având măcar câte o sută de mii de tone bucata, s-au prins în horă pe orbite diferite și foarte alungite, în jurul Lunii. Când au trecut prin dreptul feței luminate, au pătimit ceea ce a pățit și cometa mamă din care s-au separat. Încălzite de căldura reflectată de satelit, din ele au erupt mii de gheizere care, asemenea motoarelor de rachetă, le-au modificat permanent și aleatoriu traiectoriile. Urmau să se mai învârtă vreo câteva zile, împingând tot mai mult apocentrele, până când combinația dintre masa și accelerația lor unghiulară urma să egaleze și să depășească tot mai firava forță de atracție a Lunii. În acel moment limită urmau să fie aruncate de praștia gravitațională a acesteia, cu o viteză aproximativ egală cu

viteza de rotație selenară, și să se lase ademenite de mult mai puternica atracție a Pământului. Astronomii calculaseră deja că aveau să ajungă toate pe planetă într-o săptămână; ce-i drept, la ore diferite.

Aprecierile asupra ravagiilor care urmau să se petreacă pe Pământ începuseră deja să curgă: fragmentele erau așteptate să cadă astfel: unul în Atlantic, iar celelalte două în Pacific. Se estima că impacturile vor provoca valuri tsunami uriașe care urmau să spele urmele Omului pe vreo mie de kilometri distanță de la coaste către interiorul continentelor. Se presupunea, de asemenea, că părți din bolizii cosmici urmau să se transforme, la trecerea prin atmosferă, datorită frecării cu aerul, în vapori, umplând-o cu tot felul de gaze toxice, precum etanol, cianură de hidrogen, monoxid de carbon și altele asemenea, lăsând în urma lor aerul irespirabil și otrăvitor. Optimiștii susțineau că Apocalipsa urma să dureze doar câteva săptămâni, după care apele urmau să se retragă, lăsând pământul curat și aerul primenit de ploi. Însă nimeni nu putea să spună câți vor muri și câți vor supraviețui din specia dominantă, deși circula deja o hartă a celor mai ferite locuri. Însă nici cei mai optimiști experți nu credeau că dintre oameni pot supraviețui mai mult de un procent amărât, veste care a dus de îndată la nenumărate conflicte letale, pentru că toți voiau să se înghesuie acolo unde șansele de salvare erau cele mai mari.

Cam tot atunci a primit Nae poruncă de la Voci să înceapă a-și umple Arca, după cum urmează: în una din fostele exploatări miniere, în care dusese provizii, trebuia să salveze doar câte unul de fiecare dintre următorii ticăloși: hoții, violatorii, criminali de toate felurile, evazioniștii, șantajiștii, cerșetorii falși, tâlharii, violatorii, pruncucigașii, traficanții de droguri și de persoane, falsificatorii, măsluitorii, curvele, în sfârșit, toată lista malignă de ticăloși care trăiau în libertate sau în închisori și doreau să scape cu viață, împreună cu perechile lor și cu copiii lor, dacă aceștia voiau să-i însoțească.

În cealaltă fostă exploatare, trebuia Nae să adune, tot câte unul din fiecare, dintre următorii: savanți și profesori, medici, ingineri, din toate specializările, pescari, vânători, artiști din toate genurile, meseriași de toate felurile, preoți cu har, scriitori și jurnaliști, șoferi și aviatori, în sfârșit, toată gama îndeletnicirilor umane considerate a fi bune și folositoare, primiți de asemenea împreună cu perechile și copiii lor, dacă aceștia doreau și ei să vină.

În acest fel, apreciaseră Vocile, românii urmau să fie în mod egal și echitabil reprezentați de conaționali care aveau toate preocupările posibile.

— Dar de ce trebuie salvați și ticăloșii, Nae? se minună Gică fără să pară că-l contrazice. Este un minunat prilej pentru specia umană să se descotorosească

de asemenea scursuri. Dacă îi închizi în partea lor din Arcă, e ca și cum ai lăsa pentru viitor o cutie a Pandorei, și să ne ferească Dumnezeu de ceea ce va întâmpla atunci când se va deschide. Sau când va fi deschisă.

Ziaristul era hotărât să îi stea alături până la capăt. Se devotase cu trup și suflet prietenului său, fiind mai convins ca niciodată că, într-adevăr, ceva sau cineva aflat dincolo de înțelegere îi spune lui Nae ce are de făcut pentru a salva omenirea.

— Și eu am întrebat, mărturisi Nae, pentru că și mie mi s-a părut nelalocul ei o asemenea inițiativă. Dar Vocile mi-au spus despre Clopot. Este Clopotul lui Gauss, de fapt o curbă în formă de clopot.

— Știu ce este. Înainte de a fi jurnalist, am făcut inginerie la Politehnică. Dacă mai țin bine minte, e o distribuție de probabilitate continuă, al cărui grafic de densitate seamănă cu un clopot. Are o grămadă de aplicații. Dar ce treabă are cu Arca ta? se minună Gică.

— Vocile vor să-l aplatizeze. Au spus că într-o societate cum e a noastră, la unul din capete sunt ticăloșii, care sunt deci în număr mic, după cum este și firesc, pentru că ei înseamnă regres și dezordine. La celălalt capăt al curbei lui Gauss se află geniile, oamenii care îi trag pe toți ceilalți înainte și asigură progresul omenirii. Și ei sunt în număr mic. Între aceste două extreme ne aflăm noi, toți ceilalți, cu părțile noastre rele, care ne plasează mai înspre ticăloși, sau cu cele bune, care ne împing spre genii.

— Și tu ai priceput ceva din chestia asta?

— Nu, chiar deloc, mărturisi neajutorat Nae.

— Nici mie nu mi-e foarte clar, dar presupun că dacă se elimină unul din capetele curbei lui Gauss, în mod natural aceasta își va forma un altul. Dacă excludem ticăloșii din societate ca să scăpăm de ei, așa cum am propus eu, vor apărea alții, dintre cei care doar aveau de gând să comită infracțiuni, dar nu încălcaseră legea și se încadrau în normele de conviețuire. Cum ar veni, cei cu înclinații spre fapte rele vor deveni răi de-a binelea, respectiv cei deștepți se vor transforma în genii, dacă am elimina celălalt capăt și tot așa.

— Vocile susțin că șansa cea mai bună de supraviețuire a omenirii ca specie este ca, în această fază, să transformăm clopotul într-o dreaptă paralelă cu axa. Acesta-i motivul pentru care trebuie să luăm câte unul din fiecare.

— Unul din fiecare, repetă Gică, deloc convins.

— Așa au spus, se justifică Nae. Așa vor Vocile.

7. Sfârșitul

Scenariul Apocalipsei a apărut mai întâi în ziarul *Libertatea,* chiar înainte ca acesta, asemenea tuturor ziarelor și televiziunilor de pe planetă să se închidă. În articol, Gică descria Arca și poruncile date de Voci

lui Nae, așa că ziarul a fost de departe cel mai citit din istoria sa. Nenumărații fani pe care Nae îi avea în țară și peste hotare, împreună cu alții mai recenți, chiar și mai mulți, au venit de-a valma, așa cum au putut, la Petroșani, cei mai mulți târâindu-și după ei familiile, împreună cu proviziile și o brumă de bunuri personale.

Datorită lor, a fost ca și cum dorința Vocilor a căpătat viață proprie. Oamenii au dedus, sau au presupus, ce trebuia să facă. Au delimitat un perimetru în fața taluzului cu sârmă ghimpată în vârf și a gardului de protecție, iar aceia dintre ei care erau vânători și își aduseseră armele, au organizat paza. Lor li s-au alăturat militari, polițiști, bodyguarzi, agenți de securitate, procurori și inspectori fiscali, paznici și gardieni, în speranța de a prinde un loc în Arcă. Odată cu ultimii au sosit și puhoi de deținuți, eliberați din milă, pentru a nu-i prinde sfârșitul lumii în închisori, dar și pentru că nu mai avea cine să-i păzească, împreună cu nenumărați foști pușcăriași, aducând cu ei documente care să le ateste fărădelegile săvârșite. Așa cum le era obiceiul, aceștia au încercat să facă ceea ce se pricepeau mai bine, adică să fure, să ucidă, să violeze, asta până când un comitet de cetățeni vigilenți, înființat ad-hoc, a ripostat dur de tot. Pedeapsa era una singură, moartea. Și fărădelegile s-au oprit.

Foarte repede, tot fostul platou minier a devenit o mare de autovehicule, printre care răsăreau rulote,

corturi și chiar căruțe cu coviltir. Toată această omenire s-a organizat și a stabilit reguli. S-au făcut liste și s-au aranjat trageri la sorți care au desemnat câștigătorii biletelor pentru lumea de după Apocalipsă. Aceștia au fost trimiși pe rând în Arcă, unde erau conduși la una dintre cele două galerii.

— Oare nu vor fi probleme dacă mai reușește să se strecoare câte unul în plus? s-a îngrijorat Gică, privind afluxul continuu de răufăcători și oameni de treabă. Adică, dacă vor fi, spre exemplu, doi ziariști?

El își obținuse locul fără tragere la sorți, direct de la Nae. Urma să aștepte sfârșitul lumii în galeria pe care o împărțeau oamenii buni. Miți, care reușise în urmă cu câteva zile să-i intre iar pe sub piele, fusese bucuroasă să se aleagă cu promisiunea unui loc în cealaltă fostă exploatare minieră, pentru că prostituția și consumul de droguri erau considerate fărădelegi în România de dinainte de Apocalipsă.

— Nu, este bine chiar și așa, răspunse Nae, mulțumit că Arca începuse să i se umple. Sub pământ, în cele două mine, vor fi cam două sute de mii de oameni. Chiar nu are importanță dacă se dublează câteva dintre meserii. Dacă, așa cum ai spus, vor fi doi ziariști, cine știe, poate că măcar unul dintre ei a lucrat ca barman în tinerețe, sau altceva, la fel cum și tu ai fost inginer. Este foarte bine că suntem în termen, asta e și părerea Vocilor.

Buncăre de tot felul existau peste tot de jur-împrejurul planetei. Marile puteri își reactivaseră planurile de evacuare în masă pentru cazul de conflict nuclear din timpul Războiului Rece și trecuseră la adăpostirea acelei părți infime din populațiile proprii care urma să le ducă înainte națiunea după ce efectele Apocalipsei vor fi dispărut. Acestea au fost ocupate oarecum ordonat, cel puțin până când s-au retras în interior trupele armate. Apoi a început bătălia disperată pentru celelalte potențiale locuri ce puteau asigura traversarea Apocalipsei.

Mai erau și o mulțime de pivnițe, beciuri, tuneluri sau galerii de metrou, cum ar fi cele ale metroului moscovit, care erau considerate ca fiind foarte sigure. Așa cum estimaseră specialiștii, se crease în mod real premisele ca măcar acel unic procent din populație să supraviețuiască.

— Vor fi mulți supraviețuitori, a chițcăit Miți, pe un ton din care nu era clar dacă se bucură sau îi pare rău. Uite, sunt adăposturi în toată lumea.

— Nu, nu vor reuși, a rostit sentențios Nae, iar Gică l-a aprobat gânditor.

— Din ce ți-au spus Vocile, deduc că dacă nu aplatizează curba lui Gauss, pur și simplu acei oameni n-au cum să reușească. Selecția făcută pentru ocuparea buncărelor guvernamentale a eliminat una dintre extreme. Tendința este ca aceasta să se autoregenereze.

Oamenii de treabă se vor transforma în ticăloși, iar aceștia se vor extermina între ei. Dacă așa au zis Vocile, eu le cred, pentru că până acum s-a întâmplat exact tot ce au prevăzut. Iar dacă vor exista supraviețuitori, ei bine, vor fi mult prea slăbiți și nu vor putea să ia lumea în stăpânire.

— Dar în celelalte adăposturi, care nu sunt ale guvernelor, au pătruns cei mai puternici indivizi, interveni Miți. Cei care i-au dat deoparte pe ceilalți și și-au făcut loc cu pumnii și cu unghiile. Sunt cei mai bine adaptați pentru supraviețuire.

— Au ajuns oare acolo și cele mai puternice individe? o contră Nae. Poate cel mult una dintr-o sută de adaptați, cum le spui tu. Cei care se salvează acum vor dispărea într-o generație, pentru că în urma lor nu vor rămâne copii.

— În plus, curba lui Gauss iar va rămâne cu un capăt deschis, care va trebui să se refacă, îl susținu Gică. Într-adevăr, nu cred c-o să reziste. Doar ceea ce facem noi e bine și corect științific.

Cu doar o zi înainte ca primul dintre fragmentele desprinse din cometă să lovească Pământul, Arca lui Nae se umpluse ochi. Ușile blindate au fost închise, spre disperarea mulțimii uriașe de oameni care n-au mai încăput. Asemenea unui căpitan de navă, cum într-un fel chiar era, Nae a stat până la sfârșit și, după ce a intrat în galerii și ultimul om dintre cei aleși, iar

ușile și perimetrul au fost sigilate, s-a închis în propriul buncăr unde, de la panoul de comandă, a pornit ventilatoarele pentru primenirea aerului din subteran.

Cei care au urmărit Apocalipsa pe camerele video exterioare, atât cât acestea au funcționat, s-au ales cu amintiri de neșters, care le-au provocat coșmaruri încă mulți ani după cumplitul eveniment. Au văzut oameni care au bătut disperați în porțile blindate, după ce au călcat pe trupurile lipsite de viață ale altor oameni, care încercaseră să escaladeze taluzul și să treacă de rotocoalele de sârmă ghimpată tăioasă, dar muriseră străduindu-se să ajungă acolo. Mame îmbrățișându-și copiii, în încercarea disperată de a le oferi un ultim și iluzoriu adăpost, bărbați și femei urlând îngenuncheați, cu pumnii și ochii ridicați spre cer. Așa au murit și cei din jurul Arcei lui Nae, la fel ca aproape toți locuitorii Pământului. Oamenii au sfârșit înecați, pulverizați de undele de șoc, otrăviți cu gazele de ardere ale invadatorilor cerești, alăturându-se celorlalți morți, mult mai puțini, din luptele care au precedat Apocalipsa.

Odată cu camerele externe, au fost distruși și senzorii care monitorizau calitatea aerului, nivelurile de radiații și puritatea apei de ploaie. Dar Nae nu s-a gândit prea mult la senzori. Asta pentru că Vocile nu-i porunciseră să instaleze așa ceva. Fusese inițiativa celor ce se aflau acum în Arcă. Iar ceea ce văzuse că se pe-

trecuse în exterior îl marcase profund. Ar fi vrut să întrebe Vocile de ce au lăsat atâta lume să moară, dar acestea încetaseră să-i mai vorbească după ce începuse Apocalipsa. Era, probabil, un semn că zonele afectate de accidentul auto din creierul lui începuseră să se vindece.

Lipsit de instrucțiunile lor, Nae s-a plictisit repede. Umbla ore în șir prin buncărul său, însoțit doar de zumzăitul continuu al ventilatoarelor care primeneau aerul în cele două foste galerii miniere. A încercat să citească din cărțile depozitate la ultimul nivel, dar a constatat că această activitate nu îl atrage deloc. De fapt, nu-i plăcuse niciodată să citească, motiv pentru care ajunsese taximetrist și nu altceva. Începuse să regrete că nu a luat măcar câteva sute de filme cu el sau, cu toate că nu era chiar chibiț înfocat, măcar înregistrările unor meciuri de fotbal celebre. După ce toată vânzoleala zilelor și săptămânilor în care pregătise adăpostul și fusese înconjurat de oameni încetase, se simțea singur și părăsit. Începuse să regrete chiar că ascultase întocmai Vocile; dacă n-ar fi făcut-o, poate că ar fi împărțit buncărul lui cu Miți, cu care ar fi făcut, desigur, și altceva (se simți excitat numai la gândul acesta). Dacă s-ar fi gândit puțin la ceea ce-l așteaptă, poate că ar fi cerut să se monteze camere video în interiorul galeriilor miniere, ca să vadă cum o duc cei pe care îi salvase. Însă cum nu făcuse asta, nu putea decât să spere că sunt cu

toții bine, așteptând nerăbdători să reconstruiască lumea, în fruntea căreia să se afle românii, de această dată, la fel cum de-a lungul istoriei au fost: latinii, englezii, francezii, un pic nemții și ceva mai mult britanicii și americanii. Ce chestie! Era o mare diferență între taximetristul banal din urmă cu câteva luni și el, Nae, ajuns salvatorul lumii. Parcă așa, puțin, chiar începuse să i se urce la cap.

Medită la viața lui de dinainte de Apocalipsă. Dusese o existență banală până la accidentul în urma căruia începuse să audă Vocile. Acestea îi salvaseră viața. Lui și oamenilor din Arcă, Vocile le oferiseră un viitor. Dar își dorea el oare un viitor într-o lume sfărâmată? Când vor ieși cu toții din Arcă, oare își vor mai aminti că supraviețuiseră datorită lui? De fapt, datorită Vocilor, a căror unealtă fusese el, Nae. Așa a trecut prima lună și apoi încă una, după care a pierdut noțiunea timpului.

8. Națiunea Conducătoare

Să fi fost în a treia sau poate în a patra lună când a auzit râcâieli în peretele buncărului. Mai întâi a crezut că e o infiltrație a unor ape subterane, dar nu a găsit ud pe nicăieri. A presupus că, poate, într-un fel care scăpa înțelegerii lui, fragmentele desprinse din cometă tul-

buraseră echilibrul scoarței terestre care, după ce fusese atât de crâncen lovită, își revenea prin mici cutremure. A bănuit chiar, înainte de a-și aminti că văzuse un film de groază cu această temă, că insecte uriașe, apărute în urma unor mutații provocate de bucățile cometei, au găsit Arca și încercau să intre pentru a-i devora pe ocupanți.

Poate că i-ar mai fi trecut prin cap încă multe alte idei care să explice fenomenul, dacă n-ar fi apărut, la diferență de doar câteva minute, din două direcții diametral opuse, două găuri în pereții din beton, de unde au ieșit câte un cap de om cu obrajii acoperiți cu pulbere gri și cu părul încâlcit și murdar. S-au holbat la el, apoi s-au retras, bocănelile s-au reluat, găurile s-au lărgit, permițând trecerea mai multor bărbați și femei foarte slabi ce miroseau puternic a transpirație, a cărbune, urină și praf. I-au invadat într-o clipă universul, făcându-l să vrea imediat ca toți aceștia să dispară, dorință cu mult mai puternică decât atunci când își dorise compania unor semeni, până cu doar câteva momente mai înainte. Noii veniți formară un cerc în jurul lui.

— Ce... ce vreți? abia avu puterea să bâiguie Nae.

— Nu mă mai cunoști, ai? îl întrebă revoltat unul dintre ei, numai piele și os, cu nimic diferit de ceilalți, agitând o mână scheletică.

— Și nici de mine nu-ți aduci aminte? strigă cu voce isterică o femeie adusă de spate, cu pântecele supt și țâțele căzute, care ar fi putut avea orice vârstă.

Zdrențele de pe ei, rupte și foarte murdare, păreau lipite de corp cu un strat consistent de jeg, ca o a doua piele.

— Cine sunteți? Ce vreți de la mine? Pentru că eu sunt cel care v-a salvat de Apocalipsă, eu sunt...

— ...Nae, strigară cu toții în cor.

— Știm cine ești, rosti cu ură bărbatul care vorbise primul. Iar eu sunt Gică, cel care ți-a fost alături.

— Și eu sunt Miți, îți mai amintești de mine?

Încet, în mintea lui Nae se făcu lumină. Cei doi arătau ca niște caricaturi ale prietenilor pe care îi avusese înainte de intrarea în Arcă. Zâmbi către ei, deși arătau amenințător. Nou veniții se răspândiră prin buncăr, marcând cu strigăte de bucurie ceea ce descopereau. Gică și Miți rămaseră totuși.

— Ne-ai închis în iad, scrâșni Gică.

— Ce iad? V-am scăpat de Apocalipsă.

Se aștepta să fie recunoscători. Le salvase viața. Lor și multor altora.

— Mai bine ne lăsai afară, să pierim, spuse Miți cu ură. Nu ne-am mai fi chinuit atâta.

— Dar de ce... Nu înțeleg...

— Ai fi înțeles dacă ai fi trăit și tu în infernul din galerii, strigă Gică. Dacă n-ai fi avut ce să mănânci...

— Dar v-am lăsat provizii suficiente, protestă Nae. Ar fi trebuit să vă ajungă.

— Oh, da, au ajuns, susură Miți. Asta până au pus stăpânire alții pe ele. Nici nu mai știu câți mi-au tras-o,

pe toate părțile, pentru o gură de mâncare. Mi-a fost atât de scârbă de mine, că nu o dată am vrut să mă omor. Dar n-am avut curajul.

— Au avut loc revolte, s-au dat lupte grele pentru a pune mâna pe provizii. Dar chiar și așa, tot s-au terminat. Amintește-ți că plănuiseși să stăm ascunși o lună de zile și au trecut trei. Am ajuns să ne mâncăm între noi, zise Gică. Noroc că am găsit sculele lăsate de mineri și am putut să săpăm după apă.

— După care ei au găsit o hartă a exploatării subterane. Așa au dat de un tunel, parțial surpat, de legătură între cele două mine, întâri Miți. Au crezut că puteau să ia provizii de la noi, ceilalți, dar și la noi se terminaseră.

— Așa că ne-am gândit să venim la tine. Erau tunele de serviciu care uneau minele cu buncărul tău, așa că am pornit din ambele mine, cu speranța ca măcar unul dintre grupuri să ajungă la tine. Tu ne-ai băgat aici, tu să ne scoți!

— Să vă scot? făcu Nae nedumerit. De ce nu ieșiți pur și simplu?

— Ieșirile s-au surpat, că au fost mai multe cutremure când au căzut bucățile de cometă, spuse repede Miți.

— Însă credem că am reușit să ne săpăm drum până la exterior, completă Gică. Numai că nu știm cum este afară.

— Poate că aerul este irespirabil, întări Miți.

— Sau poate că ne aflăm sub apă.

— Sau poate mai sunt și alți oameni care au supraviețuit, dar vor să ne facă de petrecanie.

— Și ce pot să fac eu? De ce ați venit la mine?

— Pentru ca să întrebi Vocile. Ele ți-au spus să faci o Arcă și ai făcut-o. Întreabă-le dacă a sosit timpul să ieșim. Altminteri, totul a fost în zadar.

— Dar Vocile au încetat să-mi mai vorbească, spuse Nae neajutorat, ridicând brațele. Nu le-am mai auzit de când am intrat aici. De altfel, mi-au și spus că așa o să se întâmple imediat ce leziunea de pe creier o să se vindece.

Gică ridică ranga grea de fier și-l pocni zdravăn pe Nae în frunte. Acesta căzu ca secerat.

— Știam eu că asta o să zică, îi șopti lui Miți.

— Acum nu mai poate să spună că n-are rană la cap, oftă Gică. Mi-aș fi dorit să nu fi trebuit să fac asta, chiar dacă din pricina lui ne-am chinuit atâta amar de vreme în subteran. Poate că am pus în lovitură ceva mai multă forță decât ar fi trebuit.

Înainte ca negrul să se aștearnă peste ochii lui Nae, auzi iar Vocile.

— *Nae, Nae, ai reușit. Nu ai aplatizat, ci ai inversat sensul curbei lui Gauss. E ca și cum ai privi-o în oglindă. Extremele sunt foarte ridicate, ceea ce înseamnă că s-au format genii la ambele capete. Datorită ție, românii vor cuceri lu-*

mea. Ce mai, de fapt am cucerit-o deja, pentru că noi, cei care îți vorbim din viitor, suntem urmașii celor care vor ieși din galerii.

Nae zâmbi, sau cel puțin încercă să o facă. Efortul lui nu fusese lipsit de rost. Suferințele celor închiși în galerii aveau să fie foarte bine răsplătite. Românii, poporul lui, urmau să conducă lumea.

— Nae, Nae, un singur element împiedică nou formata curbă să fie perfectă, anume tu, care nu te-ai transformat în niciun fel. Tu ai fost tot timpul elementul median, neutru, echilibrul. Dar nu și în noua structură. Tu trebuie să mori, Nae, dar să știi că aici, în viitor, ai statui și ești pomenit peste tot ca un adevărat erou al noii lumi. Ți s-au închinat balade și poeme, iar copiii învață despre tine la școală.

— Da, da, horcăi Nae, fericit că sacrificiul său a intrat în istorie pe ușa din față.

— Tu ești cel care îi vei scoate pe strămoșii noștri, românii, de sub pământ, din Arcă, unde au devenit cei mai mari savanți, inventatori, artiști pe care i-a cunoscut vreodată omenirea, dar în sens negativ, distructiv, pentru că s-au corcit până s-au omogenizat, iar cei buni au învățat să supraviețuiască de la cei răi, devenind mai răi ca ei, și invers, criminalii au devenit genii. Vor ieși cei mai ticăloși și lipsiți de scrupule asasini, tâlhari, politicieni, crema răufăcătorilor, mai răi decât tot ceea ce a fost vreodată, iar ei vor supune supraviețuitorii de pe întreaga planetă, instaurând teroarea. Vor conduce cu mână de fier, ucigându-i pe toți cei care le

stau în cale. Iar după asta va urma o lungă perioadă de pace, pentru că dictatura perfectă este cea mai stabilă formă de guvernare, cu condiția să fie ajutată de teroarea pură. Nimeni nu va mai îndrăzni să se mai revolte vreodată. Așa va fi, Nae.

În jurul corpului prăbușit al lui Nae se adunaseră cel puțin o duzină de troglodiți și continuau să vină. Unul dintre ei îl zgâlțâi, trăgându-l de mânecă.

— Acum auzi Vocile?

— Ce-ți spun, Nae, putem ieși afară?

— Putem?

— Putem?...

Fețele lor tremurară în vederea încețoșată a lui Nae. Deja nu-i mai putea distinge și trebui să facă un efort pentru a le separa glasurile de Voci.

— *Nae, Nae, spune-le. Spune-le să iasă și să ia în stăpânire Pământul. Spune-le, Nae.*

— Putem ieși, Nae? strigară zdrențăroșii, învăluindu-l cu mirosurile lor fetide.

Odată cu ultimele clipe de viață, Nae avu și viziunea noii lumi, dominată de români. O lume în care chinezii și indienii cei numeroși, atât cât or mai fi rămas, le fabricau lor obiecte mai mult sau mai puțin necesare, pe degeaba, precum sclavii.

— *Nae, Nae...*, rostiră recunoscătoare Vocile.

Noii stăpâni permiseseră americanilor să le facă filme și muzică, nemților să producă mașini, iar fran-

cezii și italienii se întreceau în a-i răsfăța cu mâncări deosebite, rușilor să scoată gaze naturale și țiței pentru mașini și confort, iar grecii și spaniolii le asigurau stațiuni de lux în care să huzurească. Și peste tot, de la cei mai mărunți șefi până la conducătorii de state, erau numai și numai români. O națiune de genii ale răului. Națiunea conducătoare. Ce viziune!

— *Nae, Nae...*

— Trebuie să ieșim, Nae, ce-ți spun Vocile?

În sfârșit, românii nu vor mai fi ciuca bătăii de joc a celorlalte nații, care ne-au furat avuția națională, așa cum l-a învățat Mimi și cum, de altfel, știa toată lumea. Dimpotrivă, românii vor fi cei care vor lua totul de la toți, printr-un superb joc care a întors, în sfârșit!, roata istoriei. Iar singurul regret, imens, înainte ca ochii deja împăienjeniți să i se închidă definitiv, era că nu va fi și el, făuritorul lumii noi acolo, deși luptase așa cum numai marii conducători de neam o făcuseră în istorie, ca să se bucure de ceea ce realizase, împreună cu toți acești oameni extraordinari pe care-i salvase, de măreața sa realizare, unică în analele omenirii.

— Nu! NUUU! încercă el să se împotrivească destinului implacabil și nedrept, care îl împiedica să-și atingă măreția binemeritată, când ajunsese atât de aproape. Și, cu acest ultim efort, își dădu ultima suflare.

— *Nae, Nae...*, oftară Vocile, înainte de a amuți, de data asta pentru totdeauna.

Cheia de boltă

Satul Piatra Arsă se ascundea într-o vale lină, după un deal mai răsărit și alte câteva mai mărunte, înconjurat de păduri. Casele, presărate pe dealuri, dar mai ales în vale, păreau să fi fost aruncate acolo de o mână uriașă, fără vreo regulă anume. Ulița principală, pe care se împrăștiase un strat proaspăt de pietriș, șerpuia printre casele din vale, încăleca dealul, ca o panglică pe care încă se mai deslușeau pe alocuri urmele unei asfaltări făcute cine știe când. În ea se adunau zeci de cărări din pământ bătătorit, precum afluenții unui fluviu, care o legau de ogrăzile delimitate de garduri strâmbe de nuiele, câteva chiar din scânduri vopsite, unde se aflau case, mai mult bordeie, din chirpici sau paiantă, cele mai multe acoperite cu stuf și mai rar cu tablă zincată.

Aproape de mijlocul satului, chiar la poala dealului cel mai înalt, se înălța sfidătoare turla unei biserici din lemn lângă ceea ce păreau a fi ruinele, dar de fapt erau temelia și un brâu de cărămidă înalt de vreo jumătate de metru, ale viitorului lăcaș de cult, început energic de preotul local după Revoluție, dar la care nu se mai

lucrase de vreo câțiva ani, din lipsă de bani. Astfel de ruine, proaspăt construite, apăruseră în toată țara.

De la înălțimea celor o sută și ceva de metri ai dealului, dinspre miazăzi, de pe drumul pietruit, unde îl lăsase cursa cu cea de a doua mașină de ocazie – o Dacia prăfuită – cu care venise, Petru Mihăilescu contemplă nemulțumit locul despre care trebuia să scrie pentru *Opinia,* ziarul local la care lucra. Nu era nici pe departe ceea ce își imaginase. De fapt, nimic nu mai era așa cum își imaginase, după Revoluție.

Oftă prelung, își luă de jos geanta în care avea un rând de schimburi, aparatul foto, un blocnotes, două pixuri și un pachet cu biscuiți cu cremă, o urcă pe umăr și începu să coboare agale spre sat, odată cu înserarea venită devreme, așa cum se cuvenea la începutul unui noiembrie neobișnuit de călduros.

Începuse, în urmă cu nouă ani, facultatea de Construcții la Politehnică și ar fi trebuit să aibă de mult diplomă de inginer. Numai că știuse de la bun început că nu acolo era vocația lui, așa că, după primul an în care mai dăduse uneori pe la cursuri, le abandonase complet când descoperise *Opinia,* ziarul studențesc scris de o mână de entuziaști, aproape toți ca și el, pasionați și total dăruiți pentru ceea ce făceau.

Privi cu nostalgie atât biserica veche cât și temelia celei noi. Într-o vreme se hotărâse să schimbe facultatea pentru cea de Teologie, ba chiar vreun an se pregă-

tise citind literatură religioasă și istorie pentru a fi admis la școala viitorilor preoți înainte de a-și da seama că nici această meserie nu i s-ar fi potrivit.

La vreo cinci ani după Revoluție, *Opinia* se transformase în *Monitorul*, un cotidian local de succes, iar facultatea de Construcții devenise un obiectiv lipsit de sens. Totuși, ziarul era încă la început și nu prea avea bani. Era convins că și banii or să apară, însă până atunci era nevoie ca și fondatorii să mai facă un efort. Așa că, chiar dacă el era redactor-șef adjunct, făcuse fără să ezite deplasarea la Piatra Arsă. Dar și directorul economic al cotidianului aproviziona dimineața chioșcurile de ziare din oraș, cu mașina împrumutată de la părinți. Toți puneau umărul așa cum puteau, iar acum venise rândul lui să scrie despre fundația Soros, care aducea un camion cu ajutoare pentru sătenii din Piatra Arsă. Nemții și fundația lor erau foarte importanți. Conducerea ziarului ducea deja tratative ca aceștia să le livreze o mașină tipografică rotativă offset, la mâna a doua, tot sub formă de ajutor. Desigur, nemții nu condiționaseră, cel puțin nu în mod explicit, dar insistaseră să obțină publicarea unui articol în *Monitorul* despre desfășurarea acțiunii lor caritabile pentru cel puțin trei motive: să poată dovedi sponsorilor în Germania că într-adevăr donațiile ajunseseră la destinație, să își facă fundația cunoscută și, mai ales, să evite furtul pe față al ajutoarelor, așa cum se mai întâmplase cu

alte ocazii. Mihăilescu și alți câțiva făcuseră mișto de naivitatea nemților, dar ceilalți membri din consiliul de administrație al ziarului hotărâseră să le facă pe plac.

Aprecie că avea de mers vreun kilometru și jumătate până la biserica ce părea că se află în centrul satului. Alături urma să găsească, fără îndoială, și inevitabila crâșmă, unde avea să întrebe unde-l putea găsi pe învățătorul Vreme, directorul școlii din sat, cu care nemții păstraseră legătura. Fusese asigurat că urma să-i ofere o cameră și un pat la el acasă, până a doua zi, când era așteptat camionul cu ajutoare.

Petru avea de gând să își noteze în bloc-notes cantitatea de ajutoare aduse, precum și felul acestora, câteva declarații ale oficialilor (dacă apăreau cumva și alții în afară de cei din sat) precum și cuvintele pline de recunoștință ale câtorva săteni. Mai urma să facă fotografii cu Pentaxul obosit, donat tot de nemți, în urmă cu doi ani, când aceștia apăruseră prin Moldova. Își luase două filme alb/negru, a câte treizeci și șase de poziții fiecare și, cu toate că ziarul nu apărea încă în policromie, încă unul color, scump, pe care să imortalizeze camioanele, copiii bucurându-se de hăinuțe, bunicile cu ochii înotând în lacrimi la vederea mormanului de cutii descărcate, probabil la școală. La întoarcere, fotoreporterul *Monitorului* urma să le developeze și să scoată pozele, iar filmele color să le trans-

forme în diapozitive. Pentru ziar urma să fie folosite cel mult trei sau patru dintre ele, dintre cele alb-negru, cu care să fie ilustrat articolul. Apoi totul urma să fie pus în plic, împreună cu câteva exemplare din ediția cu materialul respectiv și înmânate reprezentanților Soros.

Petru nu intenționa să rămână în Piatra Arsă nici o clipă mai mult decât era necesar. Spera chiar să poată pleca cu camionul ce urma să se întoarcă, golit, până la drumul european, de unde era lesne de găsit o ocazie până acasă. Sau poate primea un loc în mașina de teren a reprezentanților fundației care, în mod sigur, urmau să ajungă și la sediul lor din Iași.

Știa bine ce avea de făcut, era deja rutină; depășise nivelul acestui gen de reportaje laudative la scurtă vreme după ce își începuse cariera în jurnalism. În mod normal, ar fi trimis vreunul dintre reporterii studenți ce visau să devină ziariști celebri, însă colegii lui din conducerea cotidianului apreciaseră că treaba era prea importantă pentru a fi lăsată pe mâna unui începător.

Se dezvățase să meargă pe jos, iar faptul că fuma mult nu ajuta deloc. Începuse să se întunece cu mare viteză; se mai și lăsa frigul. După ce făcuse cam două sute de metri, se simțea deja obosit. Un stol uriaș de ciori se înălță dintr-o pădurice aflată în dreapta drumului, urcând spre cer într-o liniște nefirească. Stolul se înșurubă în aer asemenea unui șarpe uriaș, cu solzi negri,

mișcători, și se răsuci de câteva ori înainte de a fi înghițit de plafonul jos al norilor plumburii. O pală de vânt se încâlci în părul lui Petru, lăsând în urma ei un ropot scurt de ploaie rece. Tânărul se pregăti să-și tragă gluga gecii peste cap, dar stropii de apă încetară să mai curgă din cer, la fel de brusc precum apăruseră.

De la o intersecție a drumului principal cu o uliță ieși o luminiță tremurătoare. Ziaristul urmări fascinat fenomenul care, pe măsură ce se apropia de el, se dovedi a fi un felinar agățat de o căruță trasă de un cal costeliv. Vizitiul, înfofolit într-o pufoaică ponosită, ședea cocârjat pe băncuță, semănând cu un uriaș semn de întrebare. Fața abia i se distingea, ca o pată alburie, sub căciula rusească cu clapele lăsate, trasă mult peste frunte. Omul îl salută politicos.

— Bună seara, răspunse Petru, după o scurtă ezitare în care își aminti că la țară erau salutați și străinii. Mergeți în sat?

— Da, chiar așa! Urcă, dacă vrei să te iau.

A urcat repede, punând un picior ezitant pe butucul roții din dreapta față, alungând ideea că chiar în acel moment calul ar fi făcut doar un pas, iar spițele i-ar fi putut răsuci glezna. S-a așezat pe bancheta îngustă, lângă căruțaș. Bâjbâind după ceva de care să se țină, mâna i-a trecut peste gura apărătorii de sticlă ce adăpostea flacăra felinarului. Chiar dacă arsura scurtă l-a făcut să-și retragă repede degetele, luminița ce ar-

dea pe fitil s-a sufocat și s-a stins. Ar fi vrut s-o reaprindă, însă vizitiul nu a spus nimic. Mirosea a transpirație amestecată cu fum de tutun ieftin și a fân. Omul a plescăit din limbă și și-a agitat puțin biciul, mai mult mângâind calul. Animalul s-a încordat, a întins hățurile, iar căruța s-a urnit scârțâind, hurducăindu-se pe pietriș. Petru a scos un pachet de Marlboro din care a luat o țigară, a pus-o în gură și a aprins-o cu bricheta Zippo primită cadou de la un palestinian, fost coleg de facultate. Cu coada ochiului a văzut privirea poftitioasă a căruțașului, așa că a bătut ușor în capul pachetului până când prin locul de unde îndepărtase staniolul a ieșit filtrul unei alte țigări. A tras-o pe un sfert afară și a întins cu un gest neglijent pachetul căruțașului. Degetele butucănoase și bătătorite ale acestuia au apucat cu greu țigara. A mirosit-o îndelung, apreciindu-i aroma, apoi a pus-o delicat între buze. Petru a aprins și pentru el bricheta, scăpărând-o de câteva ori, semn că benzina era pe terminate. Omul a mormăit satisfăcut, după ce a tras adânc fumul aromat în piept.

Se întunecase de-a binelea, iar frigul devenise pătrunzător, așa că ziaristul și-a ridicat iar gulerul gecii subțiri și nepotrivite pe care și-o luase de dimineață, amăgit de blândețea toamnei târzii. Printre fuioarele plumburii ce acopereau amenințător cerul, abia se strecura sclipirea timidă a vreunui astru. Uneori, apă-

rea pentru puțin timp Luna, cu chipul acoperit de plasa cernită, ca de doliu, a norilor ce se rostogoleau mult deasupra becurilor electrice, galbene și palide, a căror lumină răzbătea chinuit prin unele dintre ferestrele caselor satului spre care se îndreptau.

Căruța părea suspendată între tăcerea de sus, unde se afla cerul și cea de jos, a pământului, contopite într-o singură entitate neagră, vorace, iar senzația de mișcare era dată numai de zdruncinăturile osiilor obosite ale carului, poate și de conturul abia vizibil al crupei calului, care unduia în beznă, fluturând uneori din coadă. Petru simți cum i se închid ochii. Ca redactor-șef adjunct lucra de după amiaza până noaptea, așteptându-și reporterii cât mai mult timp posibil, pentru ca ziarul să surprindă ultimele evenimente. Ajungea în pat la ore mici și se trezea spre amiază, iar cu acest regim se obișnuise încă din anii studenției.

Totuși, era foarte obosit.

Pierdu repede noțiunea timpului și a spațiului. Ațipi și visă ultimele întâmplări, vechi de doar câteva minute, din călătoria către Balta Arsă, chiar înainte de a se urca în căruță. Visul se împleti cu realitatea, strecurându-i-se insidios în conștiință, precum o dorință atavică. Mâini și voci îl ghidau prin beznă și îl ținură ferm, împiedicându-l să cadă de fiecare dată când tresări, anume de trei ori. Prima oară, în spatele pleoapelor închise îl lovi iar pala de vânt: era răsuflarea uriașă a unei făp-

turi ce ieșise din străfundurile pământului, asemenea unui zeu primordial. A doua oară a tresărit când cele câteva picături de ploaie, pe care visul le-a prefăcut într-un torent de apă, i-au răcorit fruntea și obrajii înfierbântați asemenea unui botez inițiatic ce a culminat cu o a treia și ultima încercare, sosită când a stins lampa carului, flăcăruia devenind fierbințeala unei pale orbitoare, desprinsă din ceruri, care i-a ars, pentru frântura unei clipe, asemenea unui jurământ sacru, palmele împreunate și ridicate, oferite ofrandă pentru îmbunarea unor forțe străvechi și uitate. O șoaptă s-a făcut auzită în întuneric, rostind un cuvânt străvechi, care i s-a încrustat în minte precum o gemă scoasă din conul unui vulcan stins, pronunțat doar de foarte puține ori de când Omul crezuse că a luat în stăpânire Pământul.

Petru s-a trezit de-a binelea atunci când roata dinspre partea lui a trecut peste un bolovan ceva mai mare, iar mișcarea l-a scuturat, ca și cum perechile de brațe care îl însoțiseră în tot drumul său prin întuneric se hotărâseră să-l elibereze din coșmar. Își privi neîncrezător ceasul cu ace fosforescente: avusese impresia că trecuseră ore bune înainte de a reveni din somn, dar timpul se dovedise leneș și abia dacă se prelinseseră câteva minute.

Femeia cu chipul alb, ca sculptat în marmură, cu pruncul ei în brațe, s-a decupat din beznă pe margi-

nea drumului, ca o statuie pusă de strajă pe un cavou de pe care este înlăturată pânza neagră a nopții. Cu o mână își ținea la piept copilul; acesta, foarte liniștit, părea că doarme. Fără să scoată o vorbă, ea a ridicat cealaltă mână, ca și cum ar fi cerut să fie luați și ei în căruță, dar vizitiul n-a văzut-o sau s-a prefăcut că n-a zărit nimic; dimpotrivă, a plesnit frâiele, îndemnându-și mârțoaga să iuțească pasul.

Luat prin surprindere, Petru s-a întors s-o privească, pregătindu-se să-i ceară omului să oprească, la nevoie să-l lase pe el să-și continue drumul pe jos dacă puterile calului obosit se apropiau de sfârșit, numai s-o ia, dacă nu pentru femeie, atunci măcar pentru prunc. Dar în urma căruței întunericul se închisese peste silueta mișcătoare a unei rădăcini din care porneau două trunchiuri gemene, înalte cam cât un stat de om; din unul țâșnea o creangă nefiresc îngroșată de frunze uscate ce nu apucaseră încă să cadă, mângâiate de adierea firavă produsă de trecerea lor, sau poate de altceva ce le-o luase înainte. Pe marginea drumului se contura o altă formă, ca a unei cruci din fier forjat, dar Petru ezită, de această dată, convins că este tot o iluzie a nopții. Rămas pe gânduri – pentru că ar fi putut jura că văzuse într-adevăr o femeie cu un copil în brațe – nici nu băgă de seamă că țigara i se consumase cât ațipise cu ea între buze, deși apucase să tragă doar de vreo două ori din ea. Din nou, vizitiul nu dădu niciun semn

că ar fi văzut ceva; plimbă biciul pe spinarea calului, plesnindu-l ușor.

Încet, ieșind din beznă ca dintr-o apă deasă, apăru satul. Pe o rână de deal se întrezări cimitirul. Poate că ar fi fost și el înghițit de noapte, dacă n-ar fi fost lumina fragedă a câtorva candele cu ulei răspândite printre inconfundabilele cruci, unele aplecate de ani, altele țintind țanțoș cerul, asemenea unor semne care indicau locul spre care au plecat cei ale căror trupuri fuseseră îngropate sub ele. Un fulger îndepărtat traversă bezmetic înălțimile, dezvăluind o capelă măruntă și gheboasă, din lemn, care semăna cu mormântul proaspăt al unui uriaș din altă lume; deasupra ei veghea încruntată, ca un stăpân veșnic nemulțumit, o cruce foarte mare, potrivită.

Apoi se succedară sacadat casele, în două convoaie interminabile, de o parte și de alta a drumului. Unele aveau câte un bec palid aprins deasupra ușii, altele – cele mai multe – preferau să se ascundă în noapte, de noapte. Corul de lătrături lipsite de chef ale potăilor din ogrăzi, stârnite de zgomotul carului, indiferente la întuneric, crescu, transformând drumul într-o Golgota mărginită de colți și bale și furie animalică pură.

— Aia-i crâșma? îl întrebă pe căruțaș, ridicând vocea pentru a se face auzit, când se apropiară de localul de unde răsunau inconfundabile ritmuri de manele, suprapuse peste hărmălaia euforică produsă de mai

multe voci care vorbeau simultan, la adăpostul complice al unui perete lateral.

Un bec puternic, cu vapori de mercur, cocoțat pe un stâlp – care era tot iluminatul public al satului – dădea o lumină dureros de puternică pentru ochii ce se obișnuiseră cu întunericul. Petru clipi de câteva ori până izbuti să deslușească scrisul de pe firmă: „La doi cocoși" și zări respectivele înaripate care își umflau țanțoș piepturile în desenele ce flancau denumirea.

— Aia-i, da. Vrei să bei ceva?

— Ah, nu. Aș fi vrut să întreb de învățătorul Vreme. Cu el am treabă.

— N-o să-l găsești niciodată acolo pe moș Vreme. El stă în biserica luminaților, lângă școală. Te las eu în drum, oricum merg în celălalt capăt de sat.

— Nu știam ca iluminații să aibă biserică, nu se abținu Petru, dar țăranul îl privi neîncrezător, ca și cum s-ar fi pregătit să spună „vorbești în șagă, lasă, că vă știu eu pe voi, ăștia de la oraș".

După câteva sute de metri, hărmălaia veselă de la crâșmă se estompă, apoi încetă cu totul; noaptea și pâcla absorbeau avide zgomotele. Restul satului părea fie adormit, fie părăsit. Un câine hămăi și apoi încă unul, iar un altul le răspunse cu un urlet prelung, amuțindu-i. Când căruța se opri, Petru avu impresia că, într-un fel de neînțeles, se mișcase în timp, dar nu și în spațiu. Căruțașul scoase de pe undeva o lanternă

electrică pătrățoasă, pe care o aprinse și îndreptă spotul spre o clădire lunguiață.

— Hai, coboară repede, că bateriile-s scumpe. Aici e, uite, în casa aia ca o șură. Intri pe poartă și ții numai pe cărarea de beton ca să ajungi la ușă, unde o să bați tare, să te audă. Nu te abați cu niciun chip. Are câini foarte răi, dar sunt legați pe sârmă. Le zicem câini tramvai: îi scoate numai noaptea, ca să-i sperie pe cei care nu știu de ei, deși tot satul cunoaște asta. Dar ziua nu bănuiește nimeni pe unde-i ascunde.

După care omul îndreptă fasciculul lanternei spre pământ, ca Petru să vadă pe unde să pună piciorul. Acesta își luă geanta, se pregăti să calce pe oiște, dar se răzgândi și sări pur și simplu din căruță. După ce îl văzu coborât, vizitiul stinse lanterna și flutură biciul pe spinarea calului, care o luă din loc și se afundă imediat căruța în beznă. Ziaristul ascultă puțin scârțâitul roților, apoi porni hotărât spre poarta care abia se deslușea. O împinse, dar nu izbuti s-o clintească. Dibui pe deasupra și pe pipăite zăvorul din interior, îl trase și o deschise larg. Păși, palpând cu vârful pantofului în stânga și în dreapta, până găsi limitele trotuarului din beton despre care îi vorbise căruțașul. Închise poarta și trase zăvorul așa cum îl găsise. Porni cu pași mărunți pe alee, dar se împiedică și fu cât pe ce să cadă. Aproape imediat se auziră zgomote de lanț târșâit pe metal. Se trase la timp înapoi pe fâșia de beton,

dar simți răsuflarea grea a unei jivine, sau poate a mai multora, în dreptul mâinilor. În mod curios, acestea nu scoaseră niciun fel de alte sunete, ceea ce îl sperie chiar mai mult decât dacă ar fi lătrat.

Aproape că se lovi cu fruntea de ușa casei. Nu apucă însă să bată, pentru că prin geamul mat al ușii se văzu o luminiță pâlpâitoare aruncând umbre nepământene. Ușa se deschise puțin, fără nici un zgomot, iar din interior se auzi o voce cavernoasă:

— Domnul Petru? Mihăilescu Petru. Ați ajuns. Poftiți, intrați. Vă aștept de mult. Dacă aș fi știut când sosiți, v-aș fi ieșit în întâmpinare.

Reprosul dascălului era prietenesc. Împinse înfrigurat clanța și se strecură înăuntru, coborându-și geanta de pe umăr în mână. Dădu de fața surâzătoare a unui bătrân care ținea în mână o lumânare mare și groasă; flăcăruia acesteia pâlpâi în curent. Înainte de a închide ușa, ziaristul remarcă faptul că exteriorul acesteia fusese sculptat; chiar în mijloc se afla litera I, încadrată într-un fel de contur al unei stele cu cinci colțuri.

Odată ajuns înăuntru, simți ace în obraji, într-atât îi fusese de frig. Își frecă palmele roșii și înghețate, apoi strânse surprins mâna caldă și uscată pe care i-o întinse gazda. Atingerea bătrânului diferea de o strângere de mână obișnuită. Degetele acestuia îi atinseră falangele mâinii ca și cum ar fi vrut să îl palpeze, să se convingă că este real, sau de parcă nu mai făcuse de mult asta și își pierduse deprinderea.

— Eu sunt Pavel Vreme, directorul școlii, probabil știți asta. Trebuie să fiți obosit, așa că o să vorbim mâine. V-am pregătit o cameră, unde puteți să stai oricât este nevoie. Urmați-mă.

— Vă rog să-mi spuneți pe nume, rosti Petru, și vă mulțumesc pentru că mă găzduiți până mâine. Plec imediat ce îmi fac treaba și n-o să vă mai deranjez.

Nu avea să stea decât până când venea convoiul cu ajutoare și-și făcea interviurile. Însă bătrânul zâmbi enigmatic și porni înainte înspre interiorul casei, luminând drumul.

Holul părea să nu se mai termine. Întunericul contribuia la această impresie. În sfârșit, Vreme se opri în fața unei uși. Când apropie lumânarea, ziaristul văzu că și aceasta avea sculptat un I în mijloc, încadrat într-o stea ce semăna mai degrabă cu niște echere sau compasuri desfăcute, sau cu o combinație dintre acestea. Bătrânul intră primul și aprinse de la lumânare o lampă aflată pe un scrin vechi. O luă și o așeză grijuliu pe masă. Petru se miră în tăcere cum de stăpânul casei nu se temea de incendii, însă spuse:

— Credem că satul are electricitate.

— În partea asta încă n-a ajuns, răspunse prompt gazda. Sper să nu te deranjeze. Este vorba să tragă fire prin primăvară. O să-ți las lampa cu gaz, dacă ai nevoie. Ți-am făcut patul, dar s-ar putea să-l găsești cam tare. Am pus și o pilotă cu care să te învelești, că spre

dimineață se lasă frigul și încă n-am pus foc în sobă. Pe masă ți-am lăsat o carafă cu apă și ceva de-ale gurii, nu mare lucru, ca pentru seară. Vorbim mâine dimineață. Dacă îți mai lipsește ceva, strigă-mă la orice oră, că eu dorm ca un iepure, mereu țin un ochi deschis.

Vreme îi zâmbi, se întoarse și ieși, apărând de curent flacăra lumânării cu palma. Pulpana hainei ponosite în care era îmbrăcat flutură ca un semn de rămas bun când închise ușor ușa în urma sa. Petru hotărî să-l includă și pe învățător în articol, dacă tot era dispus să stea la taclale. Putea afla detalii cu care să dea un strop de culoare reportajului. Se apropie de lampa cu gaz; își adusese o carte din care să citească înainte de culcare, ca să adoarmă mai ușor.

Ciuguli puțin din brânza și felia de pâine de pe farfurie; erau foarte proaspete. Cu toate că nu-i prea plăcea laptele, bău și din cana de lut cu chișleag. Mușcă apoi de câteva ori din mărul tare, dulce-acrișor. I se păru că zărește ceva scris pe perete. Ridică privirea și citi cu greu literele scorojite, la lumina lămpii: „Adevăratul dușman se află în spatele tău". Zâmbi, dar totuși își răsuci capul și încremeni, cu îmbucătura de măr în gură. De pe peretele opus îl privea o față răvășită, cu cearcăne mari la ochi și obraji scofâlciți, acoperiți cu țepii unei bărbi nerase. Își ținu pentru o clipă respirația până când reuși să-și desprindă privirea de la chipul care îl privea acuzator. Descoperi oglinda

mare, cu ramă din lemn sculptat care, la lumina palidă și unduitoare a flăcăruii ce plutea pe fitilul lămpii, îi reflecta fața. Răsuflă ușurat, dar înghiți cu greu îmbucătura de măr. Renunță să mai mănânce. Avusese impresia că reflexia din oglindă se mișcase înaintea lui, ca și cum ar fi ghicit ce avea de gând.

Cele câteva îmbucături fuseseră suficiente pentru a-i schimba gustul din gură, iar viciul își ceru dreptul; merse la fereastră, o deschise și se pregăti să fumeze o țigară. Lampa pâlpâi puternic, ca și cum un duh străvechi s-ar fi strecurat odată cu aerul rece și bezna de afară. Scoase bricheta Zippo, dar își aminti că benzina era pe sfârșite, așa că își aprinse țigara de la flacăra lămpii, trase adânc în piept fumul parfumat și-l slobozi pe fereastră. În noapte, dealul cel mare, Piatra Arsă, de unde venea numele satului, se contura foarte vag, ca un fantomatic uriaș negru, peste al cărui cap fluturau nori grei, asemenea unor șerpi cu capete de lup. Când ajunse pe la jumătatea țigării, simți o vibrație profundă; bănui că e vreun cutremur mărunt. Însă fenomenul se amplifică, făcând să zdrăngăne ușor vasele și paharul de pe masă. Odată cu vibrația, se auzi un geamăt adânc, neomenesc, ca de disperare, ca de la mare depărtare, scos parcă dintr-o mie de gâtlejuri ale unor făpturi supuse la crunte cazne.

Petru împietri pentru un moment cu țigara strânsă între buze, uitând până să și respire. Dar inima sa își ridică brusc numărul bătăilor și alungă vraja. Aruncă

grăbit chiștocul și închise fereastra, respirând sacadat, cu pieptul tresăltând, cuprins de o spaimă irațională. Totuși se liniști repede, după ce bău din paharul cu apă. Își propuse să-și întrebe gazda despre fenomen, dar se răzgândi, închipuindu-și că se va face de râs. Astfel de sunete trebuie să fi fost obișnuite la țară, unde vântul sufla în rafale peste case și acareturi, ca prin tuburile unui nai uriaș. În anii copilăriei, petrecuți la bunici, într-un sat prăfuit și uitat de lume, auzise fără îndoială asemenea zgomote stranii, pe care mai apoi le uitase.

Sau poate doar dorea să creadă asta, ca să se mai îmbărbăteze.

Lăsă lampa aprinsă, însă încercă să se convingă că nu de frică, ci pentru cazul că i s-ar fi făcut iar poftă de o țigară. Trase scaunul lângă pat, își dezbrăcă geaca, puloverul, cămașa groasă, cadrilată și pantalonii. Apoi își scoase pantofii și ciorapii, îi puse sub pat și, în chiloți și maieu, se băgă sub pilota groasă, dar neașteptat de ușoară. Lampa de pe masă pâlpâi de câteva ori, de parcă cineva nevăzut ar fi suflat în ea, și se stinse. Petru se foi puțin pe patul tare, își trase pilota până peste cap și închise strâns ochii.

Din nou visă foarte intens. Se trezi, cu inima bătându-i năvalnic și cu trupul acoperit de-o sudoare rece. Dădu pilota deoparte și bâjbâi prin întunericul brăzdat doar de firava sclipire trimisă timid și intermitent de Lună, atunci când goana nesfârșită a norilor îi per-

mitea, până la masa unde-și lăsase pachetul cu țigări. Alături se afla bricheta. O scutură și o strânse tare în pumni, ca s-o încălzească. Scăpără de câteva ori și fu răsplătit cu o flăcăruie anemică și efemeră, dar care dură suficient de mult cât să-și aprindă o țigară. Încercă apoi să aprindă și lampa de la țigară, însă nu reuși decât să pârlească puțin fitilul.

Trase nervos din țigară, iar fumul tutunului, ajuns până în adâncul plămânilor, reuși să-l liniștească suficient cât să analizeze cu luciditate călătoria în care fusese purtat în somn.

Îi rămăsese întipărită imaginea bibliotecii din vis, lipsită de acoperiș și cu podea din dale de piatră, acoperită de nenumărate canale cenușii, fine ca niște zgârieturi sau asemenea unor vene. Văzuse, la lumina unui opaiț, rafturi pline cu tomuri groase. Se apropiase de ele, le trăsese din strânsoarea celorlalte, le simțise greutatea și le mirosise vechimea. Suflase praful adunat pe copertele grele, din piele scorojită, și citise titlurile scrise măiestru, cu litere mari, sofisticate: *Archidoxa* elveținului *Paracelsus* era așezată alături de tomuri mai vechi, cum ar fi *Corpus Hermeticum* al lui *Hermes Trismegistus*, *Metempsychoses*, atribuită lui *Pitagora* (în fața căreia rămăsese uimit, pentru că nu știa că se păstrase ceva scris de la vestitul filosof și matematician antic) și o culegere cuprinzând legile lui *Moise*, scrisă în ebraică, limbă pe care, în vis, o cunoștea, la fel ca

latina, greaca veche și aramaica. De jur-împrejur se întindeau, asemenea unor ziduri, rafturi pline cu cărți și suluri, atât de înalte încât nu permiteau ca lumina zilei să ajungă până jos; păreau că unesc pământul cu cerul. Se simțise copleșit, mic și neînsemnat în fața noianului cunoașterii așternut în incunabule și pergamente de înțelepți ale căror chipuri, întipărite pe norișori albăstrui ce pluteau printre rafturi, îl priviseră cu mila celor care au aflat cât de puțin știu de fapt. O adiere clătinase unul din norișori, iar fața conturată cu barbă creață a unui filozof grec unduise și își țuguiase buzele.

Surprins, scăpase opaițul.

Micul rezervor de lut se spărsese, iar uleiul sărise peste tot și se aprinsese de la fitilul rămas liber. Flăcările îmbrățișaseră pofticioase cărțile și, în timpul prins în bătaia unei pleoape, biblioteca se transformase într-un rug uriaș. O luase la fugă, însă rafturile cu cărți aprinse erau pretutindeni, formând un labirint fără dezlegare. În goană, călcase pe desenul unei stele mari, cu cinci colțuri, alcătuită din piese mai mici, pe mozaicul pardoselii. În jurul acesteia, podeaua se lăsase, formând un bazin dreptunghiular, în mijlocul căruia pentagrama devenise o oază a infernului fierbinte, pe conturul căruia flăcările furioase se prelinseră lipsite de putere. Din acest adăpost, Petru urmărise uimit transformarea cărților sub văpaia ce deve-

nise liantul care le unise, iar biblioteca însăși, creuzetul în care clocotea această transcendență. Manuscrisele aprinse deveniseră lichide, clocotitoare, aurii și curseseră abundent de pe rafturi, se prelinseseră prin canalele podelei, devenite mii de pârâiașe, care se vărsaseră în bazinul ce îl înconjura, transformându-se din nou în foi suprapuse, peste care se solidificaseră în final coperțile. Pe noul tom, învăluit în foc, născut din foc, începuseră să crească simboluri negre și mari. Îl deslușise numai pe primul, litera N, pentru că îl treziseră nu trosnetele flăcărilor ce se stingeau, ci un cor nesfârșit de gemete care păruseră să redea întreaga durere a omenirii.

Ar fi dat orice ca să fumeze încă o țigară, dar bricheta Zippo nu se mai lăsă nicicum înduplecată. Merse în picioarele goale până la fereastră și o deschise, dar în cameră năvăli noaptea rece și umedă, insidioasă, ca trimisă de iele, așa că o închise aproape imediat, rămânând ascuns în fumul de tutun păstos, dens și acru, cu care umpluse odaia. Se ascunse iar sub pilotă. Până când dădură zorii, ațipi și se trezi de mai multe ori, fără însă a mai îndrăzni să coboare de pe lavița masivă din lemn.

Ieși din cameră pe la opt, căscând somnoros. Se îmbrăcase și își luase și geanta în care își adunase modestul bagaj. Era foarte hotărât ca, imediat după venirea nemților și descărcarea ajutoarelor, să se întoarcă acasă, fără a zăbovi nici măcar o secundă mai

mult decât era necesar. Învățătorul apăru imediat ce Petru închise ușa odăii în care dormise. Trupul lui subțire și gârbovit era îmbrăcat cu același costum negru, ponosit și cam boțit, pe care îl purtase și în seara precedentă, care îl făcea să semene cu un cioclu. Își lărgise puțin nodul cravatei care îi înconjura gulerul alb al cămășii. La lumina zilei, părul alb și rar al lui Vreme, atent pieptănat într-o parte, părea să strălucească asemenea unui nimb. Obrajii scofâlciți și fața foarte ridată, și totuși impecabil bărbierită, îi trădau vârsta.

— Bună dimineața, fratele meu, începu bătrânul. Cum ai dormit?

Petru ar fi vrut să-i dea o replică pe măsură, însă se abținu. Probabil că bătrânul ar fi trebuit de mult să fi ieșit la pensie. Îi zâmbi și-i aruncă o privire pe jumătate amuzată, din care se putea înțelege orice.

— Am pregătit micul dejun, poftește să mănânci ceva. Ce am, împart cu tine.

Familiaritatea gazdei părea nelalocul ei. Petru își spuse că probabil așa erau obiceiurile locului și n-avea niciun rost să se enerveze. Ca ziarist, cunoscuse mulți oameni care ar fi trecut drept ciudați.

— Nu mănânc dimineața, mulțumesc, refuză politicos. Au ajuns nemții?

— Vai, dar nu se poate, măcar o ceașcă de cafea. Oricum n-avem ce face până nu vin cei cu ajutoarele. Și n-am nicio idee când or să apară.

Așa că Petru ridică din umeri și îl însoți pe bătrânul învățător în bucătăria aflată în dreapta holului, chiar lângă intrarea în casă. Se așeză pe un taburet de lângă masă, cât timp gazda lui își făcu de lucru pe lângă plita cu lemne. Strecură câteva găteje pe foc, închise portița sobei, apoi turnă cafea aburindă în cești ciobite, desperecheate, dintr-un ibric afumat de alamă, în ton cu bucătăria învechită. Vreme îi puse în față o cană pe trei sferturi plină cu îmbietorul lichid negru, o farfurioară de lut cu zahăr în care era înfiptă o linguriță și o alta, identică, pe care era o cutie de chibrituri.

— Pune zahăr cât dorești, eu beau cafeaua amară. Iar asta e pentru scrum, dacă vrei să fumezi.

Petru își aprinse o țigară și trase îndelung în piept fumul. Coșmarurile nopții începeau să se risipească. O vreme sorbiră amândoi, în tăcere, din cafea. Lichidul negru și fierbinte avea o aromă neobișnuită. Semăna întrucâtva cu aceea dată de bobițele de cardamom, planta pe care o fierbeau arabii odată cu cafeaua. Surprinse de câteva ori privirea bătrânului, care îl măsura zâmbitor, complice.

— Ce-i povestea asta cu iluminații din sat? începu Petru, ca să spargă cumva liniștea. Mi-a spus căruțașul care m-a luat aseară de pe deal, că aveți aici un fel de templu. De fapt, parcă a zis că e o biserică.

Învățătorul zâmbi și-l privi pe sub sprâncene.

— Poate că nu-i chiar o poveste, rosti apăsat, după ce își înmuie iar buzele în cafea.

Din nou tăcerea domni asupra încăperii. Tânărul simți o ușoară amețeală, pe care o puse pe seama somnului chinuit de coșmarurile nopții.

— Credeam că templele iluminaților au dispărut din România odată cu venirea comuniștilor, spuse el, dornic să-și verifice cunoștințele generale. N-am aflat să se fi reînființat.

Obișnuia să facă asta de fiecare dată când stătea de vorbă cu cineva care știa ceva interesant. Reușea instinctiv să preia din cele aflate din mers de la interlocutor, dându-i impresia că este în temă cu subiectul, pentru a afla și mai multe. Constatase că era un obicei foarte folositor dacă, desigur, nu era vorba de facultate și de cursuri.

— Iluminații au dispărut din România înainte de venirea comuniștilor, pe vremea regelui Carol al II-lea, îl corectă Vreme. A fost atunci aruncată o afurisenie de către Biserica Ortodoxă, prin care orice iluminat era socotit liber cugetător și inamic al ordinii publice. Ca să evite prigoana, Marele Cavaler de atunci, prinzând de veste, a desființat ordinul și a închis templele din întreaga țară.

— De aici și convingerea întipărită în subconștientul colectiv că iluminații sunt un fel de întruchipare a răului, completă Petru, mai mult ca să-l provoace să spună mai mult.

— Da, toate bisericile au dus o luptă permanentă cu iluminații, cu toate că și numeroși înalți prelați au făcut parte din acest ordin. Deranja caracterul lui sincretic, precum și priza uriașă pe care o avea printre intelectuali. Iluminații primeau în rândurile lor oameni de valoare, fără niciun fel de discriminare de natură religioasă, culoare a pielii sau avere. Da, chiar dacă Marele Templu din România s-a desființat, iluminații au continuat să existe. N-au dispărut nicio clipă. Nici n-ar fi avut cum.

Ca ziarist, simți că își calcă pe inimă adresând o întrebare căruia nu-i intuia răspunsul. Trase adânc din țigară, ca să se calmeze, o așeză cu grijă în farfurioară, după care eliberă lent fumul. Însă nu rezistă și răbufni:

— Și ce legătură pot să aibă iluminații cu satul ăsta uitat de lume?

Vreme nu zise nimic, nici măcar nu-l privi. Se ridică de la masă și aduse ibricul. Completă cu cafea, gânditor, în amândouă cănile.

— Nu-i chiar așa uitat de lume, câtă vreme ne aduc ajutoare tocmai din Germania, rosti încet într-un târziu. Au făcut-o și pe vremea lui Ceaușescu, ce-i drept, mai discret, și o fac și acum. Occidentul știe bine că trebuie să pună umărul la continuitatea existenței celui mai vechi templu al iluminaților.

Petru își aprinse cu gesturi largi o altă țigară, pentru a o înlocui pe cea uitată în farfurioara folosită

drept scrumieră, care se consumase arzând mocnit. Instinctul de ziarist îl avertiza că se contura un alt articol, cel adevărat. Urma să trimită un reporter de investigații – știa și pe cine – imediat ce ajungea înapoi la redacție. Avea despre ce scrie: existaseră iluminați care – culmea! – primiseră ajutoare din străinătate pe vremea lui Ceaușescu. Se întrebă totuși dacă va putea să publice materialul fără să-i supere pe sponsorii nemți. Trebuia să afle mai multe înainte de a lua o decizie. Reporterii de investigații aveau de lucru până peste cap și nu puteau fi trimiși doar pentru a verifica simple impresii, fie ele și ale unui redactor-șef adjunct.

— Ajutoare din Europa sosesc în fiecare zi și ajung în toată țara. Nu văd de ce-ar fi tocmai Piatra Arsă un loc mai aparte.

— Spune-mi, tu nu ai simțit nimic deosebit de când ești aici?

— Ba da, spuse sincer Petru, fără să vrea. Aseară, când veneam încoace, mi s-a părut că văd o femeie cu un copil în brațe. Înainte de intrarea în sat, pe stânga.

— Acolo a fost accidentul de mașină în urmă cu mai bine de treizeci de ani, spuse Vreme gânditor. Cei mai bătrâni își aduc aminte.

— Și ce s-a întâmplat? nu rezistă Petru, după ce lăsă să treacă aproape un minut și se convinse că, neîmboldit, bătrânul nu avea de gând să continue.

— A trecut un șef mare de-al comuniștilor pe-aici, să aranjeze nu știu ce plan cincinal pe la cooperativa agricolă, dar a băut vin și țuică toată ziua. Venise cu o mașină mare și neagră, o Volga, sau așa ceva, pe care tare-i mai plăcea s-o conducă. Când să plece, și-a dat șoferul la o parte și s-a urcat el la volan, deși abia se mai ținea pe picioare. Se înnoptase când a dat peste Ana și băiatul ei, care n-avea un an împlinit.

— Și? întrebă încordat Petru, deși urmarea era evidentă.

— I-a omorât pe loc, pe amândoi. Rudele i-au pus o cruce acolo, dar prim secretarul județului a poruncit să fie scoasă. El n-a pățit nimic. S-au aranjat toate, așa cum se făcea pe vremea comuniștilor. Ca și azi, de altfel, numai că acum sunt suficienți doar banii. Lumea știe că, uneori, Ana se arată vizitatorilor. La fel și crucea. Cei mai mulți care trec pe-aici cred că-s povești – mai adăugă și dădu a lehamite din mână. Au fost amândoi îngropați în cimitir, ai trecut pe lângă el când ai venit.

Pentru Petru, întâmplările nopții începură să capete o altă dimensiune. Chiar se gândi să aducă vorba, dar teama de ridicol era încă suficient de mare, în pofida celor auzite. Însă, ca și cum i-ar fi citit gândurile, Vreme afirmă cu blândețe:

— Ai avut vise astă noapte.

Ziaristul oftă și aprobă, dând ușor din cap. Privi la ceața deasă, alburie, de afară, care se învârtejea la fe-

reastra închisă a bucătăriei. Fantomele nopții dădeau semne că vor să revină.

— N-am mai visat de mulți ani. De fapt, nici nu-mi mai aduc aminte de când. Azi-noapte, însă, am visat... niște lucruri foarte neobișnuite.

— Ești sigur c-ai visat? Mulți nu pot deosebi visul de realitate. Iar realitatea poate că este chiar ea un vis. Până la un punct, asta e filozofie ieftină. Însă, după acel punct este cu totul altceva.

Nu era clar ce dorea să spună Vreme. Petru se pregăti să-l întrebe, să-i ceară să vorbească pe șleau, pentru că se săturase de mistere și de vorbe în doi peri, dar nu apucă, pentru că se porni soneria unui telefon aflat pe hol. Își aminti că îl văzuse când trecuseră pe acolo, ba chiar se și mirase că în casă exista telefon, dar nu și curent electric. Era un model cu disc, butucănos, din ebonită neagră, din cele care se foloseau în urmă cu cel puțin un sfert de secol. Gazda lui îi zâmbi și plecă să răspundă. Se întoarse după câteva minute, timp în care Petru mai aprinse o țigară.

— Ajung ajutoarele, anunță Vreme triumfător. În cel mult o oră. S-au oprit la o benzinărie, să alimenteze camionul. De acolo au telefonat.

Petru își drese glasul înainte de a spune:

— Cred că am să trimit pe cineva de la investigații, peste câteva zile. Povestea asta cu iluminații poate fi de mare interes pentru ziar. Nu știu să mai existe așa

ceva în țară. Cică pe la București abia se discută despre posibilitatea reînființării Templului. Aș vrea să aflu mai multe.

— Desigur, cu plăcere. Dar, dacă tot ești aici, de ce nu scrii chiar tu articolul?

— Oh, nu pot, trebuie neapărat să mă întorc azi. Avem oameni specializați pentru astfel de anchete. Eu am venit numai ca să scriu despre fundația care vă aduce ajutoarele. Avem o relație ceva mai specială cu ei.

Învățătorul dădu încet din cap.

— Bine. Însă aș vrea să-ți arăt ceva până ajung nemții.

Petru ridică din umeri. Bău tacticos ultimii stropi de cafea din cană și își strivi țigara în farfurioară. Vreme îl așteptă răbdător să termine. Se ridicară amândoi de la masă, iar bătrânul porni înainte, prin holul casei. Se opri în dreptul unei uși opuse încăperii în care Petru își petrecuse noaptea, o deschise și, după ce intră și oaspetele lui, o închise la loc cu grijă. Amândoi rămaseră, pentru câteva momente, într-un întuneric profund. Învățătorul scăpără un chibrit cu care aprinse o torță aflată într-un suport pe perete, o luă și păși sigur pe sine spre treptele unei scări abia vizibile în lumina unduitoare.

Ziaristul analiză uimit tunelul. Pereții erau făcuți din lespezi mari, cu suprafețe neuniforme. Ridică privirea spre tavanul boltit și i se păru că vede modele

complicate, de romburi și dreptunghiuri. Începură să coboare șirul aparent nesfârșit de trepte roase de pașii cine știe câtor generații, până când, într-un târziu, ajunseră la un palier de unde pornea un alt culoar, mult mai lat. Petru veni alături de învățător, își potrivi pașii și porniră umăr la umăr.

Tânărul se împiedică de mai multe ori; ochii îi fugeau la firidele ogivale ocupate de statui înveșmântate în pânze uriașe de păianjen, care vegheau drumul, de o parte și de cealaltă a culoarului. Se înfioră când se gândi la vechimea construcției, iar senzația că a pășit în altă lume, aflată înapoi în timp, sau poate chiar dincolo de timp, deveni apăsătoare.

— Unde... unde suntem? întrebă el.

— Ajungem imediat, îl liniști gazda, fără ca de fapt să-i răspundă.

Într-adevăr, tunelul păru să se lărgească și să câștige în înălțime. Tânărul contemplă bezna densă căreia torța nu-i mai făcea față. Vreme îl părăsi și porni înainte, lăsându-l nedumerit și înspăimântat. Câteva clipe, flacăra pe care o purta dansă în întuneric, apoi păru că se divide, dând naștere încă uneia și apoi încă uneia. Fără să vrea, Petru răsuflă ușurat. Bătrânul aprinse tot mai multe torțe fixate pe pereți, dezvăluind interiorul unei construcții uriașe, piramidale, cu pereții din lespezi foarte bine lustruite pe care erau gravate simboluri asemănătoare cu cele zodiacale. Sub făclii, ca și

cum ar fi ieșit din roca solidă, se aflau jilțuri mari, cu spătare foarte înalte, croite parcă pe măsura unor uriași.

— Ne aflăm în Piatra Arsă, rosti Vreme, iar vocea i se rostogoli, ricoșând de pereții netezi în ecouri profunde. Acesta este interiorul dealului care a împrumutat numele satului.

Petru privi uimit în toate părțile. Mintea refuza să înțeleagă cum era posibil ca într-un sat amărât, cu bordeie ce abia dacă se puteau numi locuințe, să se găsească o asemenea construcție care ar fi revoluționat istoria românilor, poate chiar și a omenirii. Cu mult mai plauzibilă i se păru ipoteza ca învățătorul să-i fi strecurat ceva în cafeaua pe care i-o oferise, vreun drog care să-i provoace asemenea halucinații.

— Nu se poate, murmură el. Așa ceva nu există. Pur și simplu nu poate exista.

— E ridicată de Hiram Abif, îl contrazise cu blândețe Vreme. Are mii de ani.

— Asta înseamnă...

— Înseamnă că arhitectul templului lui Solomon a trecut pe aici.

Din vremurile când studiase pentru Teologie, Petru își amintea vag că citise despre Hiram, pentru că era pomenit în Biblie. Solomon dorise să construiască un templu lui Yahve, iar regele Tyrului îl trimisese pe Hiram, cel mai bun arhitect. Legenda acestuia era însă

mult mai amplă și avea conotații spirituale pe care le preluaseră și iluminații.

— Nu înțeleg, mărturisi ziaristul. Ar trebui ca locul în care ne aflăm să fie mai vechi decât poporul nostru, poate chiar contemporan cu piramidele din Egipt. Dar în acea vreme pe aici nu existau decât triburi primitive. Este un fapt atestat istoric!

— Așa și este. Cultura Cucuteni e cea mai apropiată de perioada în care s-a construit piramida în interiorul căreia ne aflăm și care, peste milenii, a căpătat numele de Piatra Arsă, pentru că atrăgea, ca și acum, trăsnetele. Ea face parte dintr-un ansamblu de edificii care au fost construite în toată lumea, pe amplasamente nodale. S-a întâmplat în urmă cu mii de ani, la fel ca Templul lui Solomon, piramida lui Keops sau cele din Mexic și China. Aceste construcții aparțin unei arhitecturi sacre, unei cunoașteri care s-a pierdut. Toate au echivalentul lor în planul spiritual, în locul în care cu toții vom ajunge la pasajul final, adică după ce trupul ne va fi murit.

Înconjurată de trei coloane, două de înălțimea unui stat de om, iar una ceva mai mică, așezate în colțurile unui pătrat format din plăci albe și negre, dispuse în formă de tablă de șah, în mijlocul piramidei se afla o scară care urca, în spirale tot mai mici, semănând cu un con. În locul unde ar fi trebuit să se afle a patra coloană a pătratului începeau treptele; turnate din plăci

limpezi de cristal, preluaseră cu inexplicabilă întârziere din lumina torțelor și se transformaseră în dreptunghiuri înflăcărate, orbitor de albe, care alungaseră întunericul până sus de tot, acolo unde vârful scării părea că se unește cu al piramidei.

Petru admiră scara magnifică, lipsită de ax central, detaliu care sfida atât logica elementară cât și știința modernă a construcțiilor. Ziaristul din el întrebă:

— Și care-i rostul acestui edificiu? S-a aflat?

— Hiram a spus că trebuie să ne gândim la piramide ca la niște nituri, spuse bătrânul învățător. Acestea îl țin, împiedicându-l să se zbată, pe șarpele între ale cărui inele se află strâns Pământul. Este cunoscut sub mai multe nume: Quetzalcoatl sau Tlahuizcalpantecuhtli la azteci, Apep la egipteni, Python la greci, Jormugand fiul lui Loki, la vikingi, Uroboros, șarpele care își înghite coada în India, iar evreii cred că este șarpele primordial, cel care a determinat alungarea lui Adam și a Evei din Paradis.

— Un imens șarpe pe care nu l-a văzut nimeni? Mă rog, nimeni din vremurile moderne.

— Exact! Numai cei aleși îl pot vedea. Mitologia occidentală recentă i-a zis Cthulhu, dar toate nu sunt decât tot atâtea feluri de a denumi o făptură străveche care s-a născut odată cu lumea. De ea depind viața și moartea noastră, a tot ceea ce trăiește pe Pământ. Cel de dinaintea mea mi-a spus, iar eu îți spun ție, că se com-

portă ca o barieră. Piramida în care ne aflăm este unul dintre punctele pe care făptura se poate sprijini și ne asigură astfel stabilitatea în această parte a lumii. Când nu are nimeni grijă de piramidă, Cthulhu se cutremură și apar cataclismele.

— Adică inundații și cutremure?

— Nu numai. Există și cataclisme sociale, cum ar fi războaiele. Mai pot apărea molimele sau pandemiile. Vei afla mai multe după ce vei urca pe Scara Cunoașterii. Toate la timpul lor.

Porniră încet, dând ocol scării, către un paralelipiped ca un altar negru și lucios; Petru bănui că este făcut din obsidian. Vreme îl ocoli și se așeză pe un jilț sculptat din același material. Pe altar se afla o carte mare, cu coperte grele, de piatră, ferecate în metal. Alături, sub o semisferă din sticlă, stăteau aranjate în ordine, dinspre centrul altarului, un compas, un echer și o riglă de vreo jumătate de metru, toate sclipind ca făcute din aur.

— Sunt uneltele originale pe care le-a folosit Hiram când a construit piramida, spuse cu respect Vreme.

Cartea semăna cumva cu tomul din visul nopții trecute, dar Petru făcu apel la rațiune. Nu exista niciun fel de șarpe uriaș, după cum visele sau întâmplările stranii nu erau altceva decât întâmplări care se jucaseră cu subconștientul lui. Admise însă că se afla într-un edificiu care părea foarte vechi și că i se întâmplau fapte unice în cariera unui jurnalist.

— Impresionant, conchise rotindu-și privirile. N-aș fi crezut, dacă n-aș fi văzut cu propriii mei ochi. Reporterul meu va avea ce să scrie. Păcat că nu am luat aparatul foto. Sunt convins că după ce vom publica articole despre ceea ce se află aici, vor năvăli televiziunile și specialiștii. Satul acesta va deveni celebru în toată lumea.

— N-o să publici nimic, îl asigură bătrânul. Nu este posibil.

— Nu văd cine m-ar putea împiedica, răspunse țâfnos Petru. Vremea când altcineva dicta ziarelor ce să scrie și ce nu a cam trecut.

— Nu are nicio legătură cu cenzura pe care o făceau comuniștii, i-o tăie aspru bătrânul. Acest edificiu trebuie să rămână tainic pentru că numai așa poate funcționa pentru binele omenirii. Ca orice construcție de asemenea dimensiune, are o Cheie de Boltă. Când nu se află la locul ei măcar o dată pe zi, adică în vârful Scării Cunoașterii, edificiul devine instabil, iar Cthulhu alunecă și se zbate. Are nevoie de propriul echilibru, pe care i-l dă cel care îl are în grijă.

— Să înțeleg că acel cineva ești chiar dumneata.

— Eu, încuviință obosit bătrânul. Când sunt bolnav, obosit sau numai prost dispus, fac rău oamenilor din întreaga Europă de Est. Iar când am lipsit pentru o vreme și nu a fost nimeni care să se ocupe de piramidă, ei bine...

— Ce s-a întâmplat? se interesă curios ziaristul.

— Ultima oară am fost nevoit să îl înlocuiesc pe unul din frații care avea în grijă piramida din Germania. A fost pe la începutul anilor '90 ai secolului trecut, când în Iugoslavia a pornit războiul interetnic, la București au năvălit minerii și a lipsit doar puțin să nu înceapă și un conflict cu ungurii, în Ardeal. La cutremurul din '77 am fost bolnav câteva zile. Războaiele mondiale s-au petrecut înainte de venirea mea. Atunci au rămas neîngrijite mai multe piramide. Da, au fost perioade în istorie când piramidele au rămas fără stăpân, iar ele, asemenea unor instrumente dezacordate, au provocat tensiuni în lumea noastră, permițând șarpelui să se zbată. Până acum, de fiecare dată am reușit să îl stăpânim, chiar dacă nu întotdeauna la timp, chiar dacă nu în toate piramidele.

— Nu înțeleg. Din ce motiv ar fi rămas piramidele goale?

— Pentru că cei care au grijă de ele sunt şi ei oameni, spuse apăsat bătrânul, lovind cartea cu palmele. Iar până la urmă, oamenii mor, chiar dacă piramida prelungește cu mult viața. S-a petrecut în Germania, când am fost chemat acolo și forțat să rămân până când a apărut altcineva. Este totul scris aici.

— În această carte?

— În această carte, încuviință Vreme. Este Cartea Morților, sau Neeconomicos, cum mai este cunoscută. Aici sunt scrise toate numele și viețile celor care au

trăit și vor trăi vreodată. Este o carte fără început și fără sfârșit.

— Și această... carte se află doar în piramide?

Bătrânul învățător zâmbi cu bunătate.

— Fiecare om care se naște, trăiește și moare scrie câte o pagină din ea. Numai că poate fi văzută doar în locuri ca acesta, în care ne aflăm. Aici se află și pagina ta.

— Cum ar putea conține și o pagină despre mine, când eu mă aflu pentru prima oară aici? O astfel de carte ar trebui să fie nesfârșită, spuse neîncrezător ziaristul. Iar cea pe care o văd, chiar dacă este impresionantă prin dimensiuni, pare cât se poate de finită.

— Într-adevăr, așa pare, se arătă Vreme de acord în timp ce răsfoia în carte. Numai că această aparență este înșelătoare. Uite, aici este pagina ta.

Curios, Petru se aplecă să vadă, numai că se trase dezamăgit înapoi, după numai o clipă. Pagina era goală.

— În curând vei putea să citești singur, îl consolă învățătorul. După ce vei urca pentru prima oară Scara Cunoașterii și nu înainte. Până atunci îți pot spune eu ce scrie despre destinul tău: se va împlini aici, la Piatra Arsă. Vei rămâne aici. Vei deveni tu Cheia de Boltă în locul meu. O să atingi cunoașterea absolută! Ce poți să-ți dorești mai mult?

— Dar... în niciun caz... Am o mulțime de lucruri de făcut... Nici dacă voi fi închis aici cu forța!

— Vei rămâne de bunăvoie, îl asigură Vreme. Ai fost ales încă înainte de a te naște, așa cum sunt toți

cei care devin Chei de Boltă. Viața ta a curs în așa fel încât să ajungi acum, aici. Eu sunt bătrân și trebuie să-mi iei locul. Ai fost inițiat chiar în timp ce veneai aici, ai cunoscut aerul, apa și focul. Șarpele te-a ales. De tine va depinde de acum pacea și liniștea acestei părți de lume. Vei deveni iluminat și îmi vei lua locul, iar eu voi putea să primesc pacea eternă și să mă odihnesc măcar câteva vieți.

În Petru începu o luptă. Nu credea în predestinare. Îl revolta chiar şi ideea de a fi silit să facă ceva ce nu dorea. Până la urmă, dacă chiar era nevoie ca un bărbat să păzească piramida, bătrânul învățător n-avea decât să caute pe altcineva.

— Este nevoie de o minte deschisă și limpede, oftă Vreme, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Și de disciplină, de înțelegerea și de acceptarea esotericului. Și de alte calități, pe care nu le au mulți oameni. Și de inițiere, de care numai profanii aleși, așa ca tine, au parte.

— Nu pot și nu vreau să mă las închis într-o temniță subterană de piatră și nici nu cred în această poveste. Acest uimitor edificiu și artefactele pe care le conține trebuie să fie cercetate de arheologi și apoi dezvăluite marelui public. La fel cred că ar trebui procedat și cu celelalte, câte mai sunt.

— Nu știu ce s-ar petrece dacă ar năvăli oamenii în piramide. Nu s-a întâmplat niciodată. Hiram credea că în felul acesta ar dispărea zăgazul care ne separă de spiritele care și-au părăsit trupurile. Ele s-ar ames-

teca în noi, și lumea noastră, așa cum o știm, ar dispărea. Totuși, noi credem că această interpretare trebuie luată metaforic.

Petru se răsuci pe călcâie și porni repede spre ieșire. Ajunse gâfâind în pivniță, urcă pe bâjbâite scările și se pomeni în bucătăria casei bătrânului învățător. Își săltă capul de pe mâinile împreunate pe masă. Gâtul îi amorțise. Ceața dispăruse, iar lumina zilei pătrundea voioasă prin ferestrele prăfuite.

Ziaristul scutură din cap, încercând să alunge ceea ce fusese fără îndoială un vis pe care îl trăise foarte intens, pentru că, mai mult ca sigur, ațipise iar. Puse totul pe seama oboselii din ziua precedentă și a somnului chinuit de peste noapte. Admise că i se întâmplaseră lucruri care puteau fi considerate ciudate, dar pentru care avea să găsească explicații, când mintea i se va mai limpezi. Bătrânul Vreme îi zâmbi complice de la masa din bucătărie.

— Acum putem merge să-i întâmpinăm cum se cuvine pe nemți, nu-i așa? rosti el și se ridică de pe scaun. Cred că au ajuns.

Încă năuc, Petru își ridică geanta, scoase Pentaxul și filmele, după care porni după el. Aruncă o privire în urmă, de parcă fantasmele din pivnița gazdei sale, dacă or fi existat, ar fi fost gata să năvălească și să-l sfâșie. Afară, dealul Piatra Arsă părea că seamănă cu o piramidă la fel de mult ca alte sute sau mii de dealuri.

— Cred că am ațipit puțin, îi mărturisi bătrânului. N-am dormit prea bine azi-noapte.

— Sau poate ai învățat să privești lumea cu alți ochi. Foarte rar ne dăm seama când schimbăm realitatea cu ceea ce credem că sunt iluzii.

Văzu prelata galbenă, inscripționată cu numele unei firme de transport, a camionului cu ajutoare imediat ce Vreme deschise ușa casei. Parcase în fața școlii, alături de o mașină de teren Toyota, prăfuită, cu numere de Germania. Clădirea era despărțită doar printr-un gard viu pitic de terenul pe care se afla casa lui Vreme. În jurul mașinilor se găseau deja mai mulți adulți și copii. Petru scoase aparatul de fotografiat, îl încărcă din mers cu un film color și declanșă de mai multe ori, încercând să surprindă cadre cât mai sugestive cu bărbați care descărcau pachetele cu ajutoare, cu fetițe și băieței care se bucurau, râzând cu gura până la urechi când primeau jucării de plastic, viu colorate, cu bătrâne îmbrobodite cu basmale negre, care își ascundeau cu palma crăpată, dusă la buze, vreun zâmbet uimit. Din camion, doi angajați, îmbrăcați în gecile roșii ale fundației care adusese ajutoarele, le ofereau cu generozitate sătenilor sau le trimiteau spre a fi stocate în magazia școlii, după cum sunau ordinele învățătorului Vreme, care se mișca dezinvolt printre toți, aranjând treburile și rezolvând toate cererile, atât ale donatorilor cât și ale sătenilor, de parcă toată viața nu-

mai cu asta se ocupase. Primarul, venit special de la comună pentru a asista la această nemaivăzută pomană, se agita fără rost, mai mult încurcând lucrurile.

După ce folosi și ultima rolă de film, Petru își notă, cu gândul în cu totul altă parte, ceea ce îi spunea translatorul – o femeie tânără, abia trecută de adolescență – despre ajutoarele aduse și valoarea lor, despre fundația care le adunase și despre planurile de viitor ale acesteia. Uneori îi mai adresa mecanic câte o întrebare și la fel de mecanic scria în agendă răspunsul.

După două ore, camionul fu complet descărcat, iar cea mai mare parte a bunurilor ajunse în odăile ponosite ale sătenilor. Mai multe cutii de carton fuseseră duse la adăpost, în magazia școlii. Nemții se pregăteau deja de plecare. Vreme se apropie neauzit de el și-i șopti:

— Este timpul.

Petru încuviință încet din cap. Ca în transă, scoase ultima rolă de film din aparatul de fotografiat și o puse alături de celelalte, într-un compartiment al mapei sale, unde se afla și agenda. Le dădu traducătoarei, rugând-o:

— Când o să treceți prin oraș, te rog lasă astea la ziarul *Monitorul*. Spune-le că eu am să mai rămân aici pentru... pentru o vreme.

Întoarcerea zăpezilor

Aproape că uitasem de subscripția făcută pe una din acele platforme care conectau start-up-uri în căutare de finanțare cu potențiali investitori și clienți dornici de gadgeturi de ultimă oră. Îmi plăcuse ideea, așa că plătisem, după cum cereau instrucțiunile, în avans suma cerută, beneficiind de un discount consistent, dar și de o foarte mică parte din acțiunile companiei. Primisem, o vreme, informații despre stadiul proiectului, apoi motive pentru care livrările întârziau, apoi alte motive, până când, iritat, părăsisem fluxul noutăților despre proiect și, mental, trecusem la pierderi banii dați, pentru că, nu-i așa, în viață nu poți doar să câștigi. Însă în a treia vineri din iulie, după un an și ceva de când hotărâsem să investesc în proiectul acelei tinere echipe, sosi pachetul cu gadgetul promis, depus, așa cum cerusem în formularul completat inițial, pe terasa largă a penthouse-ului în care locuiam cu chirie, de o dronă a unui serviciu de curierat.

Aproape că uitasem ce anume cumpărasem. Oarecum de înțeles, câtă vreme în tot acest timp achiziționasem și vândusem peste o sută de patente și proiecte, în diferite stadii, pentru că exact cu asta mă ocupam:

găseam inteligență pură pe internet, o finanțam și apoi scoteam profit de pe urma ei. Cred că era o aplicație nouă a e-polimerilor din care deja se putea face cam orice, de la haine și jucării, până la dispozitive ceva mai complexe, de genul mecanismelor, însă aceste produse, facil obținute și – se spune – puțin fiabile, nu erau luate de nimeni în serios.

Am îmbrăcat pantaloni scurți și un tricou lălâi și am abandonat răcoarea plăcută din penthouse pentru căldura sufocantă de afară. Am tras curios de banda care permitea desfacerea ambalajului și am dezvelit un rucsac mărișor și o pereche de ochelari 3D cu instrucțiunile de folosire. Mi-am șters cu poala tricoului transpirația care începuse să mi se formeze pe frunte, mi-am așezat ochelarii, am selectat modul demo și apoi am pus rucsacul în spate, după cum sunau instrucțiunile.

Baretele rucsacului se strânseră, iar din ele ieșiră centuri care mă îmbrățișară peste piept și abdomen. Deloc surprinzător, din partea superioară se ridicară două mici aripi, se desfăcură fiecare în alte două, devenind o cruce paralelă cu umerii mei. Motoarele electrice de mare turație porniră cu un vuiet care se estompă aproape imediat, transformându-se într-un șuierat la limita audibilului, cele patru elice își înclinară palele și mă ridicară lent, în diagonală. Am plutit pe deasupra blocului, apoi pe deasupra cartierului. Am traver-

sat orășelul liniștit în care locuiam, în cam cinci minute, intersectându-mă pe drum cu alte drone care transportau pasageri sau mărfuri.

Am hotărât să nu intervin în niciun fel în demonstrație. Așa făceam mereu, pentru a putea evalua produsul chiar din faza primului contact. Pe ochelari se perindau cifre și informații despre altitudine, direcție și viteză de zbor, dar le-am ignorat. Am părăsit vechea șosea, abandonată de cel puțin zece ani, de când dispăruseră și ultimele automobile, și am cotit spre un deal acoperit cu vegetație măruntă, din vârful căruia începea o pădure ce învelea cealaltă coastă. Am ales unul din cele câteva variante de traseu propuse prin ochelarii 3D. Am fost depus ușor pe panta însorită, printre buruienile care îmi treceau de gleznă. Rucsacul se desprinse automat de umeri, iar drona începu un dans ciudat, ca un soi de baleiere, cam la un metru deasupra pantei, pulverizând un praf alb, aproape invizibil.

Deja curios, am focalizat privirea ca să pot citi informațiile care rulau pe ochelari:

...

Faza III – pulverizare e-polimer

Faza III – finalizată

Faza IV – expandare e-polimer

Pe ochelarii 3D factorul de expandare al particulelor de e-polimer varia între câteva zeci și câteva sute.

O mică animație îmi arătă cum particulele depliază în mod controlat, se încarcă fiecare prin propriile microfotocelule de la soare și scot mănunchiuri de pseudopode foarte subțiri cu care se fixează unele de altele, ca într-o îmbrățișare de grup, dar și de vegetație sau de asperitățile solului, atașând covorul alb în miriade de puncte ce îmi aminteau de străvechea zicătoare cu unirea care face putere. Panta dealului s-a umflat spectaculos și s-a acoperit cu o pulbere albă expandată, foarte asemănătoare, de fapt identică până la confuzie cu zăpada, care s-a autoaranjat în câteva zeci de secunde, transformându-se într-o pârtie perfectă de schi, lată de cel puțin douăzeci de metri, șerpuită până la baza dealului, pe vreun kilometru și jumătate. Erau chiar și urmele, ca niște șanțuri paralele în miniatură, chipurile ale ratrack-ului care bătuse pârtia, iar din loc în loc se ridicau stâlpi subțiri, verticali, din e-polimeri programați special să formeze jaloane cu dungi roșii și albe, pentru marcarea limitelor traseului.

Uimit, aproape că nici nu am mai văzut cum drona a revenit, după ce a împrăștiat e-polimerul, și s-a așezat pe un capăt de pârtie, începând, conform indicațiilor din ochelarii 3D, procesul de încărcare wireless, profitând de orice moment liber pentru a-și menține bateriile încărcate, înfruptându-se din surplusul de energie colectat de particulele expandate de e-polimer.

Am urmat instrucțiunile ochelarilor: mi-am scos sandalele și am pășit pe pârtie cu tălpile goale. E-polimerii s-au adunat în jurul picioarelor mele și au format clăpari, schiuri și chiar o pereche de bețe. Am cercetat cu îndoială ansamblurile schi-clăpar ce păreau turnate dintr-o bucată, dar ochelarii 3D m-au informat că mi se măsurase greutatea și mi se determinase centrul de masă, așa că aceste accesorii indispensabile pentru schiat erau deja perfect personalizate pentru mine. Am strâns de mânere bețele care s-au detașat cu ușurință de pârtie, ca și cum ar fi fost înfipte în zăpada artificială.

Mi-am amintit de ce investisem în gadget. Eram schior pasionat, însă, din pricina anilor tot mai calzi, zonele de schi se împuținaseră, iar sezoanele, devenite foarte aglomerate și tot mai scumpe, se reduseseră la mai puțin de o amărâtă de lună pe an, și aceia doar pe ghețari. Așa că ideea de a putea schia oriunde, oricât și mai ales oricând mi se păruse din start că merită toți banii. De regulă analizam atent unde investeam, însă făcusem o excepție, lăsând pasiunea să mă conducă, deși mă îndoiesem că o astfel de pârtie ar fi putut depăși faza unui vis frumos. Desigur, aveam acasă un simulator constând într-o mică platformă ce imita mișcările de schi, sincronizată cu o pereche de căști 3D care redau diferite trasee de schi alpin din vremurile când iernile erau friguroase și ningea peste

tot în zonele temperate, însă, după ce îl încercasem de câteva ori, îl abandonasem: realitatea virtuală avea limitele ei, din care, după mine, cea mai mare era chiar simplul fapt de a ști că mă aflu într-un simulator.

Am pornit neîncrezător la vale și am încercat timid o cristiană: e-polimerul scârțâi și permise lunecarea exact ca zăpada adevărată, înghețată bocnă la minus zece grade Celsius. Deși era foarte cald, curentul de aer stârnit de coborârea mea însemna o boare de răcoare plăcută. Uimit, mi-am pierdut echilibrul și am căzut când am văzut că în spatele meu, în zăpada artificială, se refăcea până și urma simulată a ratrack-ului, astfel că pârtia rămânea impecabilă. Stropul de panică a fost imediat înlocuit de surprizele ce s-au succedat aproape imediat: schiurile s-au dizolvat într-o clipă, la fel și bețele, iar pârtia artificială m-a primit într-o îmbrățișare blândă, ca o plasă elastică, amortizând complet căderea. Pentru orice eventualitate, drona a fâșâit pe deasupra, însă s-a retras discret după ce a constatat că mă ridic, iar schiurile și bețele s-au format din nou.

Am schiat tot mai intens, lăsând schiurile aproape libere, iar cifrele care arătau viteza atinsă, în interiorul ochelarilor 3D, au ajuns pe la șaizeci și cinci de kilometri pe oră. Aveam răsuflarea tăiată când am ajuns la baza pârtiei; drona s-a înălțat în aer, sosind simultan ca să mă ridice iar. Am cerut, focalizând prin intermediul ochelarilor 3D, să fiu lăsat în alt loc, la vreo

zece metri de unde plecasem. Drona mă depuse delicat unde am dorit și trecu iarăși la regim de încărcare wireless.

Pentru că pârtia nu era prea lungă, iar drona mă culegea foarte repede, am pierdut numărul coborârilor, răsuflarea mi s-a accelerat și am transpirat intens de la efort, dar și de la căldura de afară. Schiasem pe ghețari, la temperaturi pozitive, dar zăpada topită la suprafața de acolo nu se compara cu pârtia perfectă ce se desfășura în fața mea. Am simțit totuși o urmă de regret pentru instalațiile clasice de ridicare, skilifturi, telegondole și teleschiuri care ofereau minute prețioase de odihnă. Chiar socotisem odată că, din cele șapte sau opt ore petrecute într-o zi pe un areal de schi, în total schiam cel mult o oră și jumătate, restul timpului fiind dedicat urcărilor sau mesei de prânz la vreo cabană rustică de pe vreun vârf de munte. Pe pârtia de e-polimer lucrurile stăteau invers, pentru că drona mă aducea în vârf în mai puțin timp cât îmi lua să cobor.

Evident, senzația schiatului pe pârtia artificială era cu mult mai intensă decât cea oferită de sofisticatul simulator de realitate virtuală de acasă, în pofida faptului că încercasem mai multe decoruri în realitatea augmentată, care înlocuise buruienile dealului anost cu brazi, decor hibernal și un pic de ninsoare. Cu toate acestea, chiar foarte încântat, am decis că e vremea să

mă opresc după ce drona mă urcă iar – pentru a câta oară?

Am cerut căștii 3D dezactivarea e-polimerilor cu memorie din care erau făcuți clăparii, bețele și schiurile, iar acestea s-au înmuiat și s-au dizolvat în pârtie. Până mi-am încălțat sandalele, pârtia s-a înmuiat cu repeziciune, iar după cinci minute nu mai rămase nici urmă de zăpadă artificială, coasta dealului revenind iar buruienilor, absolut deloc afectate, după cum am aflat de la casca 3D, pentru că e-polimerul se mulase în jurul lor, permițându-le să respire, dar oferindu-le totodată și puțină lumină, cam ca într-o zi înnorată.

Drona a decolat și a parcurs razant, din nou, traseul deja memorat când împrăștiase pulberea de e-polimeri, de această dată ca să o adune prin absorbție electromagnetică. Ochelarii 3D arătau deja procentul de recuperare a electropolimerilor. Când cifra a ajuns la 100%, drona a venit să mă ia. M-a cuprins delicat de mijloc și de după umeri, iar sub șezut mi-a depliat o bară comodă din care se înălța și un mic spătar. Am parcurs îmbujorat, încă clocotind de adrenalină, drumul îndărăt spre penthouse-ul meu. Am fost depus exact în același loc de unde plecasem; drona a găsit o priză electrică la care s-a cuplat, setându-se pentru încărcare rapidă.

Înainte de a-mi da jos ochelarii 3D, aceștia m-au anunțat că este disponibil un upgrade, contracost. Am

zâmbit, neputându-mi imagina ce anume ar fi putut să facă în plus un produs pe care deja îl consideram o mare realizare. Am cerut într-o doară să văd totuși ce anume voiau să perfecționeze și am aflat că pentru doar jumătate din suma plătită, sistemul se putea transforma în piscină: o parte din e-polimeri căpătau temporar memorie și se transformau în bazin, acoperit sau nu, după dorință, cu culori, forme și dimensiuni customizabile, în vreme ce cea mai mare parte a lor devenea translucidă și, după ce particulele se măreau, captând umezeala din atmosferă, umplea bazinul nou format, imitând grupurile de molecule de apă. Se garanta că apa artificială se comporta similar celei naturale, mai mult chiar, i se putea seta temperatura și, în anumite limite, densitatea, de apă dulce sau sărată.

Cum deocamdată nu eram prea interesat de piscină cu apă artificială, aproape nu am remarcat recomandarea de a evita, pe cât posibil, îngurgitarea e-polimerului, deși acesta nu era deloc toxic și, mai mult, elibera apa adunată în stomac, iar apoi părăsea corpul uman pe cale naturală, deci putea fi totuși recuperat. Din motive evidente, am sărit peste astfel de detalii.

Am aprobat zâmbind larg plata pentru upgrade, dar mi-am actualizat opțiunile de cumpărare a acțiunilor disponibile la compania producătoare de e-polimeri. Mi-am activat liniile de credit și am introdus febril ordine pentru a vinde tot ce dețineam, acțiuni

sau bunuri, pentru a cumpăra oricât de mult era disponibil din acțiunile start-up-ului. După ce tranzacțiile făcute pentru această afacere au început să capete direcția pe care o doream, mi-am lăsat pe spate fotoliul din fața monitoarelor și mi-am permis, emoționat, să visez iar, după nici nu mai știu câți ani, la crestele munților care vor fi din nou albe, așa cum le cunoscusem în copilărie, dar de această dată oricând, oriunde, oricât.

Masă critică

Dacă ar fi fost o persoană indiferentă, Joachim Farmer n-ar fi ascultat știrile dimineața, înainte de a merge la serviciul său tihnit de funcționar, unde-și făcea conștiincios treaba. Însă le-a ascultat cu o ureche, în timp ce-și sorbea cafeaua, așa cum făcea în fiecare dimineață, de cinci ani de când se mutase în măruntul Farwell, cu cei trei sute de mii de locuitori ai săi. Mărunt e un mod de a spune, însă așa era pentru cineva care venea din megalopolisul LA.

Astfel a aflat de norul radioactiv care plana de trei zile peste oraș. La început, nu i-a venit să creadă. Autoritățile făcuseră tot posibilul să ascundă locuitorilor sumbra știre, însă un reporter curajos aflase și o difuzase imediat. Iar acum tot autoritățile, întrebate de același brav reporter, dădeau din colț în colț.

Își termină grăbit cafeaua și ieși preocupat din casă, uitând, ca niciodată, să încuie ușa în urma sa. Serviciul se afla la doar zece minute de mers pe jos; nu lua niciodată mașina, zicându-și că puțină mișcare nu strică. În cap încă îi răsunau teoriile vehiculate la știri: că rușii sau poate chinezii detonaseră o bombă

nucleară, iar armata ținuse totul secret. Sau dimpotrivă, că tot armata făcuse o greșeală și scăpase o rachetă nucleară, iar acum încercau să mușamalizeze incidentul. Sau că avusese loc un accident grav la centrala nuclearo-electrică de la Upper Farwell, aflată la nici zece mile de oraș, iar guvernul, dominat de oligarhii energiei, făcea tot posibilul să șteargă urmele.

Joachim simți mânia cum crește în el. Îl cuprinse o furie cum nu mai cunoscuse niciodată: guvernul federal, ale cărui legi le respecta cu atâta ardoare că nu primise nici măcar vreo amendă de circulație, căruia îi plătea impozite și pe care îl votase, îi înșelase încrederea. Lui și celorlalți locuitori, încrederea a trei sute de mii de buni americani care trăiau și munceau în Farwell. Abia remarcă zeci sau poate sute de alți oameni care mergeau reflex în aceeași direcție ca și el, anume spre primărie. În schimb nu mai remarcă momentul în care s-a transformat, împreună cu ceilalți, așa cum de trei sute de ani profetise LeBon, în element al unei mulțimi furibunde, formată din oameni la fel de furioși ca și el, practic condamnați la moartea prin iradiere, fără ca nimeni să fi avut măcar decența să le spună.

Privi primăria cu ochi injectați de ură, alături de ceilalți, fără să o recunoască, deși în clădire se afla biroul său de funcționar, pe care îl împărțea cu alți șapte. Din pumnii încleștați amarnic îi izvorâră șuvițe de

sânge provocate de unghiile adânc înfipte în carne. Adrenalina urca clocotitor în creier, iar furia față de autorități atinse paroxismul când își aminti ultimele cuvinte ale reporterului, auzite înainte de a ieși din casă, cum că în aceste zile, fiecare locuitor din Farwell ar fi putut avea deja în corp un gram sau mai mult de substanțe radioactive, care pătrunseseră prin respirație, apă sau alimente, toate infestate.

Deja în piața din fața primăriei se adunaseră mii de oameni furioși și continuau să sosească. Rândurile se strângeau tot mai mult; devenise imposibil chiar și pentru un ac aruncat în mulțime să atingă pământul.

Cineva a început să strige ceva ininteligibil. Era mai mult un răget, ca al unui animal rănit, fără nimic uman omenesc în el, fără să fie clar dacă fusese scos de furia de a fi fost iradiat sau de groaza de a nu fi strivit de mulțimea tot mai compactă. Răgetul a fost imediat reluat de miile de elemente ale mulțimii, care își pierduse orice aspect uman, și un imens urlet colectiv, ieșit din mii de guri, făcu să vibreze geamurile, dar și pereții primăriei și ai clădirilor din jur.

Acela a fost momentul în care s-a declanșat reacția în lanț. Miile de grame de substanță radioactivă aflate în tot atâtea mii de trupuri fierbinți, strâns înghesuite, au atins masa critică.

Explozia atomică a vaporizat totul în tăcere: primăria, mulțimea cu care se contopise Joachim, orașul

Farwell. Abia apoi tunetul detonării, care a înlocuit miile de glasuri contopite în imensul strigăt, s-a rostogolit din nori, lăsând în urmă ciuperca nucleară, ca un imens semn de întrebare.

Culesul recoltei

Îmi blestem pentru a suta oară nechibzuința de a mă fi lăsat prins de lucrul la un program în cod sursă până aproape de căderea întunericului. Dar timpul disponibil de calculator este aspru drămuit și de dimineața până după amiază târziu au prioritate studenții din anii terminali, care își rulează propriile proiecte. Eu abia am prins o oră începând de la patru și jumătate, pentru care m-am înscris pe lista de așteptare cu două săptămâni în urmă, adică imediat ce am revenit de la practica agricolă. Am făcut însă prostia de a rămâne în plus încă jumătate de oră și, când am ieșit din corpul C al Universității, afară era aproape beznă. Am fugit inutil după ultimul tramvai care s-a afundat, clătinându-se și zdrăngănind pe șine, în noapte. În câteva minute întunericul era total. Am încercat să mă întorc, dar ușa corpului C fusese ferecată, la fel ca toate celelalte intrări în Universitate. De fapt, la fel ca toate ușile căminelor de studenți, blocurilor cu apartamente, caselor, magazinelor, restaurantelor, hotelurilor, instituțiilor. Odată cu căderea întunericului, Iașiul devenea un oraș al ușilor încuiate și așa avea să rămână până dimineața, când apărea prima geană de lumină. Știu asta toți cei care locuiesc în

Iași, chiar dacă versiunea oficială a autorităților este cu totul alta. Ei neagă ceea ce se întâmplă, la fel cum nu admit nici existența cozilor la alimente și a lipsurilor de tot felul. Activiștii de partid nu ar recunoaște niciodată adevărul, nici dacă acesta li s-ar arăta sub nas. Îl înlocuiesc cu o minciună pe care toată lumea se preface că o crede, cum ar fi faptul că, pentru siguranța șoferilor, autoturismele nu mai au voie să circule iarna, chiar dacă străzile nu au pic de zăpadă. Este îngrozitor ceea ce se întâmplă dar, ca de obicei, doctrina comunistă nu admite fapte ce ies din materialismul dialectic. Cu toate acestea, ei știu. Au aflat încă de la început că morții găsiți aproape în fiecare seară pe străzile Iașiului nu sunt sociopați, dușmani ai orânduirii care s-au sfâșiat între ei și nici persoane bolnave care au suferit subit infarct sau atac cerebral și au alunecat și și-au rupt gâtul pe scările de la Fundație. Așa scrie în fiecare zi în Flacăra Iașiului, uneori chiar și în Scânteia, la rubrica Faptul Divers. Așa este, dar nu e deloc așa, la fel cum recolta de grâu nu a fost niciodată mai mare de trei tone la hectar și nu de unsprezece, cum e oficial, la fel cum planul cincinal de producție nu a fost îndeplinit nicicând în patru ani și jumătate, la fel cum oamenii sunt mulțumiți de cum trăiesc, iar în magazine se găsesc de toate, dar în realitate revolta mocnește, iar rafturile alimentarelor sunt goale. Adevărul oficial este diferit de adevărul cunoscut de noi toți, la fel este și cu nenorocirea care a cuprins Iașiul și, sunt sigur, întreaga țară.

Merg pe dibuite, cam pe unde bănuiesc că ar fi mijlocul străzii ce coboară dealul Copoului, de la Universitate până la Casa de Cultură a Studenților. Nu trece nicio mașină. Nu ar fi circulat nici dacă nu ar fi fost interdicția de zăpadă, impusă în urmă cu două săptămâni de autorități, când au căzut câțiva fulgi. Interdicția va fi ridicată abia la primăvară, prin mai cel mai devreme, asta dacă va mai fi cineva care să o ridice și dacă vor mai fi șoferi care să își conducă mașinile. În bezna aproape absolută îmi vin în minte evenimentele care au dus lucrurile în acest punct, din care nu sunt deloc sigur că se mai pot întoarce.

Am fost trimiși într-o joi, pe 25 septembrie 1986, să facem practica agricolă la ferma Rahmanu, taman în județul Tulcea. Am devenit sclavi agricoli pentru două săptămâni. O pățisem și la liceu și în armată. Toată lumea trebuia să adune recolta țării. Îmi venise rândul și ca student să merg în cine știe ce colț de țară, împreună cu colegi din diferiți ani de studiu, de la Institutul Politehnic Iași și de la Facultatea de Medicină și Farmacie, ca să culegem de pe câmp ceva ce încă nu se știa precis, ca o încălzire de după vacanță, înainte de începerea cursurilor. Fiind în primul an, nu am reușit să le cunosc pe fete, pentru că le-am văzut pentru prima oară. Îi știam doar pe cei cu care am făcut armata.

Ne-au urcat în tren pe la unsprezece, în gara Iași. Pe atunci, chiar dacă nu era deschis iluminatul public,

nu era nicio problemă să circuli noaptea, ca acum, și spun asta de parcă ar fi trecut ani și nu doar câteva săptămâni. Ne-au băgat într-o garnitură specială, insuficientă pentru câteva sute de studenți. A fost foarte multă înghesuială, iar unii dintre colegii mei s-au îmbătat și s-au apucat de fumat, așa că am ieșit afară din compartiment. Și ei au dispărut în evenimentele de la Rahmanu.

Am petrecut noaptea în toaletă, împreună cu alți patru studenți din alți ani. Pe culoarul vagonului, dar și în compartimente, colegii mai mari au cântat și au înjurat partidul pentru deplasarea în aceste condiții la muncile agricole. Dacă ar fi știut ce ne așteaptă, nu ar fi înjurat, ci ar fi sărit urgent din tren. După ora două s-a făcut liniște, pentru că s-au terminat băuturile, iar chefliii au adormit.

Dimineață, pe la șase și ceva, am ajuns la Țăndărei, unde trenul nostru a stat vreo două ore ca să treacă două marfare, unul către Constanța și unul în sens invers. Unii colegi au ieșit pe geam, să ia apă de pe peron. Pe la prânz, am ajuns în gara Tulcea, obosiți și flămânzi, așa că ne-au urcat în autobuze, cu care am mers câteva ore bune până la Ferma 4 – Rahmanu. Aici am fost repartizați la dormitoarele comune. Am râs cu toții când am constatat că autobuzele sunt aceleași cu cele cu care erau duși la muncă pușcăriașii, cu diferența că ușa din fața scaunelor, făcută din plasă de

sârmă, era deschisă. Ocupanții anteriori lăsaseră în urmă o putoare groaznică, ce nu se dădea ieșită chiar dacă deschisesem geamurile laterale. Abia pe la șase ne-au dat ceva de mâncare, habar n-am ce, că am înghițit totul ca și cum ar fi fost ultima zi, ceea ce, într-un fel, s-a și dovedit că a fost așa. Eu m-am retras în dormitorul pe care îl împărțeam cu alți douăzeci și patru de colegi și am adormit buștean, dar cei din ani mai mari au cumpărat vin de la localnici și au chefuit până târziu, cu fetele de la medicină.

Acum, când cobor Copoul în beznă, mă gândesc că a fost ultimul lor chef. Sunt nevoit să merg foarte încet. Duc piciorul drept în față și pipăi ușor după vreun obstacol. Abia apoi îndrăznesc să trag stângul. Înghețcând un urlet neomenesc se aude clar de undeva din față. E destul de departe, probabil pe lângă gară, dar noaptea sunetele se propagă altfel, de parcă întunericul ar avea proprietăți acustice diferite. În minte îmi vine iar și iar pățania datorită căreia toată țara va deveni interzisă, cel puțin noaptea.

S-a întâmplat sâmbătă, pe 27 septembrie. Părea o zi absolut banală, ca oricare alta, pentru că în definitiv nimeni nu te anunță când urmează o zi deosebită. După micul dejun, am ajuns cu o întârziere de jumătate de oră, datorată autobuzelor care au transportat mai întâi pușcăriașii la rândurile cu struguri. Zona

noastră era delimitată imaginar de cea în care se aflau pușcăriașii, prin țăruși cu steguleţe și prin foișoare cu milițieni. Am cules struguri împreună cu un coleg până la pauza de masă de la ora 12, când am primit, de la tractorul care a adus marmitele cu prânzul, gamele cu fasole fiartă. Am râs cu toții de struguri, botezându-i Refuz Ali (denumirea este Afuz Ali), comentând că vor fi refuzați la export de unguri, acolo unde ar fi trebuit să ajungă. Alții au spus că de fapt ungurii îi cumpără pentru lădițele din lemn de brad, că aruncă strugurii și folosesc lădițele ca să facă furnir.

La limita dintre loturi s-au apropiat mai mulți pușcăriași îmbrăcați în zeghe, fără să o încalce, și au intrat în vorbă cu unii colegi. L-am auzit pe unul dintre pușcăriași, care s-a recomandat Lili Tetaie, cum a spus că e în anul opt și că mai are de făcut încă șapte. S-a interesat dacă noi cunoaștem diferiți răufăcători, cum ar fi Tache Cuțitaru din Suceava sau Iorgu Mânuță, de la Iași. Am primit o pauză de două ore, în care am ațipit pe pământul gol, apoi am reluat culesul strugurilor, fără niciun chef, până pe la patru. Am așteptat autobuzele să ne ducă înapoi la fermă, numai că acestea au întârziat foarte mult. Asta s-a întâmplat pentru că pușcăriașul poreclit Lili Tetaie nu a fost găsit și, după ce a fost căutat cam vreo oră, s-a presupus că a evadat. Conform procedurilor, toți ceilalți pușcăriași au fost transportați de urgență la locul de încarcerare

provizoriu. Ulterior, s-a dovedit că Lili Tetaie a băut cu un localnic și a adormit în câmp, ajungând mai apoi singur, pe jos, la locul lor de adunare.

Mai mulți colegi de-ai mei au pornit pe jos, hotărâți să parcurgă cei cinci kilometri până la fermă. Eu am rămas, împreună cu mai mulți, să așteptăm instrucțiuni de la profesorii însoțitori sau de la șefii fermei, însă aceștia n-au apărut. Așa că, după vreo oră, câțiva colegi din anii mai mari au oprit un tractor cu remorcă. Tractoristul s-a arătat dispus să ne ducă până lângă fermă contra sumei de cinci lei de fiecare, bani pe care i-a adunat cineva într-o bască. Am urcat cu toții în remorcă, mai puțin trei băieți și o fată, care s-au înghesuit împreună cu tractoristul în cabină și au început să bea dintr-un bidon, cred, cu vin. Din când în când, unul dintre ei ținea bidonul pentru a-l ajuta și pe tractorist să bea. Am fost martori la asta toți cei aflați în remorcă, deoarece prin fereastra din spate a tractorului se vedea foarte bine ce se petrecea.

În mod inutil am strigat celor din cabină să înceteze să mai bea, fiindcă nu ne-au ascultat. Le-am mai strigat să oprească, pentru că am fi vrut să ne continuăm drumul pe jos, dar tractoristul nu ne-a băgat în seamă. Râdeau cu toții și beau din bidon. Vehiculul se clătina amarnic și sărea pe hopurile drumului de țară, chiar dacă viteza era destul de mică. Eu mă pregătisem deja să sar când tractoristul ar fi încetinit ca să ia o curbă

și acesta a fost norocul meu. Mergeam chiar pe malul șanțului de irigații, când una dintre roțile din spate, cea din stânga, a mușcat adânc din pământ. Malul a cedat și tractorul a căzut în șanțul adânc de cel puțin patru metri, trăgând după el și remorca. Am fost aruncat, m-am rostogolit și m-am zgâriat peste tot. I-am auzit pe colegi cum țipau îngroziți, dar n-am avut ce să fac. Am crezut că mi-am rupt ceva, pentru că m-am lovit foarte tare de pământ, iar aerul mi-a ieșit zgomotos din piept. A durat, cred, cam zece minute să îmi revin. M-am târât până la șanțul de irigații, unde am văzut tractorul prăbușit pe o parte și remorca întoarsă cu roțile în sus. Se afundaseră pe jumătate în nămol. Din tractor ieșea un firicel de fum alb. Am privit fără să-mi cred ochilor sau să înțeleg cum cel puțin treizeci dintre colegii mei, câți urcaseră în remorcă și în tractor, își găsiseră sfârșitul într-o clipă. Am rămas acolo până la asfințit. Poate c-aș mai fi stat, pentru că eram ca paralizat. Nu știam cum să dau ajutor, dar mai ales, dacă mai aveam cui. Căutam un semn de viață dinspre remorcă sau tractor, cu toate că nu-mi dădeam seama ce ar fi trebuit să fac pentru a salva pe cineva.

Când soarele aproape apusese, am văzut cum din mâl iese mai întâi un cap omenesc, apoi mai multe, apoi mâini și trupuri, și se îndreaptă încet către mal. M-am speriat foarte tare. Cel puțin o jumătate de oră

nu văzusem niciun semn de viață! Iar ceea ce ieșea de sub epavele tractorului și remorcii era ceva sinistru, acoperit cu mâl. Rațiunea îmi spunea că făpturile acelea fuseseră colegii mei și se transformaseră în altceva. Paralizasem de groază. Se mișcau ca păpușile mecanice, apropiindu-se de mal. Când prima a ajuns la marginea canalului, a dat capul pe spate, mandibula i s-a deschis nefiresc de mult și a scos un urlet cumplit, care mi-a făcut părul măciucă. Pe rând, urletul a fost preluat și celelalte făpturi, într-un cor amenințător.

M-am ridicat ca dintr-un resort și am luat-o la fugă peste câmp, până când am ajuns la asfalt, în dreptul indicatorului ce arăta distanța până la un sat numit Corslugi, de pe care cineva șterse r-ul și l-ul. Am ținut-o tot într-o goană până la fermă unde, la cantină, se servea deja cina. M-am oprit la masa profesorilor unde, printre gâfâituri, le-am povestit ce se întâmplase. Ei au râs de mine, nu m-au crezut sau nu m-au înțeles și m-au trimis să mă spăl și să mă liniștesc mai întâi, promițându-mi că o să facă apelul la ora nouă, înainte de stingere, să vadă dacă lipsește cineva.

Habar n-am dacă au făcut sau nu acel apel. Mă gândesc că nu, câtă vreme evenimentele s-au desfășurat fără să fi fost oprite, iar acum Iașul și cine știe câte alte orașe din țară sunt lăsate noaptea în beznă, sub pretextul economiilor de electricitate. În realitate, nimic din toate astea nu s-ar în-

tâmpla dacă iluminatul public ar funcționa. Fantasmele nopții ar fi alungate.

Cred că am ajuns în dreptul Casei Pogor. Bănuiesc asta fără să am vreun reper, pentru că nu se vede absolut nimic. Încremenesc de-a binelea când aud clar ceea ce inițial am crezut că este o festă a imaginației mele: sunetul unui lanț târât pe asfalt. Mă las pe vine și caut inutil cu mâinile o piatră, o creangă, ceva, orice. Nu am cu ce să mă apăr. Sunetul se apropie de mine, iar inima mi-o ia razna cu totul. Dezbrac în viteză geaca și o înfășor pe mâna dreaptă, ca să fiu protejat măcar de prima mușcătură. Sunetul se oprește, cred, la un pas de mine și aud un schelălăit speriat. E un câine scăpat din vreo curte. Îndrăznesc să respir din nou. Am scăpat și de data asta.

N-am putut să mănânc nimic și nu pentru că-i auzisem pe câțiva studenți strigând la bucătar că a înlocuit mieii aduși de dimineață cu duba frigorifică, cu câțiva câini vagabonzi aciuați pe la fermă. Pur și simplu, îmi pierise foamea, căci gândul îmi stătea numai la grozăvia la care fusesem martor, cu toate că ironiile profesorilor îmi clătinaseră un pic amintirile recente.

În dormitor am găsit doi studenți ale căror nume nu le știam. Nu m-au băgat în seamă și i-am auzit cum plănuiau să meargă la discoteca ce urma să fie improvizată la cantină. Unul dintre ei se lăuda, râzând, că agățase o studentă la medicină. Au plecat, iar eu am

rămas singur, întins pe pat, cu lumina aprinsă, un bec palid, aflat aproape de intrare, care a clipit imediat ce muzica din cantină a început să bubuie.

Am adormit îmbrăcat, sau poate numai am ațipit, nu mai știu exact, când au început țipetele. Cred că era trecut de zece. La început am crezut că dansatorii țipă de surescitare. Au izbucnit ca un incendiu. De fapt, chiar am crezut că a luat ceva foc de la instalațiile electrice improvizate în cantina-discotecă. Zbieretele subțiri ale fetelor se amestecau cu urletele teri-fiante ale băieților. Nici nu știu când am ajuns la ușă și am tras zăvorul. Exact la timp, pentru că mai multe palme au început să bată darabană în tăblia ușii, aproape s-o spargă. Am consolidat-o cu un dulap greu, de metal, în care ne lăsam cizmele de cauciuc când veneam de la câmp, dar bubuiturile s-au amplificat. Apoi am văzut o pereche de palme pe unul dintre geamurile duble. S-au lipit de sticlă, degetele s-au crispat ca niște gheare, după care s-au prelins, lăsând în urmă dâre însângerate. Alte palme s-au așezat pe celălalt geam, pe care l-au lovit atât de tare încât au spart sticla. Becul din tavan a prins să lumineze tot mai tare, după care a plesnit și s-a făcut întuneric. A durat o vreme până când ochii mi s-au obișnuit cu lumina slabă a lunii.

După vreun sfert de oră, care mi s-a părut o veșnicie, s-a lăsat liniștea. Într-un fel, a fost mai cumplită decât urletele. M-am așezat în spatele dulapului me-

talic, de unde am aruncat priviri spre ferestre. Printre dârele negre de sânge am zărit umbre mișcându-se. La un moment dat am văzut un cap, fără să pot distinge trăsăturile, care s-a întors din profil în dreptul geamului. A deschis gura nefiresc de mult, ca și cum ar fi căscat. I-am văzut colții uriași și picături de salivă sau poate de sânge scurgându-i-se pe bărbie. Am înghețat și mi-am ținut răsuflarea până când am simțit că plămânii îmi explodează și ochii îmi ies din cap. Am auzit de câteva ori cum cineva încearcă ușa, fără să o forțeze, vibrația clanței transmițându-se dulapului și, în final, spinării mele.

Câinele a plecat târându-și lanțul pe asfaltul crăpat. În afara lui, pe străzi, așa cum este de așteptat, nu e țipenie. Brusc, animalul urlă prelung, agonizant. Lanțul i se lovește de câteva ori de asfalt și schelălăiala încetează. Este înlocuită de clefăielile răsunătoare ale unor fălci care sfâșie mârâind trupul câinelui și îi sfărâmă oasele. Cred că am ajuns pe lângă statuia lui Eminescu de lângă Fundație. Deslușesc cu greu lumina de la ușa stângă a Casei de cultură a Studenților, semn că s-a lăsat și puțină ceață. Poate ar mai fi o speranță, dacă paznicul m-ar lăsa să intru. Un alt urlet se rostogolește de sus, dinspre parcul Copou, urmat de altele, ca și cum s-ar fi încăierat două haite de animale uriașe. Îmi îngheață inima în piept, dar îmi revin repede și pornesc nesăbuit, în fugă, spre luminiță. Nu apuc să fac doi pași, că mă

împiedic de ceva, de linia de tramvai cred, și cad destul de rău. Mă lovesc cam peste tot și rămân o clipă ametit, pentru că am dat cu fruntea de caldarâm. O să am un cucui urât mâine, cu condiția să prind dimineața.

Am stat încordat ca un arc toată noaptea, fără însă să mai văd sau să mai aud și altceva. M-am gândit la colegii cu care călătorisem în remorca ce se prăbușise în șanțul de irigații. Ar fi trebuit să fie morți, dar eram sigur că îi văzusem ieșind din mâlul șanțului, deși rațiunea îmi zicea că așa ceva nu e posibil. Colegii mei muriseră și înviaseră, transformându-se în ceva foarte agresiv. Către ora opt, am îndrăznit să arunc o privire pe fereastra cu geam spart care dădea în spatele fermei. Veceurile de lemn aveau ușile larg căscate; câteva erau rupte, atârnând în câte o balama sau culcate pe jos. Pe uși și pe pereții din scânduri erau desene abstracte, din dâre groase, negre, sânge închegat sau poate doar rahatul celor care se ștergeau cu degetul la fund.

Nu se vedea niciun om.

Am ascultat atât de încordat încât au început să îmi țiuie urechile, dar n-am auzit altceva decât ciripitul vrăbiilor și croncănitul ciorilor. Frica îmi spunea să rămân la adăpost și să aștept ajutoarele, care, fără îndoială, urmau să apară. Curiozitatea, combinată cu foamea și mai ales cu setea, m-au făcut să împing dulapul și să întredeschid ușa. Am cercetat din prag îm-

prejurimile, gata oricând să trântesc ușa și să trag iar dulapul, dar n-am zărit nimic. Am îndrăznit să fac câțiva pași, lipit de zidul barăcii, până am ajuns la colț, de unde am aruncat o privire scurtă către curtea largă a fermei. Platforma betonată era plină de pete mari, posibil de sânge uscat, urme de vomă, cioburi de sticle de bere, mici băltoace cu lichide, posibil vin sau apă. Urme de tenișI și pantofi, bine imprimate, ieșeau și intrau în cantină. Câteva duceau spre barăcile-dormitor, inclusiv spre cea în care mă ascunsesem. Am ocolit cum am putut urmele, fără să știu de ce fac asta. Am intrat în cantină. Farfurii, gamele și tacâmuri presărate printre mesele și băncile răsturnate. Oale mari aruncate dinspre bucătăria despărțită de un perete subțire, de sticlă mată, acum spart. Pete mari de sânge tapetau pereții din placaj, pătaseră vesela și mobilierul distrus. Am ajuns la un bidon metalic cu apă, care nu fusese deschis. Am săltat capacul, am înșfăcat o căniță ciobită din porțelan și am băut cu nesaț. Imediat am simțit ceva străin în gură și am scuipat, pentru ca apoi să vomit în convulsii: cana era pătată de sânge, iar apa desprinsese un fragment dintr-o coajă subțire, din care înghițisem o bucată.

Am ieșit alergând din fermă și am pornit spre drumul care ducea către satul Corslugi unde, spuneau poveștile, seria anterioară de studenți devastase crâșma. Drumul era nefiresc de pustiu pentru acea oră a dimi-

neții când, în mod normal, treceau camioane și tractoare. Pe stânga și pe dreapta se întindeau șiruri nesfârșite de viță de vie încă neculeasă. Un autobuz din cele care căra pușcăriași și studenți la lucru era oprit într-un șanț de la marginea drumului. Ușile din față erau deschise, dar motorul încă mergea. Mai multe geamuri fuseseră sparte. Pete mari de sânge uscat se întindeau peste tot. Am riscat să arunc o privire înăuntru. Vinilinul ieftin de pe scaune era tăiat și însângerat, ca și cum ar fi fost sfâșiat de cuțite sau gheare imense. Ușa din plasă metalică ce despărțea șoferul și primul rând de scaune de restul autobuzului fusese smulsă din balamale de o forță supraomenească. Nu am mai zăbovit, am sărit din vehicul și am grăbit pasul, aruncând din când în când priviri în urmă.

După vreo oră, am ajuns în sat. În dreapta, la o oarecare depărtate de drum, se afla o colibă atât de dărăpănată, încât inițial am crezut că este o movilă de pământ. Pe măsură ce avansam, au început să apară mai multe pâlcuri de colibe, foarte asemănătoare cu prima, dinspre care venea un miros cumplit, de carne putredă. Nu m-am apropiat, dar cred că am văzut cadavrele umflate ale unor vaci sau cai, ca niște mormane negre deasupra cărora nu zburau nici măcar muștele. Gardurile erau la fel de dărăpănate; bucăți mari lipseau din ele. Concentrarea de clădiri, singurele ce păreau a fi din cărămidă, se afla în centrul sa-

tului, lipite două câte două: școala și grădinița, cârciuma și cooperativa, primăria și postul de miliție.

Nu se auzea vreun sunet; părea că și vântul a uitat să mai bată. Am încercat ușa postului de miliție, dar era încuiată. La fel și ușa primăriei. Am intrat în cooperativă, dar și aici era pustiu. Marfa fusese împrăștiată de pe rafturi. După tejghea se afla un amalgam de cuie de diferite mărimi, sticle cu gaz lampant, haine, galoși de cauciuc, două găleți de tablă zincată, ceva mărunțiș și câteva franzele. Am luat câțiva biscuiți Eugenia, o sticlă de un litru cu apă minerală și două pachete cu Carpați, le-am pus într-o sacoșă de plastic și am dat să plec. M-am întors, totuși și am pus o bancnotă de zece lei pe tejghea.

Și cârciuma era deschisă. Înăuntru era semiîntuneric, datorită paginilor din ziarul Scânteia lipite peste vitrine cu bandă de prins muște. Hârtia filtra razele palide ale soarelui, dând o nuanță gălbuie, fantomatică, obiectelor din jur. Mi-a trebuit ceva timp să pot deslușI detaliile. Pentru asta am strâns și am deschis de câteva ori ochii. Cârciuma era devastată. Scaune și mese rupte fuseseră adunate grămadă în mijloc, iar raftul cu băuturi se prăbușise peste tejgheaua placată cu faianță. Mozaicul podelei era acoperit cu un covor gros de cioburi. Mirosea puternic a bere stătută și a alcool ieftin. Ușa către magazie fusese smulsă și așezată de formă peste gaura rămasă în perete. Cred că

magazia era comună cu cea a cooperativei de consum. O pală de curent, produsă cine știe cum, sau poate altceva, a răsucit ușa sprijinită a magaziei. A căzut cu o bufnitură care m-a făcut să înghețe.

Atunci am zărit ochii. De fapt, nu erau ochi omenești, aveau doar forma lor. Ardeau asemenea unor becuri de lanternă, cu puncte negre în mijloc, acolo unde ar fi trebuit să fie irisul. A apărut mai întâi o pereche, apoi încă una. După câteva secunde care mi s-au părut ani, întreg cadrul ușii prăbușite se umpluse cu perechi de ochi ce decupau semiîntunericul, parcă mai mult absorbind puțina lumină.

Am auzit un râcâit ca de ghearele a nenumărate animale de pradă, iar ochii au părut că se apropie de cadru, ba chiar forma unui cap omenesc negru a ieșit pentru un moment. S-a retras și ochii și-au pierdut strălucirea când îi i-a atins o rază timidă de soare, scăpată printre norii de afară și printr-o spărtură a hârtiei lipită pe vitrine. Am dat înapoi un pas și apoi încă unul. M-am împiedicat de prag și m-am prăbușit pe spate, fără să scap sacoșa. Am agățat ușa de la intrare, care s-a deschis și mi-a amortizat întrucâtva căderea, iar sticla de apă minerală a scăpat fără să se spargă.

Merg iar, dar mult mai prudent, șchiopătând, spre lumina de la Casa de Cultură a Studenților. Am reușit să arunc o privire la ceasul meu Pobeda, primit de la părinți când am

luat admiterea la facultate. Acele fosforescente arată că e trecut puțin de unsprezece, adică am făcut în trei ore un drum de cel mult jumătate de ceas. Diferența dintre mersul pe lumină și cel în beznă. Nu știu însă când au trecut aceste trei ore. Am auzit că la început, adică acum vreo două săptămâni, puseseră milițieni să patruleze pe străzi. Dar după două zile pierderile au fost atât de mari, încât au renunțat. Au fost și câțiva supraviețuitori îngroziți, închiși grabnic la balamuc, la Socola, ca să nu mai poată spune nimic. Nici nu știu dacă i-ar fi crezut cineva.

Din nou am rupt-o la fugă. Cimitirul satului, aflat în stânga, aproape de șosea, avea crucile răsturnate și mormintele răscolite. Cred că am alergat doi sau poate trei kilometri până când am trecut de o intersecție a drumului județean cu un altul, ceva mai mare, aflat într-o stare mult mai bună, probabil unul național. Cu plămânii în flăcări și transpirația curgând de pe mine, am încetinit și m-am prăbușit pe marginea drumului, într-un șanț puțin adânc, acoperit cu iarbă. M-am rostogolit cu fața spre cer, ascultându-mi bubuiturile inimii, incapabil să înțeleg ce se întâmplase, ca și cum în minte mi se crease un gol uriaș. Dispăruseră cu toții, profesori, studenți, țăranii din sat și personalul fermei, ba chiar și pușcăriașii împreună cu milițienii care îi păzeau. Sau se transformaseră cumva în arătările ale căror siluete le văzusem în semiîntunericul barului.

Am răsucit amintirile în minte fără să găsesc un fir care să mă ajute să înțeleg ce se petrecuse. M-am gândit la accidentul nuclear de la Cernobîl, din primăvară, și la mutațiile pe care le putea produce radioactivitatea. Poate se mai declanșase încă unul, care era ținut secret, la Cernavoda, adică la doi pași de noi, unde se construia tot o centrală nucleară. Mult mai ușor era să cred că visasem și că ziua se desfășura normal, toți se aflau la cules de struguri și, cum se apropia amiaza, urmau să se oprească și să primească la prânz gamelele cu fasole și cârnați plus un coltuc de pâine neagră și struguri la discreție, ca desert. Gândul acesta mi-a amintit cât îmi era de foame, pentru că nu mâncasem nimic de o zi întreagă. Am scos din plasă și am înghițit cu lăcomie trei Eugenii uscate, am desfăcut sticla cu apă minerală, săltându-i capacul cu dinții, și am băut zdravăn. Am înghesuit restul Eugeniilor și pachetele cu Carpați în buzunar. Cu stomacul ceva mai plin, îmi mai venise inima la loc.

Pârâitul unui motor puternic m-a smuls de pe marginea drumului. Era primul sunet familiar pe care îl auzeam de dimineață și m-am gândit că, odată cu intersecția, am depășit granița către lumea reală, cu mașini și oameni care nu înviau după ce mureau, decât dacă erau Iisus Hristos. După câteva minute, a apărut un tractor rutier, din acelea foarte puternice, cu roți imense. Văzusem unul cum a tras lângă mal un bac

uriaș, aflat pe Dunăre, aproape fără efort. Am sărit în mijlocul drumului și am făcut disperat semne cu brațele, rememorând instinctiv conținutul destul de modest al buzunarelor, suficient totuși pentru a-mi plăti autostopul. Tractoristul a oprit cu scrâșnet de frâne, trăgând tractorul mult în dreapta, să nu încurce circulația, deocamdată inexistentă, și a deschis larg ușa din dreptul său. Am urcat în grabă scările, am trecut în spatele scaunului lui și m-am așezat pe una dintre cele două banchete aflate față în față, pentru transportul muncitorilor care însoțeau uneori utilajul. A aruncat o privire scurtă în spate, să vadă dacă m-am așezat, apoi a cuplat schimbătorul de viteză și a pornit. În cabină, huruiala motorului și a cutiei de viteze făceau aproape imposibilă conversația, dar am înțeles totuși că merge spre Hârșova și că o să mă lase într-un loc de unde aș putea găsi o ocazie pentru Slobozia. Un asemenea utilaj nu mergea cu mai mult de treizeci de kilometri pe oră, dar am răsuflat ușurat când am văzut cum intersecția care ducea la fermă se îndepărtează. Chiar mai ușurat am fost când ne-au depășit câteva Aro și chiar o Dacia, semn că civilizația se întorsese la valorile pe care le știam dintotdeauna.

Tractoristul și-a aprins o țigară Mărășești și a deschis puțin geamul din partea lui. A mototolit pachetul gol și l-a aruncat. Am scos din buzunar cele două pachete cu Carpați, l-am bătut pe umăr și i le-am întins.

S-a luminat la față când le-a luat. A mormăit ceva drept mulțumire și m-a întrebat la ce fermă fac practică. De fapt, a răcnit la mine, să se facă auzit în hărmălaia mecanică a tractorului. Am încercat să-i spun despre șanțul de irigații, răcnindu-i la rândul meu în ureche, dar cred că nu a priceput mare lucru. Mi-a spus că acolo se vărsaseră câteva cisterne cu un îngrășământ experimental, pe care agronomii îl considerau toxic și nu voiau să îl împrăștie, sau poate tractoriștii nu avuseseră chef și l-au aruncat, nu prea am înțeles, mai ales că vorbea stâlcit românește, cred că era tătar. Am picotit cu capul în piept o vreme, tresărind când am simțit că tractorul oprește. Omul mi-a deschis portiera și am sărit jos, împleticindu-mă greoi, încă buimac de la coșmarul cu făpturi ieșite din mâl metamorfozate de radiațiile de la Cernobîl și de îngrășămintele chimice mutagene.

Am așteptat iar pe marginea drumului. Mai întâi a trecut o Dacia vișinie, dar nu a oprit. A fost urmată la câteva minute de o Skoda verde, care a oprit. Șoferul, un bătrânel amabil și pus pe vorbă, m-a întrebat dacă văzusem ploaia de meteoriți din urmă cu două nopți. Ar fi putut să jure că mai mulți căzuseră peste câmpurile cu vie, pe lângă canalul de irigații. Am început să îi povestesc, dar eram cam dezlânat și mă exprimam cu greutate. Mi-am dat seama că încercam să îi descriu ceea ce nu putea fi descris, pentru că fusesem

martor la un fenomen ce nu făcea parte din lumea noastră și pentru care nu existau cuvinte. Bătrânul și-a luat de câteva ori ochii de la șosea și m-a privit scurt, a dat din cap și a zâmbit. A spus că a mai văzut studenți și că toți sunt la fel de nebuni.

După vreun sfert de oră de mers, imediat după o curbă foarte accentuată, am nimerit într-un baraj al miliției și armatei. O Dacia cu girofarul pornit stătea chiar în mijlocul șoselei, iar în spatele ei fuseseră așezate de-a curmezișul două transportoare blindate TAB. Doi milițieni cu măști de gaze pe față ne-au făcut semn să oprim, iar cinci sau șase soldați îmbrăcați în costume de protecție chimică au venit spre noi, au deschis portierele, ne-au înșfăcat de mâini și ne-au dat jos. Ne-au dus în pas alergător la niște camioane DAC de transportat trupe, vopsite în verde și ne-au urcat în spatele unuia, sub prelată.

Am ajuns la ușa de sticlă a Casei de Cultură a Studenților. E din sticlă groasă de doisprezece milimetri, din cea care se folosește la vitrinele magazinelor. Este imposibil de spart, pentru că mi-a trecut și asta prin cap. Bat de pomană cu pumnii în ușă. Sticla vibrează, dar paznicul cine știe pe unde a adormit. Mi-a spus un coleg că aceștia obișnuiesc să se culce chiar în spatele scenei, în sala de spectacole, pe un pat folosit ca decor. Și chiar dacă m-ar fi auzit, erau șanse infime să deschidă. Nu pot să-l acuz, în locul lui aș face la fel. Cine știe cine îi mai bate în ușă noaptea.

Camionul era aproape plin. Mai mulți tineri, cam de vârsta mea, m-au privit apatic. Am văzut și doi deținuți în zeghe, cu cătușe la mâini și la picioare. Mai erau și câțiva țărani, cu pantalonii de salopetă băgați în cizme de cauciuc murdare de noroi. Am întrebat pe unul din tinerii de lângă mine ce s-a întâmplat, dar mi-a spus că nu știe, erau la recoltat struguri când i-au adunat pe toți și i-au dus nu se știe unde. El și alți câțiva chiuliseră și se ascunseseră în vie, să joace câteva mâini de poker. Nu au mai găsit pe nimeni când s-au întors, s-au rătăcit și au ajuns la soldați. Erau studenți în Timișoara, i-am recunoscut chiar înainte să îmi spună, după accent. Au ocărât pe față regimul și pe Ceaușescu. Aveau fețele schimonosite, parcă erau mai bătrâni cu zece ani. Și ochii li se înroșiseră. Cum eu nu am spus nimic, m-a scuipat în față și m-a lovit cu palma. Cred că m-a zgâriat. Își suflecase mânecile și așa am văzut ora la ceasul electronic pe care îl purta la mână. Pe al meu îl lăsasem acasă, de teamă să nu mi-l fure careva. Era spre patru după-amiază. Aproape imediat m-a cuprins fierbințeala, e posibil ca timișoreanul să mă fi molipsit de ceva. Pe sensul care mergeam nu mai circula nimeni. În schimb, din sensul opus, am văzut prin deschizătura din spate a prelatei convoaie militare lungi, cu trupe și echipament.

Am ajuns într-un orășel pustiu, unde ne-au pus să coborâm în curtea unui liceu industrial, după care ca-

mionul a plecat. Erau mai mulți oameni adunați, cel puțin câteva sute, poate o mie, poate mai mulți, bărbați și femei de toate vârstele, ba chiar și copii. Liceul avea și teren de sport, dar și acesta era plin de oameni. Erau oameni peste tot, chiar și în clase. Liceul fusese înconjurat cu valuri de sârmă ghimpată și bariere. Din loc în loc, ne păzeau ARO-uri ale armatei în care se aflau trupele Securității, îmbrăcate în uniforme albastre. Câțiva revoltați chiar au încercat să iasă din perimetru, dar una din mașinile de pază a deschis un geam lateral, a apărut țeava unui AK 47 și o rafală scurtă a brăzdat asfaltul în fața picioarelor lor. Din mașină s-au auzit înjurăturile colegilor trăgătorului, supărați pe fumul de cordită arsă care umpluse interiorul. Revoltații s-au întors spășiți, înjurând Partidul și pe tovarășul Ceaușescu. Mie mi-a mai trecut fierbințeala, după ce s-a lăsat întunericul.

Pe deasupra au trecut, la joasă înălțime, două Mig-uri 21, bubuind din reactoare de n-am putut să auzim nimic minute în șir. Nu ne băga nimeni în seamă. Se făcuseră cozi la cișmea, unde fiecare încerca să bea o gură de apă. Erau cozi și la veceurile aflate în spatele curții. Nu se găsea nimic de mâncare. Cu toate acestea, câteva familii împărțeau copiilor lor felii de pâine cu brânză. Deocamdată nu li se aruncau decât priviri insistente și nu m-am putut abține să nu mă gândesc ce se va petrece când foamea celor din jur va deveni acută.

I-am văzut venind de departe, când soldații au îndreptat reflectoarele spre ei. Arătările de coșmar se apropiau clătinându-se, dar se fereau cât puteau de lumina reflectoarelor, care părea să le mistuie trupurile. Și soldații au văzut asta și au început să le rotească spre linia atacatorilor. Din trupurile lor ieșea fum, iar din gâtlejuri scoteau urlete agonizante. Câteva arătări s-au năpustit spre reflectoare, au aruncat deoparte soldații care le deserveau și au lovit sticla groasă cu pumnii și cu capetele până au spart-o. Au smuls firele electrice și s-au curentat cumplit, împrăștiind în aerul nopții miros de carne arsă, iar reflectoarele s-au stins.

Curând, întreg orășelul a fost înconjurat de ochii creaturilor, din care ieșea o lumină roșiatică ce se tot apropiau. Soldații de la Securitate au deschis răcnind focul, dar creaturile continuau să se apropie, chiar dacă, la lumina lunii pline, se vedea clar că erau nimerite de gloanțe care le smulgeau bucăți de carne. Câțiva soldați au aprins făclii. Puțini atacatori cădeau, iar cei mai mulți se ridicau iar, ca și cum ar fi avut mai multe vieți, pe care gloanțele mitralierelor și Kalașnikoavelor nu le puteau lua. Pe măsură ce încasau gloanțe, deveneau tot mai ageri. Când s-au apropiat, a început coșmarul. I-am văzut repezindu-se asupra soldaților, pe care îi frângeau ca pe vreascuri. Le-am ascultat înmărmurit urletele neomenești contopindu-se cu cele îngrozite ale militarilor mușcați și sfârtecați. Am privit

sângele țâșnind și pictând cu pete mari, abstracte, strada bine luminată de reflectoare.

Toată lumea a încercat să fugă în toate direcțiile, de îndată ce aceste făpturi ale iadului au năvălit pe străzile orășelului. Groaza nebună îi cuprinsese pe toți. Tații și-au abandonat familiile, mamele și-au lăsat copiii plângând, încercând să se pună la adăpost de bestiile cu formă umană, însetate de sânge omenesc. Haosul se instalase și în curtea liceului, iar țipetele adulților, răgetele atacatorilor și sunetele de carne sfâșiată erau punctate de focuri de armă trase la întâmplare de puținii soldați aflați încă în picioare. Bestiile loveau și mușcau fără încetare. Sugeau sângele victimelor până îi lăsau fără suflare sau îi transformau pe cei mușcați în arătări asemenea lor. Metamorfoza era rapidă. După ce erau mușcate, victimele cădeau la pământ fără suflare, iar agresorii se năpusteau asupra lor sugându-le sângele asemenea animalelor de pradă. Dacă erau sătui, beau numai de formă și căutau pe altcineva. Cei mușcați se ridicau după o vreme, cu gesturi mecanice și porneau să facă noi victime.

M-am ciocnit cu unul dintre soldați care avea fața deformată de spaimă. M-a privit oripilat, incapabil să mai raționeze și a încercat să tragă, dar arma i-a clănțănit în gol. Atunci m-a lovit în figură cu patul greu al Kalașnikovului și cred că mi-am pierdut cunoștința.

Abia spre dimineață, o bubuitură cumplită, care a făcut să tremure pământul, m-a adus în simțiri și mi-am făcut loc cu greu dintr-o grămadă de cadavre dezmembrate și golite de sânge. Armata adusese artileria grea și începuse să bombardeze sistematic orășelul, pulverizând de-a valma case și blocuri, magazine și chiar micul spital. Am mai văzut și pe alții ridicându-se cu dificultate și privind buimaci în jur sau plimbându-se fără rost pe străzile distruse, incapabili să înțeleagă ce li s-a întâmplat. Eu am plecat la timp; următoarele lovituri au transformat liceul într-un morman de moloz, ceea ce, până la urmă mi-a fost de mare folos, pentru că m-am strecurat neștiut și neauzit prin cordonul de soldați orbiți de praful ridicat de explozii. Aveau măști de gaze pe fețe, iar unii din ei îndreptaseră țevile lungi ale aruncătoarelor de flăcări spre ruine.

Mi-am spălat, atât cât s-a putut, hainele într-un râu și am făcut iar autostopul până când un om de suflet m-a luat într-un camion și m-a lăsat la gara din Țăndărei, unde am urcat în primul tren ca să scap de coșmarul cumplit din care evadasem și pe care, dacă l-aș fi povestit, nimeni nu avea să îl creadă. La Iași am ajuns a doua zi, noaptea, și am reușit să intru neobservat în căminul studențesc în care eram cazat împreună cu alți cinci colegi, mai ales că lumina fusese oprită după ora zece, din motive de economie. Două dintre paturi erau ocupate, iar în zilele următoare au venit și ceilalți.

Ne-am ferit să vorbim între noi de ceea ce s-a întâmplat. Ne comportăm firesc, mergem la cursuri, apoi la cantină, ne pregătim pentru seminarii și laboratoarele de a doua zi, dormim.

Iar de atunci au trecut două săptămâni și continui să mă întreb cât vor mai putea ascunde autoritățile adevărul, cât vor mai putea minți rudele celor care nu s-au mai întors, cum vor justifica distrugerea orășelului, cât se vor mai preface că totul e normal și nimeni și nimic nu tulbură construcția societății socialiste multilateral dezvoltate.

Bătăile în geamul ușii m-au împiedicat să aud scrâșnetele și fornăielile din jurul meu. Mă retrag spre treptele intrării principale în clădire, în încercarea naivă de a mă pierde în întuneric. E ca și cum m-ar fi înconjurat o haită întreagă de lupi furioși și flămânzi. Au făcut un semicerc în jurul meu. Li se văd numai ochii, roșu aprins, ca și cum ar avea lumină proprie. Aș vrea să lupt, dar nu am cu ce și nici măcar dorința să o fac. Creaturile își apropie gurile însângerate, deschise, pline de colți. Sunt și nu sunt oameni. Au fost oameni. Acum sunt altceva. Mă adulmecă înainte de a mă înhăța. Închid ochii și strâng pleoapele, cu toate că nu e nevoie, bezna din jur e la fel de neagră. Mă pregătesc să mor. Aștept ca clipa următoare să aducă durerea atroce a gâtului meu sfâșiat, să îmi simt sângele prelingându-se în valuri de neoprit, iar oamenii nopții, transformați în animale, să mă sfâșie. Să respir pentru ultima oară.

Nu se întâmplă nimic din toate astea. Ridic neîncrezător pleoapele, dar bezna a înghițit ochii de foc și mârâiturile și pașii acelor creaturi. M-au lăsat în pace. Spaima îmi dispare ca luată de o pală de vânt. În sfârșit, ușa Casei de Cultură a Studenților se deschide puțin, iar paznicul scoate capul afară pentru a arunca o privire. Fumează o țigară și scuipă nepăsător fumul în aerul umed al nopții. Fac un salt uriaș, pentru că o altă forță a preluat controlul asupra trupului meu, iar nevoia ei de a se hrăni este stringentă. Până să se dezmeticească, înhață ușa, o trag în lături și îl mușc de gât. Beau cu nesaț sângele care țâșnește gâlgâind din carotida omului, fără să fiu în stare să mă opresc și să îi dau șansa de a deveni asemenea mie. Gustul sărat al sângelui îmi ridică vălul de pe amintiri.

Eu am fost primul care a ieșit din șanțul cu noroi amestecat cu îngrășământ mutagen, iradiat de Cernobîl și bombardat de meteoriți veniți din cer. Eu am fost primul care a adus în Iași această molimă, iar haita care m-a atacat și-a recunoscut și și-a respectat Creatorul. Eu sunt stăpânul nopții, până când va veni lumina și voi uita totul și îmi va fi din nou frică de cei ca mine.

Noaptea, însă, e a mea, pentru că acum culeg adevărata recoltă.

Paznicul stelelor

De când devenise matur, Johnny comanda aprinderea stelelor. Bătrânul pe care îl înlocuise, să tot fie ani buni de atunci, se pensionase imediat ce Johnny înțelesese cum și când se aprind stelele, în funcție de perioadele anului și de calculele complexe ale mecanicii cerești, astfel încât nimeni să nu remarce diferența între uriașa orgă de lumini păstrată pe cer de americani și stelele adevărate.

Stelele adevărate deveniseră invizibile cu mult timp în urmă, chiar înainte ca Johnny să se nască. În drumul lui prin spațiu, Pământul traversa un nesfârșit nor de particule care la început estompaseră, pentru ca apoi să ascundă de tot sclipirea stelelor. Din fericire, oamenii de știință prevăzuseră fenomenul și avertizaseră din vreme autoritățile, astfel încât să se poată lua măsuri pentru a se evita panica. Omenirea, născută și crescută dintotdeauna sub stele, ar fi înnebunit dacă nu le-ar mai fi putut vedea. Totodată, taina trebuia și a fost strașnic păstrată, pentru că, dacă oamenii ar fi aflat că stelele nu sunt de fapt stele, ci mii de reflectoare aflate pe sateliți, în cer, ar fi fost descumpăniți și panica ce se dorise a fi evitată s-ar fi produs.

La construcția stelelor artificiale au contribuit, după puteri, toate guvernele care, totodată, au sistat complet fondurile observatoarelor astronomice, singurele care ar fi putut să dezvăluie uriașa mistificare. Care guverne s-au schimbat, iar predecesorii lor au uitat de uriașul proiect. Peste tot, mai puțin în America unde, la centrul de comandă al stelelor, soseau periodic bani, din surse neștiute, permițând buna funcționare a celor câtorva mii de sateliți-luminoși care reproduceau, pentru fiecare emisferă terestră, imaginea celestă nocturnă ce putuse fi văzută cu ochiul liber înainte de întâlnirea cu norul cosmic. Sateliții își încărcau bateriile de la lumina Soarelui, a cărui strălucire scăzuse, din cauza prafului cosmic, cu mai bine de un sfert, pentru ca noaptea să lumineze, imitând stelele.

Johnny își amintea cu multă plăcere unele momente amuzante din meseria sa de paznic al stelelor. Odată, citind în ziare câtă lume își conducea acțiunile după horoscoapele întocmite de cei care pretindeau că citesc stelele, le-a aprins în acea seară un pic diferit, plasând semnele zodiacale sub configurația belșugului, fericirii și împlinirilor. Cu toate că isprava i-a atras o mustruluială zdravănă din partea centrului stelar de comandă, s-a simțit foarte mulțumit că a produs bucurie, chiar efemeră, atât de multor oameni.

Altădată, un defect al unui satelit nu a permis aprinderea stelei Polare și cu toate că problema a fost rezol-

vată de meteorologi, care au pretins că a fost cer noros, echipajele unor iahturi de plăcere, cu vele, au avut mari probleme cu stabilirea direcției.

În această noapte, Johnny se pomenise în fața celei mai mari dileme din viața sa: Pământul terminase traversarea norului de praf cosmic, iar stelele adevărate deveniseră din nou vizibile. Alături de ele, stelele-sateliți aprinse de Johnny le copiau aidoma poziția și strălucirea, iar bolta cerească devenise de două ori mai luminoasă, de două ori mai frumoasă, de două ori mai impresionantă. Iar mâna lui Johnny, pornită către întrerupătorul stelelor-sateliți, se opri iar, apoi se retrase, lăsând și stelele puse în cer de oameni să sclipească, împreună cu stelele aflate acolo dintotdeauna. Și se făcu lumină. De două ori mai multă, lumină celestă și lumină omenească, împreună, ca o dovadă că omul poate să imite chiar și ceea ce a făcut Dumnezeu, la fel ca un copil care desenează oceanul, cu creioane colorate, pe o foaie de hârtie.

Cronogeneză

Ciudatul amestec format din trupul unui om şi rămăşiţele navei cosmice botezată Acul, se însufleţi. Încă ameţit, omul desfăcu centurile care-l fixau în fotoliul de zbor, ieşi greoi din costumul de suprasarcină, degajându-se din păienjenişul metalelor torsionate, al cablurilor şi furtunurilor ce-i asiguraseră simbioza cu maşina de zbor, acum distrusă. Planeta era cufundată în noapte, dar, în lumina palidă a unei luni, arborii aveau forme stranii. Din depărtare se auzeau urlete nepământene. Îşi scoase casca plesnită, în care intrase aerul planetei şi se mira de norocul său, pentru că plămânii nu îi fuseseră distruşi de cine ştie ce gaze toxice, iar presiunea aerului nu îi scosese ochii din orbite şi nici măcar nu îi spărsese timpanele. Exploratorul găsi o bucată metalică desprinsă din navă, de care se sprijini după ce se aşeză. Clătină neîncrezător din cap, fără să priceapă cum de nu arsese la trecerea prin atmosferă, nu se zdrobise de sol şi nu fusese pulverizat la explozia rezervoarelor energetice. Răsuflă uşurat înainte de a blestema în gând accidentul care-l adusese aici.

Experimentul de deschidere a unei găuri de vierme începuse exact așa cum fusese programat, în punctul Lagrange I, aproape de Lună, unde fuseseră plasate în spațiu un sistem format din zece mii de structuri toroidale, după o linie ce se curba ușor spre Pământ, urmând gravitația acestuia. Fiecare tor îi amplifica viteza prin transferul electromagnetic al unui gigawatt de energie, obținută de panourile solare, iar trecerea prin sistem i-ar fi adus zece terawați, care ar fi trebuit să-i fi fost suficienți, conform calculelor celor ce proiectaseră nava, ca să perforeze continuumul spațiului, adică să creeze o gaură de vierme.

În teorie, savanții calculaseră că el și Acul lui vor ajunge până la roiul de stele Hyades, aflat la o sută cincizeci de ani lumină de Pământ, în constelația Taurului, în doar câteva secunde. În minutele necesare sistemului să se reîncarce și să își schimbe polaritatea urma să facă măsurători și observații științifice, după care ar fi fost tras îndărăt, cu aceeași viteză, înainte ca gaura de vierme să se închidă. Era frustrant să călătorească atât de departe, pentru atât de puțin timp, însă fusese asigurat că etapa experimentală la care participa, va deschide cu adevărat Universul pentru omenire.

Totul începuse perfect. Urcase pe o orbită joasă cu un modul navetă, fusese transferat la punctul Lagrange I și instalat în Ac, nava cu care avea să cucerească Universul. Apoi urmase Călătoria. Ținuse ochii larg des-

chiși, deși i se spusese că nu va percepe absolut nimic, mai ales că nava nu avea hublouri. Într-un fel, chiar așa și fusese. Exceptând șirurile lungi de date care alergau nebune pe afișajele consolei, nimic nu se schimbase în Ac. Până când imaginile culese de camerele de observare externe îi arătaseră un alt cer, spuzit cu alte stele. Minutele rămase până la reîntoarcere trecuseră cu viteza fulgerului, iar el rămăsese cu senzația că mai mult încurcase sistemele automate de observații decât le ajutase. Apoi, conform planului, Acul porni în lunga călătorie înapoi spre casă, dar, înainte să își dea seama ce se petrece, venise prăbușirea.

Înălță ochii către bolta acoperită cu stele, ca şi cum ar fi cerut o explicație. Stelele clipiră puternic; pe cer exista chiar și o lună.

Ceva vibră în el; găsi aranjarea stelelor aproape familiară. Un val de emoție făcu să-i crească bătăile inimii. „Este asemenea cerului Pământului, dar nu este cerul Pământului. E doar un cer asemănător cu cel al Pământului", își spuse și se simți ceva mai bine. Repetă de mai multe ori, cu voce tare, constatarea, făcând să răsune pentru întâia oară sunete articulate pe planeta pe care căzuse.

Se întrebă, în treacăt, ce anume mersese prost în desfășurarea atât de atent planificată a evenimentelor. Tot în treacăt se gândi la mutrele lungi ale savanților care cheltuiseră miliarde de dolari pentru un experi-

ment ratat. Ridică din umeri, nepăsător. Cât despre miliardele cheltuite, ei bine, după o vreme vor face rost de alți bani și vor încerca iar, până vor reuși. Dacă ceva mersese prost, numai el era cel care suferea în mod direct consecințele. Deocamdată avea alte probleme, mult mai presante, începând cu propria supraviețuire.

Din Ac reuși să recupereze un baton proteic, un bidon cu apă și trusa medicală, încărcătură ce păruse inutilă, de care el râsese, dar puse totuși de constructori, în virtutea unor străvechi deprinderi. Mai găsi câteva instrumente științifice întregi și un acumulator electric capabil să furnizeze ceva energie. Conectă instrumentele și îndreptă ocularul unuia din ele spre cer, luând în vizor, pe rând și la întâmplare, mai multe stele, pentru a găsi vreo configurație cunoscută. Crezu că făcuse vreo greșeală când aparatele nu indicară nimic, în pofida faptului că aveau introduse nenumărate hărți stelare în bazele de date. Reluă, o dată și încă o dată, extinzând funcțiile aparatelor, în pofida semnalelor care anunțau golirea rapidă a acumulatorului. Abia după ce le programă să facă extrapolări, obținu un rezultat asupra căruia se aruncă înfrigurat. Îl citi de câteva ori, chiar înainte ca micul ecran să se stingă, lipsit de energia anemică a acumulatorului epuizat. Coordonatele îi jucară în continuare în spatele ochilor, dar lui tot nu îi veni să creadă.

Ajunsese pe Pământ, înapoi de unde plecase, dar cu mai mult de o sută de milioane de ani în trecut, într-un an care ieșea din parametrii pentru care fusese proiectată scala instrumentelor de măsură.

La întoarcere, gaura de vierme se deschisese nu doar în spațiu, ci și timp.

Încet, Exploratorul pierdu orice urmă de speranță, conştient că nu se născuse încă nimeni din cei de la care aștepta ajutor. Modestele provizii i se terminară chiar din prima zi, așa că fu silit să plece în căutarea altora. Descoperi, mai întâi cu uimire, apoi cu teamă, viețuitoarele Pământului acelor vremuri. Învăță repede să se ferească de ferocii Tiranozauri și Titanozauri, dar și de strămoșii crocodililor, care pândeau ascunși în ape. Se hrănea, împărțind cu păsările primitive, cu pterosaurii și cu alți hoitari, rămășițele cadavrelor rămase de la vânătorile marilor carnasiere. Încerca rădăcinile unor buruieni sau fructele unor plante din care văzuse că mănâncă și fiarele. Din gâtlej scotea strigăte guturale, cu care speria animalele mai mici.

Pusese pe seama norocului faptul că supraviețuise nenumăratelor încercări mortale: infecții cu viruși și bacterii pentru care organismul lui nu era pregătit, răni cumplite provocate de animale care, în mod obișnuit, ar fi ucis imediat oameni cu mult mai rezistenți decât el, căzături teribile, în urma cărora n-ar mai fi trebuit să se ridice, ape învolburate în care ar fi trebuit să se înece.

Sătul de lupta crâncenă și permanentă pe care o dădea pentru a supraviețui, încercase de câteva ori să se sinucidă, dar constatase, când fărâma de rațiune nu i se stinsese de tot, că devenise nemuritor.

Legile conservării temporale îi menținеau trupul tânăr şi întreg, până când avea să îi vină sorocul firesc să moară, peste o sută de milioane de ani.

Se obişnui cu nemurirea care, în timpul din care venea, era considerată o utopie. O ignoră și apoi o uită. Aberația era prezența lui în trecut.

Descoperi, fără să vrea sau să mai poată să înțeleagă, limitele nemuririi sale: trupul îi rămăsese sensibil la durerea fizică, la foame şi sete. Dar unghiile şi părul îi creșteau, pielea i se bătători, dinții îi căzură. Slăbi mult și mintea îi îmbătrâni repede în această lume atât de îndepărtată de zorii umanității. După doar câteva zeci de ani, Exploratorul uitase totul, începând cu propriul nume şi sfârşind cu orice amintire despre timpul din care venea. Sau spre care se îndrepta.

Muri și de bătrânețe, la fel cum mai murise de nenumărate ori, fie luându-și viața, fie măcinat de boli, fie sfâșiat de animale. Muri de atâtea ori și în atât de multe feluri, încât moartea îi deveni și ușurare și povară. Ușurare pentru că timpul şi legile lui îl refăceau din nou tânăr și puternic, după imaginea din carne și oase încrustată în matricea sa, la momentul în care intrase în trecut, și povară pentru că era nevoit să înceapă și să

parcurgă calvarul unei noi vieți, într-o lume extrem de ostilă.

Trecură primele milioane de ani. Supercontinentul Pangaea se spărsese în Gondwana și Laurasia. În jur se năşteau și mureau animale ciudate, creşteau și se prăbuşeau arbori giganți, munți se înălțau din mări, iar mările își schimbau albiile, fără ca Exploratorului să-i pese. Renunțase să se mai hrănească și să mai bea apă, pentru că se obișnuise să moară și să reînvie, niciodată mai sătul sau mai flămând decât exact așa cum fusese în clipa în care ajunsese în trecut. Se obișnuise să stea nemișcat cu anii, precum o stâncă și să observe vânzoleala vieții din jurul său, care anima destinele vietăților ce se năşteau, luptau pentru supraviețuire, se înmulțeau și mureau. Prin fața lui defilă, pe viu, istoria perioadei care abia peste multe milioane de ani avea să fie botezată de geologi Cretacic Târziu. Dar ochii Exploratorului deveniseră goi, indiferenți la aceste permanente schimbări.

De fapt, nici nu le mai percepea.

Uneori, fără vreun motiv, se ridica, înspăimântând insectele și animalele mărunte care se aflau în preajma sa, se scutura de praful adus de vânturi și rupea vrejurile vegetației care îl cuprinsese ca pe o formă de relief. Umbla iar și iar de-a lungul unui Pământ mai tânăr decât fusese atunci când el se născuse, pe suprafața și în apele căruia clocotea viața. Mergea câte o zi, o lună

sau un an, până își găsea un alt loc în care să se așeze și să aștepte să îi treacă timpul care, în cazul lui, se măsura în ere. Păstrase nealterate reflexele cauzate de durere, iar acesta era singurul motiv pentru care încă se ascundea de prădători sau încerca să nu se rănească. Deși îi lăsase amintirile, dar și uitarea, timpul nu folosise aceeași măsură și pentru obiectele neînsuflețite, așa că hainele și rămășițele navei sale cosmice, Acul, se destrămaseră și se amestecaseră demult cu țărâna Pământului. Dar pentru el, anii deveniseră străfulgerări gri, iar mileniile, doar timpul dintre două clipe.

În Paleocen a fost surprins de căderea meteoritului uriaș care a schimbat pentru totdeauna istoria Pământului. Solul s-a aprins și s-a crăpat, apele și-au schimbat albiile, iar cerul s-a umplut de praf negru, prin care lumina Soarelui n-a mai reușit să răzbată. În fața imensității unice a forțelor astfel dezlănțuite, pentru întâia oară în ultimele milioane de ani, Exploratorului i s-a făcut frică și, la fel ca nenumărați alți locuitori ai acelui timp, care aveau colți, solzi, gheare, cozi lungi și platoșe osoase, a rupt-o inutil la fugă printre bolovanii uriași și râurile de lavă aruncate de șiruri de vulcani deveniți activi.

Dar pământul s-a cutremurat cumplit şi Exploratorul a căzut într-o crevasă care s-a căscat în calea lui. Peste el s-au prăvălit stânci uriaşe, aruncate de erupții care, unite de fluviile incandescente de lavă, l-au țin-

tuit pentru eternitate. Lava i-a ars fața și trupul, provocându-i, înainte de a-l ucide, chinuri groaznice. Orbi şi îşi recăpătă vederea de nenumărate ori, captiv sub o greutate mult prea mare ca s-o poată urni, până când lava se întări, transformându-se în stâncă. După care stânca îi zdrobi trupul și-i luă viața, dar legile timpului îl refăcură, pentru ca iar să fie strivit, mereu și mereu, până când, de-a lungul mileniilor, carnea sa îşi ciopli loc în stâncă, asemeni apei unui râu. Dobândise mişcarea imperceptibilă a pietrelor. Odată sfârșită cumplita suferință, devenit condamnat la nemişcare, începu să formeze primele gânduri. După ce durerea îl înnebunise preț de nenumărate vieți, îşi recăpătă, încet, rațiunea. Imagini trecute, uitate, îi reveniră tulburător în minte. Descoperi zeii și pedepsele lor și îi imploră în gând să îl elibereze de nemurire. Dar zeii nu îl ascultară, rămaseră muți și nevăzuți, așa că Exploratorul îşi luă gândul de la ei.

Și piatra, asemenea timpului, îi lăsase conștiința de sine și amintirile. Pe cele mai recente, în care era ars de lavă și strivit de bolovani, refuză să le conștientizeze, pentru că erau cu mult prea dureroase. Le căută pe cele mai vechi, dar acestea erau atât de palide și de adânc ascunse, încât procesul era extrem de lent: un an dura înțelegerea unui simplu simbol. O idee abstractă, cum ar fi lumea de unde venea, se închegă în mai multe veacuri, în care muri pentru ca să renască de fiecare dată,

de nenumărate ori. Se învăță cu suferința provocată de sufocare, în lipsa aerului, într-atât încât nu o mai băgă în seamă. La fel se obișnui și cu moartea și reînvierea, cu nenumăratele cicluri scurte ale vieților sale, petrecute toate la fel, în cochilia lui de piatră, în beznă totală. Liniștea absolută era uneori spartă de uruitul imenselor forțe ce măcinau faliile continentale în adâncul Pământului.

Peste alte treizeci și trei de milioane de ani, eternitatea luă sfârșit. Pământul se cutremură din nou, straturile adunate deasupra Exploratorului crăpară, iar stânca se rostogoli, eliberându-l pe fundul unei prăpastii.

Fărâma de energie rămasă după o înviere recentă îl ajută să înceapă cățărarea pe versanții abrupți. Urcă și se prăbuși în hău de multe ori, învățând dureros drumul către culmi. Îi trebuiră ani până să iasă dintre pereții uriași de stâncă.

Izbuti să se hrănească şi să învețe să-şi folosească iar trupul, după alți ani de trudă și după multe alte morți și reînvieri.

În jur se schimbaseră multe, numai că, înainte de a fi închis în temnița lui de piatră, Exploratorul fusese prea puțin interesat de lumea în care nimerise. Altfel ar fi remarcat dispariția animalelor uriașe, înlocuite cu multe altele, mai mărunte. Ar fi văzut specii noi de arbori gigantici și ar fi admirat soiuri uimitoare de

flori și ferigi. Dar pentru el lumea rămăsese la fel, sălbatică și ostilă, iar diferența era doar de modul în care o percepea, de această dată cu din nou trezita lui rațiune.

În Eocen, când clima a devenit tot mai rece, și după ce și-a învins cu greu spaima de spații închise, a căutat adăpost în peşteri. Surprins de o furtună, lângă un copac aprins de fulgere, a simțit căldura și totodată nevoia să ia focul cu sine. Flăcările aveau ceva familiar, ca o îndepărtată strângere de mână primită din lumea din care venise. Înşfăcă o creangă aprinsă şi o ascunse într-o grotă.

Dar focul se stinse. Plecă să ia altul, de la un vulcan activ care, văzut de departe, părea minuscul, ca o părere. Dorea din nou focul. Îl fascina. În preajma vulcanului, uluit de adevăratele lui dimensiuni, îi trebuiră ani să-şi facă suficient curaj pentru a-i călca poalele. Se pregăti să aștepte și un mileniu sau oricât ar fi fost nevoie, pentru ca acesta să reverse din nou foc. Numai că, între timp, află singur o mulțime de lucruri.

Inventă primele foneme pe care le boteză cu câte un şir de sunete începând să-şi creeze un limbaj, diferit de cel pe care, odată, îl învățase. Cu toate acestea, amintiri trunchiate ale lumii atât de îndepărtate în timp din care venea începură să-i apară în timpul somnului, mai întâi sub formă de vise.

Descoperi cum să ascută crengile căzute ale copacilor și să le călească lemnul în foc, făcându-și arme cu care începu să vâneze și să lupte împotriva prădăto-

rilor. Apoi ciopli silexul, o piatră din care se desprindeau fâșii lungi și care se dovedi mult mai trainică decât crengile ascuțite. Încet, își redescoperi natura umană. Chipuri ale unor oameni pe care îi cunoscuse cândva îi reveniră în minte. Lumea plină de lumină în care trăise i se dezvăluia de după ceața deasă a uitării, iar dorul cumplit după acele vremuri, până la care trebuia să mai aștepte nenumărate ere, începu să îl macine. Poate că ar fi căzut din nou în sălbăticie și amorțire dacă una din marile sale descoperiri nu i-ar fi readus speranța.

Scânteile provocate de cioplirea silexului îi dezvăluiră secretul focului și, odată cu asta, închegă o primă idee complexă: poate un singur om să facă într-un milion de ani ceea ce un milion de oameni ar face într-un an? Pentru că lui, Exploratorului, milioanele de ani îi stăteau la dispoziție.

Învață că sucul unor plante, amestecat cu pulberi atent alese, poate fi folosit drept cerneală. Mai întâi pictă și, mai apoi, după ce reinventă scrisul, cu un alfabet propriu, așternu, ajutându-se și de desene, pe pereții mai multor peșteri cunoștințele astfel dobândite, pentru a le conserva între ciclurile sale de viață.

Domestici câteva animale, cultivă câteva soiuri de plante, confecționă din pietre şi oase câteva unelte. Din pieile animalelor sacrificate își croi, pentru prima oară de când ajunsese în trecut, îmbrăcăminte. Amin-

tirile, niciodată complet șterse, ale lumii sale, reveneau cu putere. Regăsi atât speranța, cât și pofta de a trăi. Următoarele vieți succesive le trăi intens, cu patima și înfrigurarea celui care descoperă mereu lucruri noi.

Și erau atâtea de descoperit!

Găsi lut, reinventă olăritul și mai apoi coapse cărămizi și își ridică prima casă. Învăță, în sute de ani, să deosebească pietrele, să sape după ele și să le aleagă pe cele care conțineau minereuri folositoare. Descoperi cărbunele și mai apoi țițeiul și se minună de puterea acestor combustibili.

Înălță un cuptor în care încercă să obțină metale, dar acesta se prăbuși. Ridică altul, care se prăbuși, apoi altul şi altul până când, după o mie de ani, în sfârșit, reuși. Făuri arme și mai apoi instrumente: un compas de constructor, un echer și o riglă, urmate de fierăstraie, pile, baroase, obiecte cu care prelucra metalul, pentru a făuri alte obiecte. Se bucură și chiui ca un copil când reuși să asambleze primul său motor cu abur, care duduia și scotea nori groși de fum, îngrozind vietățile din preajmă. După care lucrurile căpătară avânt, chiar dacă îi luă mai mulți ani până ce meşteri un ceasornic grosolan, până topi și lamină sticla ca să obțină lentile și oglinzi de telescop cu care privi curios cerul. Fabrică hârtie, pe care notă tot ceea ce făcea.

Construi maşini din ce în ce mai complicate, din ce în ce mai multe. Uită la ce le folosise pe primele, pentru

că și hârtiile pe care își desenase schemele se fărâmițară odată cu trecerea timpului. Din acest motiv, redescoperi de mai multe ori legile mecanicii, ale termodinamicii, precum și curentul electric, până când, în zece mii de ani, construi o centrală nucleară, iar după o sută de mii de ani ridică, din mijlocul dinozaurilor și ferigilor gigant, pe sute de kilometri pătrați, o întreagă lume mecanică, populată de vehicule uriașe, care exploatau mine, cărau minerale, le prelucrau și construiau, la rândul lor, alte mașini, după planurile creatorului lor, căruia îi pregăteau hrana sau aveau grijă de sănătatea și de viața lui.

Deslușii tainele genomului uman și, cercetând necontenit, află cum să-și prelungească existența altfel decât prin succesiunea imuabilă a vieților, dată de legile temporale. Din dorința de a nu pierde niciun moment din orizontul cunoașterii care i se deschisese larg, își transferă numeroase funcții către mașini, care îl ajutară să gândească și să se miște mult mai repede. Se transformă într-o mașină biomecanică și păcăli în acest fel timpul, pentru că legile acestuia se dovediră incapabile să deosebească trupul de carne de cel artificial, câtă vreme păstra scânteia lui de viață.

Astfel degajat, Exploratorul redescoperi toată știința timpului său, apoi o depăși dincolo de limitele atinse de savanții cu care fusese contemporan. Alcătui o bibliotecă uriașă din cărți pe care le imprimase pe foițe

din fier pur – metal în care se transformă până la urmă stelele și care poate să reziste până spre sfârșitul Universului.

Redescoperi, pe lângă matematici și fizică și științele naturii, filozofia. Pe aceasta din urmă o cercetă asiduu vreme de o sută de mii de ani, o epuiză și o închise în volume de fier pur, pe care le aranjă pe rafturile ce le montase într-o peșteră uriașă.

În următoarele milenii, Exploratorul călători mult. Construi mașini zburătoare și pluti prin văzduh peste tot Pământul. Se scufundă în oceane și descoperi cu încântare mediul subacvatic, chiar mai plin de viață decât continentele.

Își înălță privirea către cer și trimise mesaje lungi, mai întâi folosind undele radio, apoi lasere de înaltă putere. Ascultă o sută de mii de ani, sperând să primească răspuns de la alte entități, dar, cu excepția erupțiilor stelare, din cer nu se auzea decât fâșâitul constant al atomilor de hidrogen.

Călători apoi până la Lună, unde, descumpănit de sărăcia planetei vecine Pământului, adună și clădi mai multe roci pentru a forma un munte în formă de piramidă, spre a lăsa o mărturie a prezenței sale. Abandonă la jumătate, conștient de inutilitatea demersului; urmau să treacă multe alte zeci de milioane de ani până să apară cei capabili de a-i desluși efortul, și asta numai dacă lucrarea nu îi va fi afectată în tot acest timp

în care suprafața astrului avea să fie ciuruită de nenumărate alte cratere de impact provocate de meteoriți. Părăsi dezamăgit Luna și, întors pe Pământ, își luă privirea de la cer, unde strălucea planeta Marte, pe care intenționase să o viziteze.

Cu toate aceste călătorii și descoperiri, Exploratorul se simți singur și hotărî să își facă tovarăși. Construi inteligențe mecanice, care însă nu îi aduseră decât o temporară satisfacție intelectuală. Când deveni sâcâit de ele, își puse mașinăriile gânditoare să lucreze la tainele călătoriei în timp, pe care el nu reușise să le descifreze încă.

Exploratorul avea nevoie de oameni, după care tânjise mereu.

De cineva născut și nu făcut.

Alese cu grijă mai multe specii dintre primatele ce populau Pământul și experimentă continuu asupra lor, provocându-le mutări genetice minore pentru a le studia urmașii. Făcu acest lucru cu ușurința cu care savanții timpului din care venea procedau cu musculița de oțet, care avea un ciclu de viață foarte scurt, potrivit pentru experimente mutagene.

Laboratorul Exploratorului devenise întreaga planetă.

Așteptă încă trei milioane de ani, abandonă speciile nepromițătoare care se stinseră de la sine, trasă linii genetice noi, dintre care unele prosperară și din care se dezvoltară nestingherit puzderie de animale, pe

uscat și în ape. Încercă mereu și mereu alte combinații, alergând pe întreg Pământul în căutarea locului ideal în care melanjul dintre combinațiile sale genetice și mediul natural să dea roadele dorite. Obținu, mai întâi în Africa, o specie de maimuțe asupra căreia își concentră eforturile. Când primii hominizi se ridicară pe labele posterioare, Exploratorul răsuflă ușurat. Urma să ajute făpturile pe care le crease să progreseze accelerat, iar ele, după numai câteva mii de ani, ar fi readus la viață lumea care îi lipsea atât de mult.

Își permise să se odihnească puțin și să viseze cum, în scurtă vreme, oamenii vor descoperi, așa cum a făcut și el, focul, silexul și apoi metalele, vor ridica orașe, se vor război și vor distruge totul, vor suferi, vor învăța să trăiască în pace, apoi vor uita ce au făcut și o vor lua iar și iar de la capăt, în bucle tot mai strânse, până când va veni timpul în care vor porni să cucerească Universul. Orbit de dorința de a-și vedea lumea din care căzuse în noianul trecutului, pe care o idealizase, cochetă în imaginație despre cum va decurge întâlnirea prematură cu viitorul.

În acest fel, erele care îl separau de timpul său ar fi fost comprimate, reduse la doar câteva mii de ani sau, se gândi plin de speranță, poate chiar mai puțin, dacă ar fi dat și el o mână de ajutor la progresul viitoarei omeniri, fie și numai ajutându-i să sară peste tarele care duceau la fundături, cum ar fi extremismul religios, obscurantismul, fanatismul, rasismul.

Dacă el nu putea să ajungă în viitor, ei bine, atunci va aduce viitorul la el, indiferent câte paradoxuri ar fi generat prin aceasta!

Printre altele, s-ar fi decalat momentul descoperirii găurilor de vierme și altcineva ar fi plecat în locul lui pentru a cuceri Universul.

Dar, chiar dacă ar fi lăsat natura în pace și nu ar fi forțat în niciun fel evoluția viitorilor oameni, așteptând cuminte trecerea milioanelor de ani până la întâlnirea cu prezentul său, nu ar fi putut să se vadă pe sine cum se naște, crește și pleacă să se piardă în gaura de vierme. Asemenea lucru nu l-ar fi îngăduit și ar fi făcut totul pentru a împiedica Acul să își ia zborul spre roiul de stele Hyades, generând astfel un paradox care ar fi rupt lanțul evenimentelor care îl propulsaseră în trecut.

Visă, zâmbind, pentru a cine știe câta oară, cum ar fi decurs viața lui, limitată la doar câteva zeci de ani, în care ar fi trăit printre cei asemenea lui, parcurgând pas cu pas etapele unei vieți obișnuite, dar pentru care ar fi dat fără ezitare nemurirea la care fusese condamnat de legile temporale.

Zăbovi apoi asupra rezultatelor obținute de uitatele mașini gânditoare, care dezlegaseră de multă vreme tainele timpului. Le parcurse superficial, înfrigurat, și trăi o asemenea emoție cum nici nu-și amintea de când nu mai simțise.

Putea oricând să se reîntoarcă în timpul său, pentru că mașinile gânditoare găsiseră o soluție asemănătoare cu cea care îl propulsase mai întâi în spațiu și apoi în timp.

Cea mai mare dorință a sa era pe cale să i se împlinească. Părea atât de simplu!

Exploratorul abandonă toate proiectele începute și alocă toate resursele considerabile de care dispunea pentru a realiza lanțul de zece mii de inele, plasate în punctul Lagrange I, din apropierea Lunii. O vreme, uită cu totul de orice altceva, într-atât de mult își dorea să se întoarcă! Ajutat de structura sa biomecanică, termină mașinăria monumentală care urma să îl trimită în locul căruia el nu încetase să-i spună casă, doar după un singur veac.

Cu toate că nu îi mai rămăsese un milion de ani până la întâlnirea cu prezentul, nu ezită nicio clipă. Își refăcu forma umană, ghidându-se după amintiri străvechi și nu foarte exacte, dar își spuse că oricum nu mai conta. Voia să își mai vadă o dată semenii, să respire aerul încărcat cu mirosurile produse de civilizația sa, să-și desfete privirile cu capodoperele făcute de artiștii vremurilor și să se transpună pe acordurile muzicienilor de geniu ai epocii sale. Voia să se bucure și să admire realizările oamenilor pe care îi cunoștea și apoi să moară, pentru că cele câteva zeci de ani care i-ar mai fi rămas de trăit după ce s-ar fi reîntors ar fi

fost, față de erele pe care le trăise, nici măcar cât timpul prins între bătăile de aripi ale unui fluture.

Îmbrățișă cu o ultimă privire lumea pe care o făcuse. Miile de mecanisme, încremenite toate, părură că se reculeg la plecarea făuritorului lor. Regretă că le părăsește, pentru că, indiferent de consecințele induse de legile temporale, toată această lume creată de el din nimic, în milioane de ani, însemna o muncă pe care ar fi vrut să o lase moștenire viitorilor oameni, numai că locul pe care se aflau urma să devină fundul unui ocean, iar el nu mai avea răbdare să o strămute.

Pe undeva, prin junglă, hominizii – viitorii oameni – se luptau cu toate celelalte viețuitoare pentru supraviețuire. Erau copiii lui, pe care îi părăsea pentru a se reîntoarce în locul din viitor care îi fusese casă pentru doar o frântură dintr-o clipă, față de nenumăratele ere pe care le trăise, dar care continuase să însemne atât de mult, încât era dispus să renunțe definitiv la tot ceea ce crease. Trase adânc în piept aerul tare al Pământului și porni, așa cum făcuse și în urmă cu aproape o sută de milioane de ani, cu o navetă în călătoria, de această dată cu un singur sens, către punctul Lagrange I, unde mașinile gânditoare instalaseră inelele ce urmau să genereze gaura de vierme.

Urcă apoi în crononava care urma să-l ducă în viitor, dar, înainte de a porni, în momentul care îl despărțea de timpul din care venise, admise ceea ce de

fapt înțelesese de mult, anume că viitorul îl crease chiar el. El era veriga lipsă din studiile savanților timpului de unde venea. El accelerase evoluția și îi dăduse direcția în urma căreia, peste un milion de ani, urma să apară civilizația care îi dăduse și lui naștere.

Timpul și legile lui generaseră o buclă de cauzalitate Mobius, în interiorul căreia fusese prins, iar scăparea nu se putea face decât într-un singur fel, iar prețul pe care trebuia să îl plătească era mai mult decât moartea.

Faptul de a nu-și mai vedea posibilă împlinirea dorinței supreme, de a redeveni contemporan cu epoca în care se născuse, îi amorți gândurile. Tot ceea ce crease se îndreptase către atingerea acestui scop, iar acum trebuia s-o ia de la capăt. Îl îngrozi nespus perspectiva unei alte sute de milioane de ani de singurătate, după care urma o alta și încă o alta, asemenea unei plăci de vinil zgâriate pe care lunecă acul picupului și repetă la nesfârșit același fragment de melodie, până la sfârșitul timpului sau până când bucla cauzală se va fi destins. Se văzu pe sine replicat de nenumărate ori și în miriade de ipostaze, aruncat în trecut, cum urcă pe scara timpului, reușind de fiecare dată să recreeze omenirea, adăugând câte un fir la odgonul tot mai gros care lega trecutul cu prezentul.

Ajuns la culmea cunoașterii și la puteri dumnezeiești, Exploratorul cumpăni mult ceea ce avea de făcut, chiar dacă, în termenii erelor, îi luă doar o clipă. Pe de

o parte era el și chinul său perpetuu, de cealaltă, întreaga omenire. Accidentul care îl trimisese pe el în trecut dusese la apariția făpturilor bipede pe care le crease și care urmau să evolueze, făcând astfel posibilă existența omenirii. Zâmbi larg, pentru că era pe punctul să dea naștere la bucla cauzală prin care s-ar fi creat pe sine însuși, detaliu aparent lipsit de logică, dacă mașinile gânditoare n-ar fi descoperit structura multipolară a Universului, care permitea translația dintre două puncte, pe căi diferite de cele liniare.

Se întrebă, omenește, de ce el?

Sau poate că, prin această uriașă încercare trecuseră, fără să reușească, lăsând pământul animalelor sau extincției, nenumărați alți oameni ajunși în trecut intenționat, sau prin accidente care încă nu se întâmplaseră. Poate și alții săvârșeau în felul lor munca anonimă de creație a complexului tot unitar care ducea la apariția ființelor raționale și a conștiinței lor de sine.

Porni crononava și se avântă cu ea prin inelele plasate în punctul Lagrange I, prin gaura de vierme, pe culoarul nesfârșit al timpului, la întâlnirea cu capătul celălalt al buclei cauzale. Modifică traiectoria pentru a se ciocni cu momentul în care el, un alt el mai tânăr cu o sută de milioane de ani, se reîntorcea din călătoria încununată de succes către Hyades. În acest punct, deturnă Acul către trecut în singurul mod posibil, unind cele două găuri de vierme cu energia obținută din explozia crononavei.

După o sută de milioane de ani parcurși într-o secundă, Exploratorul muri în deflagrație și totodată se proiectă înapoi în trecut, chiar în momentul în care ajunse în timpul său, la intersecția dintre viitor, prezent și trecut.

Un om muri și tot el învie, dând naștere la o lume. A sa.

Switch

Numai cine n-a cunoscut-o vreodată pe Roua nu s-ar fi îndrăgostit de ea. Eu i-am devenit victimă atunci când am văzut-o pentru prima dată, în această toamnă, când a venit la liceul meu, transferându-se dintr-un alt oraș, de pe o altă planetă, de la un alt liceu, cine știe de unde și, în definitiv, cui i-ar mai fi păsat!

Când însă a apărut în clasa noastră, am amuțit cu toții. S-a oprit la doi pași după ce a intrat pe ușă, permițându-se să îi admirăm picioarele lungi, ascunse sub o rochiță rămasă parcă prea scurtă, talia de viespe și bustul superb, ce anunța viitoarea femeie. Pe chipul angelic, buzele i se desfăcuseră deja într-un zâmbet cald, luminat de cei mai albaștri ochi pe care îi văzusem în viața mea. O clipă, privirea ei a întâlnit-o pe a mea, după care și-a scuturat zulufii blonzi și a spus ceva, nu sunt sigur ce, probabil un: „Salut, băieți, am și eu un loc aici?", dar eu n-am mai auzit, după cum nu am mai auzit nimic din lecțiile predate de profesori nici în restul zilei și nici în multe din zilele următoare.

Pluteam, cred că acesta este cuvântul cel mai apropiat de ceea ce simțeam când mă aflam în preajma ei,

și visam la ea cu ochii deschiși tot restul zilei după ce plecam de la liceu, iar noaptea mă zvârcoleam în pat cu ochii închiși.

În vise, în lumea închipuită sub pleoapele strânse, o salvam luptând eroic cu golanii care îi țineau calea sau săream în apele învolburate ale râului în care i se răsturnase barca și se pregătea să o înghită, o eliberam de răpitori necunoscuți, dărâmând ziduri și sfărâmând lanțuri, pentru ca, de fiecare dată, ea să mă îmbrățișeze, iar eu s-o strâng la piept, protector.

Asta până a doua zi, când urma să o revăd și să trăiesc iar, să respir din nou același aer cu ea, să știu că pot furișa o privire către ea, simțind de fiecare dată acel nod dureros, dar plăcut, în stomac. Și, mai ales, să sper.

Mă transformasem cu repeziciune. Eu eram și așa retras, cunoscut mai mult ca un tocilar, cu trupul firav și ochelari, ușor aplecat în față, maniac al calculatoarelor, absolut inutil la meciurile de fotbal pe care colegii mei le încingeau după cursuri sau, uneori, în pauze, admirați de fete printre care se afla și minunata, inegalabila Roua.

S-a întâmplat într-o luni, când, de fapt, a început totul, după un week-end chinuitor care nu mai voia să se termine; înainte de ora de istorie, i-a scăpat jos un pix. M-am repezit împreună cu alți câțiva să-l ridicăm, dar eu am fost mai ager, sau poate doar mai aproape și l-am înșfăcat primul. I l-am întins triumfător, iar ea mi-a zâmbit și m-a privit, iar ochii i-au scânteiat.

— Mulțumesc, mi-a șoptit, iar mie mi-a încremenit pe buze șuvoiul de cuvinte prin care i le-aș fi spus, că m-aș scufunda în ocean sau aș merge pe Lună pentru ea, dacă mi-ar cere-o, dacă ar rosti măcar un singur cuvințel.

Însă ea s-a întors spre Neo, chipeșul Neo, atleticul Neo, și el venit recent în liceul nostru, într-o clasă paralelă, căruia a pornit să-i vorbească în acel fel anume, am bănuit imediat că e pe cale să se întâmple ceva între ei, dacă nu s-o fi întâmplat deja, și pe loc nu am mai fost om. Sau poate numai mi s-a părut, lovit fiind de gelozie, așa cum pățesc toți îndrăgostiții lipsiți de speranță, asemenea mie.

— Tom, am auzit prin pâcla groasă care se așternuse în jurul meu. Tom, ce ne poți spune despre al treilea președinte american?

Domnul Marcu, profesorul de istorie, își oprise trupul uscățiv în dreptul băncii mele, așa că m-am ridicat chinuit, agățând în treacăt cartea și caietele care au bufnit de podea, urmate de zâmbetele amuzate ale colegilor mei.

— Ăăă... al treilea ... președinte... a fost... ăăă...

Întotdeauna domnul Marcu știa că poate conta pe mine. Probabil mă și simpatiza puțin. Eram o enciclopedie ambulantă, care reținea orice amănunt, orice detaliu, oricât de nesemnificativ, ce mai, eram elevul ideal, care dă întotdeauna răspunsurile corecte, dar

nu și de această dată, când m-am aplecat, cu fața roșie ca focul de rușine, să-mi adun calabalâcul împrăștiat la picioarele profesorului. Am simțit în ceafă privirea de lumină albastră a Rouăi și am uitat pe loc cine a fost al treilea președinte, de fapt i-am uitat pe toți președinții Americii – care Americă? – pentru că nu mai conta decât Roua și privirea ei și faptul că, de rușine, îmi venea să intru în pământ, trecând prin podele, ba poate chiar aș fi făcut-o cumva, dacă nu ar mai fi fost două etaje dedesubt.

— Cine știe cine a fost al treilea președinte al Americii? a încercat profesorul să mă ajute, în timp ce îmi ridicam caietele, iar cineva din clasă a răspuns: „Jefferson".

— Jefferson, așa e. Thomas Jefferson. Poți să ne spui câte ceva despre el, Tom? mă invită domnul Marcu să-mi iau revanșa, în timp ce se întoarse amabil cu spatele, pentru a nu-mi mări jena, pornind spre catedră.

— Ăăă... a scris Constituția, am răspuns reflex, privirea alunecându-mi involuntar către Roua. A avut o relație extraconjugală cu o sclavă afro-americană de paisprezece ani, m-am auzit vorbind, apoi n-am mai auzit nimic, pentru că întreaga clasă irumpse într-un hohot de râs uriaș și atunci am strâns pumnii până mi-au intrat unghiile în carne și mi-am dorit fierbinte să devin invizibil și să mă strecor cumva, neobservat, afară din clasă.

Ceea ce am făcut nu a fost tocmai înțelept. Am profitat de spatele domnului Marcu, dar și de faptul că un coleg din rândul de bănci de la fereastră a scăpat pe jos, intenționat cred, ca să mă maimuțărească, un manual și toți s-au întors reflex spre sursa sunetului, în vreme ce eu am dispărut fizic din clasă, folosind out of, la fel ca Sue, din Fantastic Four, una din superputerile primite de la Yoda, care îmi rămăsese în organism în mod latent. Înghițisem cașeta chiar în magazinul lui Yoda, care mă prevenise că superputerea se activează doar în momente psihice extreme, uneori nici atunci, și că, după o vreme, aceasta dispare. A funcționat. M-am dizolvat, m-am volatilizat în eter, pur și simplu nu mai suportam să râdă cu toții de mine în prezența fetei pe care o iubeam.

Pe Yoda l-am cunoscut în urmă cu câteva zile, după incidentul din pauza mare, tot un episod în care am fost umilit amarnic, de față cu Roua.

Își spunea Neo, precum Keanu Reeves, din Matrix. Poate chiar ar fi adus un pic cu el, dacă nu și-ar fi conturat peoapele, cu creionul dermatograf negru. Dacă nu și-ar fi vopsit în negru intens părul lăsat să crească lung și încrețit cu atenție în bucle mici. Dacă nu ar fi avut întreaga față pudrată discret, în așa fel încât întregul machiaj să îi dea un aer studiat, cadaveric. Dar mai ales dacă nu ar fi agitat în permanență și cu multă îndemânare un pachet de cărți de joc. Pe care le des-

fășura în evantai sau le trecea prin aer, desfășurând o armonică în care cartonașele colorate pluteau miraculos, cu mare viteză, asemenea unui caleidoscop, dintr-o mână în alta.

De fapt, se numea Nicolai Proca și era, la fel ca mine, elev în ultimul an la Sfântul Sava. Venise la liceul nostru prin transfer, cred că de pe undeva din provincie, cu toate că lăsase să se înțeleagă că de fapt revenise în țară împreună cu părinții, care avuseseră niște angajamente în străinătate. De fapt, căutând pe internet, am aflat că tatăl său era mare grangur într-un partid politic și, odată cu schimbarea garniturii de la Palatul Victoria, primise drept recompensă un post de secretar de stat prin vreun minister, pentru cine știe ce fapte bune sau contribuții financiare făcute în campania electorală, acolo, în provincie.

Nu cred că am întâlnit vreodată un personaj mai îngâmfat. Avea un mic grup de admiratori care încercau să îl imite și îl înconjurau în permanență. Arunca bani în toate părțile, iar la liceu venea cu un Audi TT decapotabil, negru, pe care îl parca ostentativ chiar în fața scărilor de la intrare, acolo unde nici profesorii nu găseau loc, după ce făcuse cine știe ce înțelegere cu paznicii sau poate chiar direct cu conducerea liceului.

În mod normal, nu aș fi băgat în seamă un asemenea individ. Numai că m-a jignit profund. S-a întâmplat într-o pauză. Reușisem să o prind pe Roua singură

și mă pregăteam să-i spun ceva, poate cât de frumoasă e, cum îi sclipeau ochii în lumina soarelui de mai, sau poate să o invit la o plimbare în Herăstrău sau orice altceva, numai să-i aud glasul și să-i privesc chipul angelic. Dar nu am apucat nici să deschid gura, că a apărut Neo cu gașca lui. S-a oprit și m-a măsurat de sus până jos, aruncând o privire scurtă și către Roua. A încetat pentru puțin timp să mai amestece cărțile de joc. Apoi a început să facă pase în fața mea și mi-a scos o monedă din ureche. Apoi o pereche de chiloței roz de damă din nas, spre amuzamentul celor ce îl însoțeau. Spectatorii, atrași de zarvă, se înmulțeau, iar eu am simțit, încet, cum îmi ia fața foc, în vreme ce Neo nu înceta să mă umilească cu trucurile lui ieftine. Când s-a prefăcut că îmi scoate din urechi, cu o singură mână, o batistă răsucită, jegoasă, la vederea căreia a strâmbat din nas, nu am mai rezistat. Cu cealaltă mână făcea în continuare prestidigitație cu cărțile lui de joc. L-am călcat pe vârful pantofului său scump. Nu cred că a fost ceva intenționat, mai degrabă am vrut să fug de el și de batjocură, însă așa s-a întâmplat. A scăpat cărțile de joc pe jos și a gemut de durere. M-a înjurat grosolan. S-a pregătit chiar să mă lovească, însă s-a oprit, realizând că o mulțime de ochi sunt ațintiți asupra noastră.

— Ne mai întâlnim noi, a scrâșnit și a plecat, croindu-și drum prin mulțimea tăcută de elevi care începea să se împrăștie.

— Nu pune la suflet, așa este el, bădăran, am auzit glasul suav al Rouăi, care își așezase mâna pe umărul meu, și atunci nu am mai rezistat.

Am simțit cum din colțurile ochilor îmi curg lacrimi grele, am rupt-o la fugă pe holuri, apoi afară, până la stația de metrou Izvor, unde m-am amestecat cu furnicarul de oameni necunoscuți, în mijlocul cărora am început să mă simt ceva mai bine, pentru că ei nu știau cum fusesem umilit de un fante plin de ifose, în fața fetei de care mă îndrăgostisem.

Nu știu când am sosit în Unirii și nici cum am ajuns apoi pe Lipscani, unde m-am pierdut printre anticariate, prăvălioare cu bijuterii și mobilier vechi, printre care se strecuraseră, asemenea unor intruși, câteva magazine ale unor firme de modă. Am sperat că, amestecându-mă în amalgamul frenetic de turiști și limuzine, dirijat de polițiști și semafoare, să revin cu picioarele pe pământ și mai ales să îmi fac suficient curaj pentru a întâmpina ziua de mâine.

Prins în vălmășagul oamenilor care treceau încoace și încolo, asemenea unor particule supuse mișcării browniene, aproape am uitat ceea ce pățisem, oricum suficient de mult încât să compun un SMS pe telefonul mobil prin care să-i cer lui Bobi – Bogdan, pe numele lui adevărat, cel mai bun prieten și totodată colegul meu de bancă, să îmi ia rucsacul cu manuale și caiete.

Mi-am uitat supărarea de-a binelea atunci când am găsit prăvălioara. Nu aș putea spune prin ce anume mi-a atras atenția. Era unul dintre nenumăratele magazinașe ținute de comercianți bătrâni presărate pe Lipscani, printre care se strecuraseră, în conformitate cu vremurile, prăvălii în care se vindeau electronice fabricate în China, aparate de fotografiat fabricate în China sau șepci și tricouri pe care scria I Love Bucharest, cu o inimă roșie în loc de Love și cu poza a două cireșe pe spate, fabricate tot în China, la prețuri nesimțite, pe care tot numai un turist asiatic ar fi acceptat să le plătească.

Încadrat între un magazin de mobilă veche și o consignație, SuperToy's for Super People clipea din firma de neon roșu și verde din vitrina modestă, în care erau expuse câteva jucării de plastic, cu etichete decolorate. De fapt, erau supereroi. Ciudat, în forfota de pe stradă nimeni nu părea să bage în seamă intrarea, luminată de o altă firmă cu neon, mult mai mică, pe care scria OPEN. Englezismele invadaseră lumea; pe vremea părinților mei ar fi scris simplu: Deschis. Poate n-aș fi intrat dacă, atunci când am ajuns în dreptul ușii, câțiva turiști japonezi, mici de statură, n-ar fi ieșit clătinând din cap și discutând precipitat, cu voce tare, așa cum fac de obicei turiștii, convinși că nu le înțelege nimeni limba.

Se înșelau, însă. Cel puțin în cazul meu, pentru că pricepeam câte ceva din japoneză, la fel cum pricepeam

câte ceva din alte șapte limbi și dialecte, mai exact ce învățasem după patru ani în care am creat și aplicat strategii online, mimim trei ore pe zi, la Total War World. Așa am înțeles că, deși nu cumpăraseră nimic, marfa li se păruse o păcăleală. Fapta în sine era suficient de neobișnuită; de regulă, turiștii cumpără absolut orice fleac, iar japonezii, se știe, sunt campioni mondiali absoluți în a achiziționa toate kitsch-urile și gadgeturile cu care comercianții din Lipscani, și nu numai, aflați în aceste magazine, îi ademenesc pe fraieri.

Așa că am intrat, curios și intrigat, bucuros că pot să o uit o clipă pe Roua sau măcar să îmi închipui că pot să o fac. Interiorul magazinului se dovedi mult mai mare decât părea de afară, de pe trotuar. De la câțiva pași de ușă, în stânga și în dreapta, se întindeau patru șiruri de vitrine din sticlă, lăsând trei cărări între ele, suficient de late pentru ca inclusiv bucureștenii hrăniți la fast-food să se poată strecura printre ele.

În vitrine, destul de înghesuite, se aflau jucării. Primul reflex a fost să mă întorc și să ies, dar perspectiva de a mă întoarce în stradă și la gândurile cu Roua, care se părea că înăuntrul prăvăliei se hotărâseră să îmi dea pace, m-a făcut să pornesc pe culoarul din mijloc, spre tejgeaua care se zărea vag la celălalt capăt. M-am prefăcut că cercetez politicos vitrinele; mai mult ca să îmi fac de lucru, hotărâsem să cumpăr ceva, cheltuind cei câțiva lei pe care îi aveam în buzunar pentru masa

de prânz, peste care, din motive evidente, sărisem fără să îmi dau seama.

Raftul din stânga părea dedicat lui Superman. Jucării cu Superman, de toate mărimile, arătându-l pe erou încremenit în plastic în toate pozițiile imaginabile, se desfășurau la înălțimea ochilor mei. Privind ceva mai atent, am văzut că printre figurinele Superman se aflau și câțiva soldați Astron Star, dar și Amigoman, aproape lipit de Holo-Man. Mai mulți Spiderman fuseseră lipiți cu firișoare albe, sugerând pânza de păianjen, de pereții verticali de sticlă ai rafturilor. Ceva mai jos, păpușile Catwoman se amestecau cu cele Black Angel și Cyber Angel. Am întors privirea către raftul din dreapta mea, de asemenea încărcat cu figurine, dintre care am mai recunoscut pe Zero Assasin, Hulk, Brainmaster, Strump și Nathasa X. Erau multe pe care nu le știam, pentru că depășisem demult vârsta, ba chiar și așa ultimele cunoștințe în domeniu veneau mai mult de la fratele meu Mo, mai mic cu șapte ani, de ale cărui jucării mă împiedicam prin casă și chiar prin camera mea, unde le strecura cu bucuria sadică a copilului care face lucrul interzis.

Am trecut printre rafturi întorcând capul când în stânga când în dreapta, prin noianul de păpuși de toate mărimile, formele și culorile, fiecare purtând calitățile nemaivăzute ale unui erou născocit de imaginația năstrușincă a unui desenator de benzi desenate, sau a unui producător de desene animate.

Aproape ameţit, am ajuns la tejgheaua amplă, care ocupa toată partea din spate a magazinului, în spatele căreia se aflau alte rafturi, mai mici de astă dată, dar tot din sticlă, asemănătoare cu cele din farmacii. Ici-colo, pe rafturi, fuseseră aşezate – deşi poate aruncate ar fi un termen mai potrivit – cutii şi flacoane ca de medicamente, de mai multe mărimi şi forme. Între tejghea şi rafturi, pitit pe un scaun, se găsea un om deghizat în Master Yoda, care mă privea fix, clipind rar din pleoapele sale mari şi verzi. Masca facială, ca şi întreaga costumaţie a vânzătorului erau foarte realist realizate, perfect potrivite cu profilul magazinului. M-am apropiat zâmbind.

— Aş dori să cumpăr şi eu ceva, i-am spus privind nedumerit la flacoanele din spatele său.

Ochii mari ai lui Master Yoda m-au fixat, iar faţa i s-a strâmbat într-un zâmbet care i-a provocat cute. Fără îndoială că era o mască de înaltă tehnologie, însă, din experienţa cu simpaticul Furby şi alte jucării inteligente ale fratelui meu mai mic, ştiam că asemenea lucruri deveniseră posibile de mulţi ani şi se fabricau pe scară largă.

— Şi ce anume aţi do... hâmmm... dori?

Vocea i-a răsunat ca şi cum i-ar fi ieşit direct din stomac. Avea inflexiuni piţigăiate amestecate cu tonuri grave, asemenea vocilor provincialilor care încearcă să scape de accent şi deprind câteva cuvinte, pe care

le turuie corect cu mare viteză, dar se bâlbâie amarnic atunci când trebuie să exprime ceva ce nu le permite modestul lor bagaj lexical.

— Mă uitam după o jucărie, ceva mai special, i-am răspuns. Pentru fratele meu mai mic, am adăugat, ca nu care cumva să-și închipuie altceva, cu toate că era evident că depășisem acea vârstă.

— Nu sunt ju... jucării, a răspuns ceva mai repede. Alea – arătă spre păpuși – sunt decorurile, e colecția mea personală. Dar cred că ai tocmai vârsta potrivită. Totul e să îți permiți să cumperi.

Afară se făcuse întuneric de-a binelea. Celelalte magazine vecine închiseseră demult. Și traficul de pe trotuare se micșorase, rar mai trecea câte cineva. Prin vitrină se vedeau stâlpii pe care se aprinseseră deja becurile, nu însă și în dreptul magazinului, unde probabil un defect al instalației iluminatului public lăsase o insulă de întuneric. Am decis să-i fac pe plac omului. La urma urmei, acasă nu mă așteptau decât doi părinți indiferenți, lipiți de cine știe ce serial imbecil la televizor, un frate practic mufat la Playstation-ul lui și o cină rece. Aaa, și încă o noapte de nesomn, cu vise artificiale – cum le spuneam eu, adică imaginate în mod conștient – despre Roua. Unica și de neatins Roua. M-am uitat discret la ceas. Metroul mai circula încă vreo oră.

— Atunci ce vindeți aici, dacă nu jucării?

Master Yoda s-a ridicat de pe scăunelul său și a venit în dreptul meu. Cu toate că sunt printre cei mai

scunzi din clasă, vânzătorul era cu cel puțin un cap mai mic, amănunt care, nu știu de ce, m-a făcut să mă simt puțin mai confortabil. A murmurat ceva, fără să înțeleg, așa că m-am aplecat peste tejghea să îl aud mai bine. De aproape mirosea ciudat, nu neplăcut, a apă de mare și nisip, sau poate numai mi s-a părut.

— Aici se vând puterile pe care le au aceste personaje, a spus o dată și încă o dată, deoarece am scuturat din cap, crezând că nu am auzit bine.

A repetat rar cuvintele, clătinând grav din capul disproporționat de mare față de restul corpului. Urechile i s-au mișcat încet, iar pupilele imense i s-au rostogolit foarte convingător în orbite, făcându-mă să mă întreb când oare își vor atinge limitele fabricanții de măști și jucării. Cele trei gheare ale mâinii i s-au strâns mănunchi, arătând neglijent către rafturile din spatele tejghelei. Am zâmbit în sinea mea. Îmi revenise buna dispoziție. Era o ieșire binevenită din patima care mă rodea de când apăruse Roua la liceu. Cine știe din ce colț al țării venise tipul ca să deschidă afacerea. Ca bucureștean, am știut dintotdeauna că provincialii sunt ceva mai ciudați și tot ca bucureștean m-am obișnuit demult cu asta.

— Și ce fel de superputeri aveți? m-am interesat suav.

— Păi cam tot ce dorești, a spus repede, întorcându-se către raft. Uite – citi o etichetă ilizibilă pentru mine – acolo este zborul liber prin atmosferă al lui Su-

perman. Alături, în cutia aceasta, e capacitatea de a trece prin pereți a lui Mutant X. Poate fi combinată cu generarea de pânze de păianjen, cu salturile de până la un sfert de milă ale lui Spiderman și cu puterea de a ridica greutăți de până la cinci tone, pe care o au mai mulți eroi. Iată, aia e privirea cu laser, tot a lui Mutant X. Mai am ceva și din mersul cu mare viteză, de până la zece kilometri pe secundă, uite acolo, vezi?

— Unde, acolo? am întrebat politicos, în vreme ce mă jucam neglijent cu un recipient miniatural, de forma unui termos metalic, arătând spre un flacon străveziu, aflat evident în afara razei vizuale a lui Master Yoda.

Zece kilometri pe secundă chiar era ceva. Mai mult decât prima viteză cosmică. Dar nici cât a doua. Frumoasă glumă. Master Yoda a ocolit greoi tejgheaua și a venit lângă mine. De aproape, costumația și masca facială păreau chiar mai reale. S-a întins, mijind ochii, către locul spre care am arătat.

— A, nu, acolo e înotul subacvatic de mare viteză a lui Marin Boy, dar nu se prea mai caută.

— Drăguț, am spus. Costă mult o superputere din asta? am întrebat, arătând termosul miniatural.

Începusem să îmi bat joc de vânzător, cu disperarea celui care a fost la rându-i ținta batjocurii. Amintirea celor petrecute la școală era încă vie. Școală, Roua. Oh, nu din nou!

— Depinde pe care vrei să o iei. Ce ții în mână este freezer-ul lui Subzero. Firește, superputerile au fie-

care prețul lor. Și, mai ales, depinde pentru ce perioadă o dorești activă. Te previn însă, poți căpăta dependență. Sau, uite, această pastilă e out off, a lui Sue, din Fantastic Four. Dispari cât ai clipi.

— Serios? am zis și i-am luat și înghițit cașeta, ignorând mâna întinsă cu disperare de Master Yoda, înainte de a realiza că poate era o otravă sau fusese culeasă de pe jos sau orice altă scârboșenie. Uite, sunt tot aici, n-am dispărut nicăieri, i-am arătat o vitrină care mă oglindea. Ce să zic, superputeri. A trecut vremea celor care vindeau elixire și poțiuni, nu ați aflat despre asta?

M-am uitat discret la ceasul de la mână, abia abținându-mă să nu înjur. Fără să îmi dau seama, trecuse de ora unsprezece și pierdusem posibilitatea să prind ultimul metrou la stația de la Unirii. Nu aveam bani suficienți pentru taxi, sau cel puțin nu de aici, din Lipscani până acasă.

— Out off se activează numai când ești furios, s-a apărat Yoda. Sau foarte supărat, așa cum era Sue, în Fantastic Four. De-acum o ai în organism cel puțin pentru vreo săptămână, sau cel puțin atât dura la mine acasă, și nu cred că o vei putea controla. N-ar fi trebuit să o iei. Evident, nu înainte de a o plăti. Și de a te instrui, mai ales. Dacă se activează, fii liniștit, nu ține mai mult de un minut. Toate superputerile, de fapt, cam atât durează.

Trebuia s-o iau pe jos o bună bucată de drum, mergând pe Calea Moșilor, apoi pe Colentina, ca să ajung la dormitorul industrial, cum îi spuneam eu blocului cu zece etaje în care ai mei aveau un apartament cu patru camere, sau măcar până la Bucur-Obor, de unde mi-aș fi putut permite să iau un Uber, ca să scutesc ultimul kilometru și jumătate. Oricum, nu mai avea importanță, așa că am hotărât ca măcar să mă amuz pe îndelete. Și tot fără să îmi dau seama, am lăsat să cadă în buzunar mini termosul cu freezer.

— Păi, uite, am pierdut metroul de când stăm de vorbă. Cât ar costa superputerea aia de mers cu mare viteză, pentru vreun minut sau două, nu cred că am nevoie de mai mult ca să ajung acasă. Stau în Colentina, știi... am zâmbit sardonic.

Master Yoda duse mâna la bărbiță exact ca în Star Wars și păru că se gândește câteva clipe. Trecu din nou în spatele tejghelei și se cățără cu mare agilitate pe rafturi, de unde pescui o sticluță asemănătoare cu cele în care se ține soluția de pus în ochi, dar mult mai mică. O așeză pe tejghea, între noi.

— Ținând seama că, așa cum ai spus, e târziu, o să-ți fac o ofertă specială. Chiar foarte specială, pentru că ești primul client pe astăzi. De fapt, ești primul client de când am deschis, să tot fie vreo săptămână. Superputerea de mers cu mare viteză costă cel puțin două bătrâne, cum spuneți voi la două mii de lei, minutul.

Dar pentru tine, uite, îți dau flaconul la jumătate de preț, nu... De fapt, nu, nu ai tu de unde să ai o bătrână, mă rog, o mie la tine. Ți-o dau pentru cât ai în buzunar. Și cu condiția să-mi mai aduci clienți, să-mi faci reclamă. O să te convingi singur, e ceva deosebit.

Am scos aproape fără să-mi dau seama bancnota de zece lei și câteva monede prinse printre scamele blugilor și le-am pus pe tejghea. Vânzătorul a luat mulțumit banii, a bătut ceva în casa de marcat, din care a ieșit un sertar în care i-a strecurat și pe care l-a împins la loc.

— Așa, mulțumesc, mai poftiți pe la noi. Mai ales că nu știu câtă vreme o să mai țin deschis magazinul ăsta. O să-ți fac totuși un scurt instructaj, presupun că nu ai mai folosit superputeri până acum. Să iei în cantități foarte mici, chiar dacă ți se par infime. Uite, din sticluța asta nu ai nevoie de mai mult de jumătate de picătură ca să ajungi acasă, indiferent în ce parte anume a Bucureștilor stai. Nu are rost să iei mai mult. În general, când folosești superputeri, propune-ți de la bun început pentru ce vrei să le folosești și abia apoi ia activatorul. Ai mare grijă ca efectul să nu se termine lăsându-te în vreo situație imposibilă. De exemplu, dacă se isprăvește când zbori... Nu, când zbori nu pățești nimic, decât dacă te afli în mijlocul oceanului și trebuie să înoți până la mal, sau ceva asemănător. Efectul superputerii nu dispare instantaneu, ci treptat. Și, cel

mai important, ai grijă să nu capeți dependență. Uite, ia această măsură.

Mi-a întins un fel de pipetă foarte subțire, pe care a înmuiat-o în sticluță, după ce i-a deșurubat cu greutate căpăcelul, ajutându-se de ghearele lui butucănoase. Am dus pipeta la gură și am picurat – sau cel puțin așa am crezut că fac, pentru că nu am simțit nimic – pe limbă. Master Yoda înțepenise, cu o mână ridicată în aer. Mi-am strâns sticluța – dacă tot fusesem atât de nesăbuit s-o plătesc cu toți banii mei – i-am urat noapte bună, am ieșit pe ușă și am plecat.

De fapt, e un mod de a spune că am plecat. Afară, un homeless întins deasupra unei guri de aerisire dusese la gură gâtul unei sticle scoase dintr-o pungă maro de hârtie soioasă. Nu mi-ar fi atras atenția, însă lichidul rămăsese suspendat în aer înainte de-i atinge gura. Și homeless-ul rămăsese ridicat în capul oaselor, fără să se sprijine, într-o poziție foarte incomodă. Peste drum, un taxi înțepenise pur și simplu în mijlocul străzii, iar prin parbriz se vedea șoferul, care începuse să ducă o mână către semnalizator. M-am oprit să văd ce a pățit, iar lumea și-a recăpătat viteza normală. Taxiul a trecut, claxonând pe lângă mine mai să mă doboare. Șoferul îmi trimise o înjurătură, din care a ajuns la mine doar partea aia cu referire la mama.

Am scuturat din cap și am pornit spre nord. Am avut impresia că am făcut doar câțiva pași, însă lumea a defilat cu mare viteză pe lângă mine. M-am pomenit

în Piața Universității, lângă Ateneu, înainte să pot măcar pronunța asta, fără să-mi dau seama cum. Oamenii și vehiculele încremeniseră în jurul meu, în cele mai neașteptate poziții, ca în filmul Clockstoppers. O tabelă publicitară electronică uriașă schimba mesajul afișat, iar eu puteam să văd șirurile de leduri cum încep să se aprindă și să se stingă asemeni unor becuri cu incandescență. M-am oprit și am intrat din nou în firesc. Am încercat și chiar am reușit să mă plimb puțin, până la Intercontinental, ciocnindu-mă de rarii plimbăreți nocturni, năucit de noua mea superputere. Am chiuit scurt și am tras o fugă până în Piața Sudului, zăbovind câteva minute în dreptul măturătorilor care adunau preocupați resturile de zarzavat și fructe aruncate de tarabagiii din hală, apoi am țâșnit pe Mihai Bravu, oprindu-mă să îmi trag sufletul în mijlocul Parcului Național, unde am poposit lângă lac, fără să mă simt câtuși de puțin obosit. Am băgat reflex mâinile în buzunare, unde am simțit ceva neobișnuit. Am scos minitermosul, iar primul gând a fost să i-l restitui a doua zi lui Yoda. Al doilea gând, în schimb, l-am pus imediat în practică: curios, am pus o picătură pe limbă și am băgat un deget în apa jegoasă a lacului. A înghețat imediat, prinzând în capcană mizeria formată din cartoane și hârtii, cutii de bere și sticle de plastic care pluteau în apă laolaltă cu câteva broaște. Am pășit pe gheața tare, care sclipea în lumina lunii, întrebându-mă cât o să dureze, și m-am întors pe Mihai Bravu, după ce am ocolit prin Pante-

limon și bulevardul Ferdinand. M-am pomenit în Piața Obor, în drum spre dormitorul industrial unde locuiam. Roua mi-a venit brusc în minte și m-am și întors, să mă năpustesc spre Dorobanți, unde știam că locuiește cu ai ei, însă am renunțat după ce am realizat că nu îi știu de fapt adresa.

Însă superputerea m-a lăsat parcă prea repede, puțin după ce traversasem piața pustie și nu gândul la sfatul înțelept al bătrânului Yoda m-a oprit să mai iau o doză, ci grija ca nu care cumva prețiosul activator să se termine înainte de a o putea impresiona pe Roua. Mâine, la școală. Iar inima mi-a devenit, dintr-odată, mult mai ușoară și nici nu am simțit când a trecut încă o oră până am ajuns acasă, unde ai mei dormeau de mult și, ca de obicei, nimeni nu îmi remarcase lipsa.

Mai mult am picotit decât am dormit, imaginându-mi o mulțime de scenarii în care o salvam sau îi stârneam admirația Rouăi, iar ea îmi mulțumea și mă săruta fierbinte, își apropia buzele ei roșii, umede, de buzele mele crăpate și uscate de dorință, iar răsuflarea îi mirosea a ambrozie – nu știu ce miros are ambrozia, dar câtă vreme o consumau zeii, trebuie să fi fost ceva cu totul deosebit – și cam aici se terminau toate scenariile pe care le rulam în cap, mereu și mereu.

Nici nu am habar când s-a luminat de ziuă. Asemenea unui robot, m-am spălat, m-am îmbrăcat, am înghițit habar n-am ce la micul dejun, „Bună, mama – bună, tata" și am țâșnit, după ce am verificat pentru

a nu știu câta oară că sticluța cu activatorul superputerii e la locul ei, în buzunarul de la piept, după ce, din motive de siguranță, o plimbasem prin geanta cu manuale, în buzunarul secret de la blugi sau în cele de la geacă.

În stația de metrou, chiar când coboram scările la Bucur-Obor, l-am întâlnit pe Bobi, adică Bogdan, dar nu-i place să i se spună pe numele oficial. De fapt, el m-a întâlnit pe mine, pentru că eu oricum nu vedeam mai nimic, cu ochii cârpiți de nesomn, din spatele ochelarilor aburiți de răcoarea dimineții.

— Salut, mi-a spus. E totul în regulă? a întrebat, dându-mi rucsacul cu manualele și caietele de ieri.

— Da, sunt OK, i-am răspuns cu șablonul verbal folosit în toate filmele care veneau de peste oceanul Atlantic, așezându-mi rucsacul pe umeri, după ce am înghesuit cu greutate în el cărțile și caietele pe care le adusesem sub braț, corespunzătoare orelor din ziua curentă. De ce n-aș fi?

A părut un pic încurcat de modul ușor agresiv în care am pus problema. Era obișnuit ca eu să îi cerșesc atenția, iar el – ce-i drept, întotdeauna binevoitor și amabil – să îmi răspundă.

— Păi ieri, la istorie... Am văzut c-ai plecat și nu te-ai mai întors. M-am gândit că...

— Ce te-ai gândit?

A dat din mână, ca și cum ar fi alungat o muscă sâcâitoare.

— Nu are importanță. Mi-a plăcut cum i-ai servit-o domnului Marcu. Ce mai, a fost tare, ne-ai făcut pe toți. Cum de ți-a dat prin cap? Și, mai ales, cum naiba ai dispărut? Nu te-a remarcat nimeni, spuse, înainte de a sări la alt subiect. Ai văzut, a înghețat lacul din Parcul Național, au dat azi dimineață la știri, iar acum sunt douăzeci și cinci de grade afară. E drept, a început să se topească, dar tot s-a adunat lume puhoi. Poate măcar acum o să-l curățe de gunoaie, dacă tot a atras atenția.

Am întrerupt discuția, pentru că, zdrăngănind pe șine, cu scârțâit de frâne, metroul s-a oprit în stație. Ne-am înghesuit, împreună cu funcționarii și muncitorii care mergeau la slujbele lor. Cu greu vagonul își închise ușile, iar metroul porni clătinându-se. Mă ancorasem cu nădejde de o bară verticală, pe jumătate sufocat de presiunea trupurilor somnoroase ce porneau să înceapă o nouă zi de muncă. Bobi reuși să se strecoare până lângă mine și se lipi așa cum numai în metrou poți să o faci. Îi simțeam răsuflarea caldă în ureche, gâfâind încă după efortul pe care îl făcuse pentru a urca.

— Știi, am o întâlnire, mi-a șoptit în ureche, destul de tare ca să acopere zgomotele vagonului. Cu Roua. A fost de acord să ieșim după amiază. Apoi, cine știe...

N-am mai auzit restul. Am expirat adânc, iar ochelarii care tocmai își recăpătaseră transparența de la căldura din vagon, s-au aburit iar. Abia reușeam să

disting harta luminoasă a liniei pe care călătoream, prinsă deasupra geamurilor, mânjită cu tot felul de obscenități desenate cu spray graffitti. Vocea lui Bobi a susurat tot drumul, cu pauze, când metroul oprea în stații, iar masa de călători se rearanja, fără însă a-și pierde din consistență. L-am ascultat fără să-l aud, cu pumnii încleștați, incapabil să mi-l închipui pe Bobi alături de Roua mea, de iubirea mea.

După ce am coborât la Izvor, am parcurs pe jos kilometrul care ne despărțea de liceu, tăind-o prin Cișmigiu, cu Bobi sporovăind voios despre cum spera să se aleagă măcar cu un sărut de la întâlnirea cu Roua, dacă nu cu mai mult – mi-a făcut aluziv cu ochiul – și despre ce fată frumoasă era și cum îi căzuse la picioare lui, irezistibilul fotbalist cu mușchii de oțel. Era atât de prins, încât nici nu a băgat în seamă că i-am răspuns doar cu câteva mormăituri dezaprobatoare, dar măcar atât am înțeles, anume că se îndrăgostise și el de minunata Roua, atâta doar că pentru Bobi pasiunile sentimentale erau foarte efemere.

După ce am ajuns, am trecut demn printre colegii care mă băteau pe umăr, închipuindu-și că, în urmă cu o zi, l-am sfidat în mod absolut original pe domnul Marcu – deși nu făcusem altceva decât să enunț un adevăr istoric – și m-am așezat în banca mea. Roua a sosit în ultima clipă, de fapt chiar profesorul de engleză i-a deschis politicos ușa și a așteptat-o să intre, iar ea i-a zâmbit amețitor, așa cum numai ea știa să

zâmbească și am simțit că mi se pune pata și pe profesor, un anume domn Vernescu, un tinerel necăsătorit, cu doar câțiva ani mai mare decât noi, care abia terminase facultatea.

Prilejul s-a ivit la ora de fizică, atunci când domnișoara Nechita, profesoara noastră cea mai acră, aflată la doar un an de pensie, a invitat-o la tablă pe Roua și i-a dictat o problemă banală de curent electric alternativ, cerându-i s-o rezolve. Am remarcat imediat unde greșise iubirea mea: în loc de cosinusul defazajului dintre curent și tensiune, scrisese sinus, iar soluția rezultată era eronată.

— Hâmmm, a spus domnișoara Nechita, sunteți de acord? ne-a întrebat privind spre noi, după ce urmărise demonstrația scrisă cu creta de Roua pe tablă. Unde e greșeala?

Am fost singurul care a ridicat mâna, măcar că toți ceilalți băieți – ca și mine, de altfel – fuseseră extrem de preocupați să îi admire Rouăi picioarele, mai cu seamă când se înălțase pe vârfuri ca să ajungă până în partea de sus a tablei. Iar fetele din clasă oricum nu erau prea strălucite la fizică, de fapt devenise un soi de modă să nu se prea priceapă la fizică, matematică sau la electricitate, deși aveau PC-uri acasă și telefoane și tablete și știu precis că toate, fără excepție, surfau zi și noapte pe net.

În timp ce domnișoara Nechita mi-a făcut semn să răspund, am dus discret pipeta la gură, cu o cantitate

infimă de activator, prefăcându-mă că îmi prind preocupat bărbia. Am țâșnit ca o rază de lumină, am înșfăcat buretele, am șters semnul sinus și l-am înlocuit cu cosinus, am refăcut calculele și m-am întors la locul meu, sărutând în treacăt obrazul Rouăei.

— Este corect, am spus, după ce mi-am reluat poziția. Nu este nicio greșeală. Rezolvarea e corectă.

Era destul de dificil să îmi controlez mișcările ca nu cumva să intru iar în hiperviteză sau să nu vorbesc neinteligibil. Din fericire, efectul superputerii s-a disipat cu repeziciune și am putut să mă comport din nou normal. Pregătindu-se să spună ceva, domnișoara Nechita s-a întors spre tablă și a ridicat o mână, să mă admonesteze. Dar, pe măsură ce a citit rezolvarea, mâna i-a căzut încet și, aș putea să jur, și bărbia, rămânând literalmente cu gura căscată, fără măcar să observe că o parte din rezolvare avea un alt scris. La fel de uimită, Roua dusese deja mâna la obraz, la locul unde îmi depusesem sărutul cast.

A salvat-o soneria, care a anunțat terminarea orei. Fără să mai spună nimic, profesoara și-a strâns catalogul și a plecat grăbită, lăsând ușa deschisă. Eu, unul, m-am topit tot sub zâmbetul pe care mi l-a trimis Roua.

Chiar mai nedumerit din toată povestea asta a rămas Bobi, după ce și-a recuperat de jos caietul care îi căzuse ca din senin. Adevărul e că drumul spre tablă fusese blocat de profesoară, așa că singura cale liberă fusese peste banca și peste caietul de notițe al lui Bobi,

care se alesese cu fragmentele a două urme de tălpi imprimate pe el. Una la dus și cealaltă la întors.

Am amețit de-a binelea când, în pauză, Roua a venit glonț la mine, mi-a strâns discret mâna pe care mai aveam încă urme de cretă și mi-a șoptit:

— Nu știu cum ai făcut, dar îți mulțumesc. Îți rămân datoare, Tom, a adăugat, iar eu m-am topit de plăcere auzind-o cum mi-a pronunțat numele.

☆ ☆ ☆

Aveam ceva bani puși deoparte. Îi țineam strecurați într-un teanc de reviste de jocuri de pe dulap, la adăpost de părinții mei, care în ruptul capului nu ar fi citit astfel de chestii, dar mai ales de Mo, fratele meu mai mic. Pe Mo îl chema de fapt Mihai, însă toată lumea se învățase cu prescurtarea, care venea de fapt de la Mormoloc, cum i se spunea când era bebeluș. O vreme am fost puțin gelos că părinții îi puseseră un așa nume celebru, al unui mare domnitor sau, mai nou, a unui magnat, în vreme ce pe mine mă marcaseră cu banalul Toma, însă m-am obișnuit, cu atât mai mult cu cât mucosul rămăsese doar cu două litere din prea puțin măgulitoarea lui poreclă. Oricum, obișnuia să-și cam vâre nasul peste tot, așa că trebuia să fiu foarte atent unde ce puneam.

După ce m-am asigurat că mama trebăluia prin bucătărie, iar tata nu venise încă, am aruncat o privire și

la Mo în cameră: era la fel de absent de parcă ar fi fost autist sau așa ceva, ucigând din greu monștrii cu chip de om din cea mai nouă variantă a lui Hitman, pe ecranul televizorului cuplat la playstation.

Abia apoi m-am refugiat în camera mea, unde am luat scaunul de la birou și l-am adus în dreptul dulapului. Am urcat și am dat jos teancul de reviste, din care unele aveau deja venerabila vârstă de patru ani, descriind hardware și jocuri de mult depășite. Le-am așezat pe pat și le-am răscolit. Din pușculița mea ascunsă în maculatură am extras toate bancnotele agonisite pentru a-mi cumpăra o nouă placă nVidia GForce la calculator, cu care s-o înlocuiesc pe cea veche, chiar dacă nu era încă de lepădat. Am numărat de două ori teancul de mărunțiș, dar mai mult de o sută șaptezeci și opt de lei tot nu a ieșit. I-am îndesat în buzunar și, fără să mai pun la loc revistele, devenite inutile, mi-am luat o jachetă din mers și am ieșit afară, remarcând în treacăt că între timp venise și tata. El nu mă remarcase.

Foarte nehotărât, am luat totuși metroul, zicându-mi că chiar dacă voi cheltui câțiva lei, era mai bine decât să folosesc din declanșatorul superputerii, care și așa era aproape consumat. Am ajuns cu inima cât un purice la SuperToy´s for SuperPeople, tot drumul încercând să mă conving că totul nu s-a petrecut doar în imaginația mea, că prăvălia mai există, că nu voi găsi o coadă lungă sau, mai rău, afișul cu Sold Out, care să fi adunat chilipirgii din tot Bucureștiul.

Era tot acolo, cu firma de neon aprinsă – cred că, de fapt, nu fusese stinsă niciodată – fără să intereseze pe nimeni, normal de altfel, pe cine ar fi putut atrage un magazin din firma căruia rezulta că vinde jucării, în plin București turistic?

Am dat buzna pe ușă un pic prea repede. Master Yoda, cu bărbia ascunsă în palmă și cu cotul sprijinit de tejghea, a tresărit violent – cred că dormea – și s-a ridicat cu greutate.

— Bună ziua, am spus, proptindu-mă în fața tejghelei. Ce mai faceți?

Ciudatul vânzător a clipit nedumerit de câteva ori, s-a frecat cu mâinile sau labele la ochi și m-a privit intens. După licărul din priviri, mi-am dat seama că mă recunoscuse. A căscat discret înainte de a-mi răspunde.

— Bun, adică bine, asta fac. De fapt, nu chiar așa de bine. Cum a mers cu superviteza, ești mulțumit? M-ai recomandat la cineva? Ar fi bine să te grăbești, ți-am spus, nu știu câtă vreme mai rămân pe aici.

Cred și eu, la lipsa cronică de clienți, era greu să reziști în Lipscani, una din cele mai scumpe zone comerciale din București. Mi-am dres glasul, rotindu-mi privirea pofticios peste sticluțe și cutii. Am vrut să strecor freezer-ul îndărăt, însă nu am găsit ocazia. Sau poate că nu m-am străduit așa de tare.

— A, superviteza, da, e OK. Cred că aș mai vrea să cumpăr câte ceva, l-am abordat cu o mină vag plicti-

sită, omițând să-i răspund dacă i-am făcut reclamă – doar nu eram nebun să mai spun și altora!

— Avem de toate, superputeri care abia așteaptă să fie încercate de viitori tineri supereroi, așa cum ești tu. Problema e: ai bani?

— Bineînțeles, am făcut nepăsător. Ce îmi oferiți? Aș vrea să iau mai multe de-astea... superputeri.

Master Yoda își făcu de lucru la raftul din spatele său, de unde se întoarse cu brațele pline de sticle și cutii. Le aranjă neîndemânatic pe tejghea; ghearele groase și ascuțite nu păreau să-l ajute prea mult.

— Ți-am spus, dacă o să fii mulțumit, o să mai vii. Am avut dreptate, vezi? ciripi fericit. Iată, ai aici cam tot ce trebuie să conțină arsenalul complet al unui supererou: privirea penetrator, cu care vezi prin pereți oricât ar fi de groși și indiferent din ce material sunt făcuți. O pilulă pentru cinci secunde de penetrator, zece pilule la cutie. Dacă adaugi și o pilulă de cutting light, atunci obții privire laser, poți să tai cam orice cu ea. Nu ține decât un sfert de minut, dar e extrem de eficientă. Cu toate că sunt doar trei cașete pe folie, e mai scumpă, normal, se zice că are și aplicații industriale. Mai am aici sirop superpower, din care trebuie luat câte o guriță pentru un minut, cu mare grijă însă, riscul de accidente devine foarte ridicat. Nu, nu pentru tine, ci pentru cei din jur, am vrut să spun, forța musculară ți se amplifică de zeci de ori și poți foarte

ușor să rănești pe cineva, dacă nu ești atent. Și uite, am luat și totalshield, sub formă de cremă, trebuie să te ungi puțin, nu contează unde, pe piele să fie, ca să se poată absorbi, și obții o cuirasă prin care nu trece absolut nimic, tot pentru un minut.

Am luat cu un gest aparent nepăsător o folie care conținea o singură pilulă ascunsă sub foița de celofan și am apropiat-o de ochi. Crezusem că mi s-a părut, însă în interiorul pilulei clocotea ceva, un lichid care își schimba culoarea de la azuriu la roz aprins, traversat de bule minuscule, de parcă ar fi dat în clocot. Vânzătorul mi-l luă grijuliu din mână, ținându-l delicat între cele trei gheare ale mâinii.

— Ăsta e Skyfly, e din cele foarte scumpe. Dă un minut de autonomie de zbor, inclusiv suborbital, asta dacă ai echipament special, de cosmonaut. Numai că nu cred că îți permiți, costă o grămadă. Apropo, dacă tot a venit vorba, câți bani ai?

Am scos cu un gest bancnotele din buzunar și le-am pus pe tejghea, spunând adio în gând viitoarei mele plăci video. Master Yoda i-a răsfirat folosindu-se de gheare și i-a numărat rapid. A ridicat dezamăgit privirea.

— Nu prea cred că poți cumpăra ceva cu ceea ce ai aici, a mormăit. Nici măcar un recipient gol, cu urma vaporilor unei superputeri.

A început să-și strângă încet foliile cu pilule și sticluțele. Cum nu părea să se descurce prea grozav cu

ghearele, când încerca să le prindă, a deschis un sertar al tejghelei și le-a măturat pe toate, folosindu-și brațul. A închis sertarul cu zgomot și s-a proptit în fața mea, împingându-mi banii. Prin fața ochilor, Roua, care îmi zâmbea în minte încă de când pornisem spre magazin, a început, încet, să se îndepărteze.

— Stați puțin, am strigat cuprins brusc de o idee. Aveți o conexiune la internet? am arătat spre monitorul primitiv, cu tub catodic, care se vedea din profil, în dreapta tejghelei. Ar mai fi niște bani pe undeva...

Vânzătorul s-a luminat la față. A întins mâna către un loc din spatele tejghelei, aflat într-un loc pe care nu îl puteam vedea din poziția în care mă aflam.

— Da, așa ar trebui, chiria pe care mi-o iau include utilitățile. Așa am găsit magazinul, cu calculatorul acela. Cred că e legat la internet. De ce, ai vreun cont bancar pe undeva?

Nu am mai așteptat să mă poftească, am sărit pur și simplu peste tejghea și am reperat imediat calculatorul. Era o râșniță străveche, un Dell cu un procesor depășit de patru generații, dar chiar nu conta pentru ce aveam de gând. L-am pornit și, da, slavă Cerului, avea conexiune, ba chiar una destul de bună, prin Vodafone, la un server de internet. Am intrat pe net, am descărcat și instalat câte ceva. Simțeam în spatele meu privirea nedumerită a vânzătorului, dar am lucrat foarte repede și cred că l-am impresionat.

În sfârșit, am instalat programul pe care îl descărcasem și l-am pornit. Am lichidat la mare viteză câteva proprietăți și opere de artă pe care le dețineam. S-a întâmplat ca clienții cărora le vândusem să fie aceiași care mă curtau de luni de zile, dornici să cumpere, dar îi refuzasem de fiecare dată, așteptând să mai crească prețurile. După primele tranzacții, se prinseseră că am o presiune financiară și subofertaseră, însă am înghițit-o, n-aveam ce face. Am transformat în lichidități agoniseala mea din ultimii trei ani. La urma urmei, banii erau absolut lipsiți de importanță câtă vreme era la mijloc Roua.

— Second Life, lumea virtuală, m-am întors triumfător spre Yoda. Am aici peste treizeci de mii de dolari Linden. Ar trebui să ajungă. Dacă vreți, vi-i transfer pe toți. Vă creez imediat și dumneavoastră un cont.

Piticul s-a sumețit către ecran. Cercetă extrasul de cont afișat, cu pleoapele pe jumătate închise, scărpinându-și gânditor barba.

— Mda, e o sumă mare. Și cum aș putea să obțin ceva cash?

A fost rândul meu să fiu încurcat. Am lucrat concentrat câteva minute, generând un cont și o viață virtuală pentru Master Yoda.

— Sunt bani virtuali, știți... Se pot totuși transforma în dolari la rata de schimb... o clipă, să verific Lindex-ul, cursul de astăzi e 289 dolari Linden la un dolar real. Asta face cam...

— O sută și ceva de dolari, adică patru – până în cinci sute de lei, răbufni piticul. Cu mărunțișul care l-ai adus, poate sări de cinci sute de lei. Puțin – clătină din cap – mult, mult prea puțin. Îmi pare rău, înțelegi, ieri, ți-am dăruit o superputere, însă nu pot supraviețui aici numai făcând cadouri. Nu știu cât timp o să rămân, dar am mare nevoie de bani adevărați, iar pentru a-i procura trebuie să vând câte ceva. Nu am niciun fel de supraputeri care să îmi producă bani uite-așa – pocni din degete, sau mai degrabă își plesni două gheare – că le-aș folosi, oh – râse gros – crede-mă, tare le-aș mai folosi. Și așa nu am cu mine decât conținutul trusei portabile, pe care nu îl mai pot înlocui, iar superputeri, aici, nu pot să fabric.

Deja mă blocasem. Dacă nu aș fi fost mult prea preocupat să găsesc alte argumente pentru a avea acces la superputeri, poate aș fi remarcat chestia cu trusa personală, care trebuie să fi fost un bagaj extrem de mare, câtă vreme dulăpioarele din spatele său gemeau de sticluțe și folii cu cașete, mai ceva ca în rafturile unei farmacii. Nu mai știam ce să-i spun, cum să-l rog și ce să-i ofer. Tot ceea ce visasem cu ochii deschiși noaptea trecută începea să se estompeze. Eu, venind în zbor să o salvez pe Roua, după ce aș fi înghițit SkyFly, asemeni lui Superman și Lois, după ce aș fi străpuns cu privirea fortăreața cu ziduri negre în care o întemnițaseră dușmanii. Dușmani ale căror chipuri variau, de la Neo, cel care și-a bătut joc de mine, sau unele per-

sonaje negative din filme, până la figura angelică a singurului meu prieten, Bobi. Mi-a trecut, așa, fugitiv, prin cap, să îl ucid pe pitic ca să îi fur colecția de superputeri și numai educația solidă, primită în primii ani de viață, m-a împiedicat să o fac. Sau poate că aș fi făcut o excepție dacă nu s-ar fi deschis, în mod providențial, ușa.

Intră un turist care se opri înainte de a se înscrie pe culoarul dintre vitrinele din mijloc, și-și roti privirile împrejur, încercând să se hotărască dacă e cazul să rămână. Probabil nu îl impresionase cele văzute și se întoarse încet, pregătindu-se să iasă. Piticul Yoda ridică din umeri, spunând, fără cuvinte, că așa i se întâmplă de fiecare dată. Însă am sărit eu, străfulgerat de o idee și l-am apucat de braț.

— Hmm, domnu... mister...

Turistul se întoarse curios. Măcar bine că înțelegea engleza. Era un tip sfrijit, cu picioare lungi și păroase, care îi ieșeau din bermude pentru a intra în bocancii de drumeție, absolut nepotriviți pentru asfaltul fierbinte al Bucureștilor. Sprâncenele i se arcuiră pe fața alungită, mai-mai să întâlnească părul adunat la spate, în coadă de cal. Își trecuse deja palmele pe sub bretelele rucsacului pe care îl ducea în spate, gestul ridicându-i coatele și dezvăluind două pete mari de transpirație la subsuorile tricoului pe care se răsfăța, de sus până jos, o poză verzulie cu Statuia Libertății.

— Încă nu ați văzut oferta noastră, domnule, am turuit în engleză, mulțumind în gând profesorului Vernescu, deși încă mai eram un pic gelos pe el. Poftiți, poftiți, vă rog să mă credeți, chiar merită. Avem chestii pe care nu le puteți găsi în tot Lipscani-ul, de fapt nicăieri în București. Ce zic eu, chiar sunt unice în lume. Apropiați-vă, pe aici, vă rog.

Nu prea convins, turistul se întoarse. Porniram împreună pe culoarul central, flancat de vitrinele mari cu super eroi. Pe la jumătatea drumului spre tejghea, turistul se opri în dreptul vitrinei din stânga, o cercetă câteva clipe, întinse hotărât mâna către un Spiderman, o păpușă de mărime mijlocie, mă privi întrebător și își frecă degetul mare de celelalte două apropiate – gestul internațional pentru bani. Era clar, bărbatul era din tagma celor care înțeleg o boabă de engleză fără însă să se poată exprima. O fi fost poate ceh sau polonez sau orice altceva. I-am apreciat rapid vârsta, asta ca să-mi rezum vocabularul la cel al filmelor americane cu Clint Eastwood și i-am răspuns ridicând degetul mare – semnul internațional pentru OK, am înțeles, o să-ți fac pe plac.

Am ridicat apoi de două ori toate degetele de la mâini, un alt semn internațional pentru douăzeci, în moneda țării respective, lei, în cazul de față.

Turistul a tras fermoarul borsetei cu care era încins și a scos fără ezitare o bancnotă de douăzeci de euro

pe care mi-a întins-o. Probabil era un antreprenor rus, îmbogățit din afaceri cu petrol, după schimbarea regimului la ei în țară, că nu s-a tocmit deloc. Am culisat peretele de sticlă al vitrinei, am luat figurina și i-am întins-o, la rândul meu. Turistul a luat-o, a zâmbit și mi-a strâns mâna, apoi s-a întors și a ieșit bucuros din magazin, admirându-și proaspăta achiziție.

M-am întors triumfător la tejghea și am pus banii în fața piticului rămas cu gura căscată. Acesta icni de câteva ori înainte de a izbuti să articuleze ceva coerent.

— Bravo, m-ai lăsat mut. Nu aș fi crezut că este posibil să vinzi o jucărie cumpărată cu 5 lei de la chinezi cu de douăzeci de ori prețul. În definitiv, poate că pe aici superputerile nu se prea caută, iar cererea mare e pe figurine.

Din nou luă acea poziție meditativă, cuprinzându-și bărbia cu o mână. Mă privi din cap până în picioare, de parcă m-ar fi văzut prima oară.

— Ascultă, n-ai vrea să lucrezi pentru mine? Te-aș putea plăti chiar cu superputeri, mă rog, în funcție de vânzări. Bineînțeles, după amiaza, ca nu cumva să lipsești de la școală. Ce spui?

Cum Roua începuse deja să-mi zâmbească în minte, răspunsul nu a putut fi decât unul.

Așa a început colaborarea mea cu piticul, nu însă înainte de a obține un mic avans în natură pentru ceea ce aveam de gând să fac.

☆ ☆ ☆

Încet, mi-am făcut un stoc propriu de superputeri. Au fost situații precum aceea când un turist a năvălit la noi pe ușă, sărind dintr-un taxi care a oprit cu scârțâit de frâne în fața magazinului și, fără să se uite nici măcar o clipă la figurine, ne-a anunțat că dă oricât pentru un suvenir cu Dracula – din care nu aveam – așa cum a văzut pe undeva, la Muzeul național de Istorie, într-o expoziție din alea temporare, și nicăieri în altă parte. Era înnebunit că îi pleacă avionul și nu poate să se laude acasă, în Australia, că a cumpărat simbolul țării care a dat lumii cel dintâi vampir.

M-am înțeles cu Yoda din priviri și i-am cerut turistului câteva minute, să caut în magazie. Am ieșit prin ușa din spate și am tras o fugă până în bulevardul Brătianu nr. 2, unde se afla muzeul, aflat oricum aproape, însă, cu un pic de superputere, am ajuns imediat la Antiqua Shop, magazinul de suveniruri al muzeului, trecând ca o părere pe lângă portarii care se pregăteau să închidă.

Cu totul, am lipsit cam două minute, din care cel mai mult mi-a luat târguiala cu vânzătoarea care refuza să mai vândă ceva, pe motiv că terminase de zece secunde programul de lucru. Cum mă grăbeam, am cedat restul de doi lei de la zece, pentru vampirul de plastic cu caninii proeminenți, mantie neagră și fața

albă, care de fapt semăna izbitor cu Batman, simbol național mult dorit de clientul nostru, căruia i l-am revândut fără să clipesc cu 149 de lei, după ce, discret, scosesem eticheta Made in China, lipită pe fund.

De bucurie, când i-am povestit ce afacere făcusem, piticul a uitat să îmi mai ceară îndărăt restul din sticluța cu superputere pe care, firește, nici eu nu m-am oferit să i-o restitui. Într-un mod asemănător, m-am ales, printre altele, și cu cinci secunde de privire cu laser, după ce le-am cheltuit pe celelalte cinci ca să tai cu mare viteză mânecile unui tricou pentru o doamnă de vârstă medie, însoțită de un domn chelios – probabil soțul – care m-a crezut că avem articolul ce i-a plăcut atât de mult și în varianta cu mâneci scurte, doar că era un pic mai scump, de fapt aproape dublu.

Însă o afacere bună e atunci când ambii parteneri sunt mulțumiți. Piticul Yoda era cum nu se poate mai fericit. De când mă angajase, afacerea începuse să-i meargă strună. În vitrine și-au făcut pe rând apariția noi mărfuri, cum ar fi camere și aparate foto, telescoape și binocluri, ceasuri de mână, felicitări și suveniruri care au înlocuit, treptat, o parte din figurinele cu supereroi, pe măsură ce le-am vândut sau, uneori, le-am oferit drept bonusuri pentru cei ce cumpărau de sume mai mari.

Nici la școală nu am avut probleme. Un vârf de ac de super viteză era suficient ca să îmi scriu și să citesc

lecțiile într-o fracțiune de secundă, după care mă puteam dedica în întregime comerțului, unde fusesem angajat. Începusem să mă obișnuiesc cu superputerile. În mare, erau la fel cum sunt prezentate în filme și, odată ce le aveam, deveneau aproape firești. Nu am încercat să opresc un tren aflat în plină viteză sau să împiedic prăbușirea unui Jumbo Jet Boeing, însă îmi făcea plăcere să mă fac invizibil sau să folosesc superviteza. Nici mersul lui Spiderman, agățat de fire de păianjen care țâșneau din palme, nu era de lepădat, cu toate că mi-au trebuit multe exerciții până să deprind cât de cât tehnica. Probabil din acest motiv era și cea mai ieftină superputere pe care o vindea Yoda.

Cel mai important însă era faptul că relația mea cu Roua începuse să capete contur. La ora de sport am ajutat-o să sară peste capră și i-am băgat de zece ori mingea în coșul de baschet, pe care l-ar fi ratat, cu siguranță, de tot atâtea ori. Asta și alte mici întrebuințări ale superputerilor, cum ar fi privitul prin peretele casei ei când stătea de vorbă cu o prietenă, proprietate dublată de o neobișnuită sensibilitate auditivă, care mi-a permis să ascult și conversațiile – de exemplu, cum își imagina ea băiatul ideal – ne-au apropiat și mai mult. Recunosc, am mai scăpat superprivirea și când făcea baie sau se schimba, doar de vreo două ori, pentru că mi s-a făcut rușine să o admir goală fără ca ea să îmi fi permis acest lucru. În plus, era prea excitant.

A renunțat la Bobi după numai o singură întâlnire și, după ce mi-am luat inima în dinți, i-am propus să o scot în oraș, iar ea a fost de acord. Nici Bobi nu a părut prea afectat, pentru că s-a consolat repede cu o majoretă dintr-o clasă mai mică.

Probabil că un alt efect al superputerilor îl resimțea trupul, care mi se transformase aproape peste noapte. Devenisem mai înalt, atletic și nu mai aveam nevoie de ochelari, iar aceste efecte erau permanente, sau cel puțin așa speram. Mi-am amintit de avertismentul lui Yoda, că pot căpăta dependență ca și cum aș fi luat steroizi.

Am mers împreună cu Roua la mall-ul din Titan, unde am mâncat câte ceva la ultimul etaj, la KFC, apoi ea a spus că se duce la toaletă, însă a fost de acord să intrăm la Multiplex, unde rula un film nou, cu Angelina Jolie. Am cumpărat înfrigurat bilete la preț de premieră și am intrat în sală puțin după ce începuseră deja să ruleze reclamele. Ne-am instalat pe locurile noastre, am așezat paharele cu răcoritoare în locașurile speciale ale fotoliilor și, după vreo zece minute de la începerea filmului, Roua m-a prins de mână. Aproape am amețit și, sincer să fiu, habar nu am ce s-a mai petrecut pe ecran, pentru că eul meu se mutase în palma caldă a fetei pe care o iubeam și pentru care aș fi făcut orice mi-ar fi cerut, i-aș fi adus și luna de pe cer dacă ar fi dorit-o, cu condiția ca Yoda să aibă o superputere corespunzătoare.

— Ți-a plăcut? m-a întrebat când ieșeam din sală. Chiar dacă știu că nu e decât un film, o ficțiune, mi-ar plăcea să pot fi și eu o astfel de eroină, care să lupte cu răul pentru triumful binelui, a continuat ea visătoare. Chiar dacă în realitate nu se petrec asemenea lucruri, cel puțin le oferă o speranță oamenilor, nu crezi?

Nu mi-a trebuit mai mult. Cum am spus, pentru Roua aș fi făcut orice. Am pus discret o picătură minusculă de super viteză pe limbă, am ridicat-o în brațe și am ajuns imediat în Lipscani, în fața la SuperToy´s for SuperPeople. Am lăsat-o jos, în vreme ce, reflex, încerca să-și prindă mâinile în jurul gâtului meu. Uimită și încântată, Roua a realizat abia după câteva clipe unde se află.

— Extraordinar, cum ai făcut asta?! Trebuie să-mi spui, te rog. Te rooog.

Nu era nevoie să mă roage. Ceremonios și mândru că reușisem s-o impresionez, am deschis ușa și, cu o plecăciune, am poftit-o înăuntru. De prăvălie mă ocupam aproape singur, piticul, de când îi arătasem ce-i cu Second Life, era aproape permanent la calculator, cheltuindu-mi Linden dolarii adunați cu atâta trudă, amănunt care, în aceste condiții, chiar nu conta deloc.

— Aici lucrez după-amiaza. O să vezi, e foarte neobișnuit, i-am spus.

Roua a rătăcit o vreme printre vitrine, sărind cu privirea peste ceasuri și camerele video. Păpușile super-

eroilor i-au stârnit vag interesul, însă a părut să uite de toate când l-a văzut pe Yoda.

— Vai, ce drăguț, a exclamat. Foarte realist. E cu baterii? s-a interesat când Yoda a întors capul spre ea, încrețindu-și ridurile feței.

— Uite ce-i, a exclamat supărat, există niște limite, credeam că am stabilit asta. Ar fi bine să i le explici clientei.

— El e proprietarul, am spus repede, înainte ca Roua să dea drumul unei exclamații de gen: „Mai și vorbește!", care îi stătea pe buze. Iar ea este Roua, și este ăăă... prietena mea. Aici se vând superputeri. Știi, așa cum au supereroii din filme și din desene animate.

Yoda încuviință cu un mormăit. Roua se pregăti să protesteze, ca și cum ar fi reacționat la o glumă, însă amintirea recentei ei călătorii până la magazin o opri.

— Superputeri, grozav. Unde se fabrică? se interesă candid, iar eu am realizat că mie nu îmi trecuse prin cap să pun această simplă întrebare.

— La mine acasă, spuse Master Yoda, prost dispus. Credeam că este evident. În asta constă și deosebirea.

Abia atunci am realizat că știam foarte puțin – de fapt, nimic – despre pitic; preocupat de procurarea superputerilor, nu îi aflasem nici măcar numele.

— Ce fel de deosebire? m-am prefăcut interesat.

Yoda a părut să se gândească o clipă, după care a mormăit ceva și a dat din mână ca și cum ar fi alungat o muscă sâcâitoare.

— Aaa, nimic...

Dar ne stârnise curiozitatea, mai ales Rouăi.

— Știți, noi nu am stat încă serios de vorbă, am spus, privind complice spre Roua. Lucrez aici de ceva vreme – în realitate încă nu trecuseră două săptămâni de când intrasem pentru prima oară în prăvălie – și nu știu de unde veniți. Și, mai ales, de ce nu renunțați la costumul de Yoda, Star Wars chiar e depășit.

— Bine, spuse după ce ne privi îndelung, clipind rar. În primul rând, nu-i un costum, oftă. Și nici mască facială.

— Adică...

Am lăsat neterminate vorbele. Mă aprobă tăcut, din cap. Roua ne privea nedumerită.

— Da. Este pielea mea actuală. De la utilizarea ultimei superputeri. Un modificator de înfățișare. L-am folosit de mai multe ori, însă de data asta pur și simplu s-a terminat. Văzusem filmul Star Wars, toate cele patru serii. Fusesem invitat la o petrecere, un fel de bal mascat, cum e pe aici. Și cum toți ceilalți au vrut să fie Luke Skywalker sau Darth Vader, mi s-a părut potrivit ca eu să mă transform în Master Yoda. Sigur aș fi fost unic și s-a dovedit că am gândit bine. Numai că m-am îmbătat rău de tot. M-am gândit după aia, cred că mi-au pus ceva în băutură. Eu nu obișnuiesc să beau alcool, decât cel mult moderat. Așa se face că la petrecere m-am luat de cine nu trebuia.

— Modificator de înfățișare? Ce se petrece? întrebă Roua, scuturându-și frumoasele plete. Despre ce vorbiți voi?

— E o superputere. Modificarea înfățișării o au mai mulți supereroi. Uite, de exemplu în X-Man... Asta este marfa principală, am îndrugat o explicație.

— Era la fel de frumoasă ca tine, domnișoară, continuă Yoda, aruncându-i în treacăt o privire. Numai că nu era singură, venise însoțită de cineva care avea bani mai mulți ca mine, deși credeam că e invers. Își cumpărase superputeri moderne și tari, greu de contracarat. Avea și mulți prieteni, care și ei erau burdușiți cu superputeri. Mai pune la asta și faptul că eram ametit. Ne-am confruntat superputerile, cam cum faceți voi când alergați cu mașinile pe bulevardul Unirii. A fost un spectacol în care l-am făcut de râs de vreo două ori.

Roua mă trase revoltată de mână.

— Hei, ai de gând să pui întrebarea? Sau o pun eu? De unde vii, domnule?

— Nu i-ai spus, constată în treacăt Yoda. Ah, dar nici tu nu știi, făcu spre mine surprins. Credeam că ai înțeles, nu m-ai întrebat și am crezut că... Dar n-are importanță. Ați auzit de Multivers? Universul multiplu, hai, e simplu. Tipul de care m-am luat era cu prietenii lui, au pus împreună ce superputeri mai aveau și m-au atacat cu ele. A trebuit să mă apăr. Am cam abuzat, dar

nu aveam încotro. Ca să pot contracara, am luat superputeri cu nemiluita. Am provocat un dezechilibru major. Așa că am fost basculat aici. Universul meu m-a aruncat în alt univers și și-a recăpătat echilibrul. Așa am ajuns aici, în universul vostru, cu doar ce aveam la mine.

Mi-am rotit neîncrezător privirea prin magazin, asimilând doar parțial noile informații.

— Adică toate astea le aveai cu tine?

Yoda a aprobat trist din cap.

— Nu, doar superputerile, și nu mi-a mai rămas mare lucru. Așa cum ți-am spus, a fost un fel de întrecere. De dibăcie, de posibilități, de ambiție, am consumat multe superputeri.

— Bine, dar sunt încă foarte multe. Adică ai adus suficient cât să umpli un magazin. Și, după cum văd, nu ai epuizat mai nimic!

— Aaa, dădu plictisit din mână Yoda. Am adăugat și machetele mele favorite. Întotdeauna le port cu mine, chiar dacă pare infantil. Iar aici am fost nevoit să le vând. Unele, din fericire, se fabrică și la voi, la supereroii jucărie mă refer. În cămara mea de acasă aveam cu mult mai mult. Aici am adus doar rucsacul obișnuit, trusa mea portativă. Te surprinde că rucsacul meu e diferit de ceea ce știi tu despre un rucsac?

— Stați puțin, protestă Roua, ridicând mâinile. Dumneata spui că vii de pe o altă planetă?

Eu mă luminasem. Așa explica totul. Yoda, superputerile. Mă rog, aproape totul. M-am dat mare față de Roua, lămurind-o:

— Nu, nu chiar. Adică e mai mult decât atât. Mult mai mult. Se presupune că există mai multe universuri. Nenumărate, unele care seamănă foarte mult cu al nostru, ajungând, gradual, foarte diferite. În multe dintre ele noi existăm simultan. Să spunem că în unul dintre aceste universuri tu ești îmbrăcată în pantaloni, nu ca în acesta, în fustă, am spus, scăpând involuntar o privire către picioarele superbe ale fetei. În rest, universul acela poate fi identic. Mergând mai departe, pot exista universuri în care al Doilea Război Mondial să nu se fi terminat încă. Sau să nu fi început. Sau în care să fi câștigat Germania. Și tot așa. În alte universuri, America a fost descoperită mai devreme. Sau mai târziu. Sau băștinașii au venit să cucerească Europa. Se presupune că sunt posibile toate combinațiile valabile. Iar această sumă de universuri se numește multiunivers sau multivers.

Yoda aprobă, dând tăcut din cap. Însă Roua nu părea deloc lămurită.

— Și ce legătură are multi... universul acesta cu el? Eu nu-mi amintesc să fi văzut acest magazin, cu toate că, e drept, n-am mai trecut de ceva vreme pe Lipscani.

— Bineînțeles că nu l-ai văzut, sări Yoda. Pentru că nu a existat înainte să apar eu aici. În locul acesta era

altceva, probabil tot un magazin. Nu e clar? Nu poți pur și simplu să transferi ceva între un univers și altul dacă nu faci și transferul invers. Adică cel care era aici a ajuns acolo de unde am plecat eu și invers. Înțelegi? E ca un fel de comutare. Cel care s-a aflat aici a devenit ce eram eu la mine acasă. Îmi ocupă locul. Și invers. Fizic, nu a suferit nicio schimbare. Din păcate, nici eu. Iar superputere pentru a scăpa de masca asta facială nu mai am. Aș vrea să plec de aici, a oftat sfâșietor.

— Lavoisier, am murmurat gânditor. Nimic nu se pierde, totul se transformă.

— Cine? a întrebat nedumerit Yoda.

— Nu are importanță, am spus.

Roua însă nu se lămurise deloc.

— La dumneavoastră acolo, în... acasă, se fabrică superputeri? Credeam că ele sunt doar rodul imaginației, de fapt așa și este. Era...

— Nu e mare lucru, spuse Master Yoda, plictisit. Și la noi, exact ca aici, au apărut benzi desenate, supereroi. Iar cineva a pus la punct și metoda de a obține superputerile corespunzătoare. Închipuie-ți că un om de acum trei secole ar vedea televizorul, calculatorul sau avioanele. Sau aproape orice folosește în mod uzual o persoană modernă: nu crezi că pentru el ar fi superputeri?

— Bine, dar ceea ce ați spus sunt realizate în conformitate cu legile fizicii, au o explicație rațională!

— Și superputerile au. De ce crezi că legile fizicii sunt identice în multivers? Universurile noastre, cel de unde vin eu și cel în care ne aflăm acum, sunt foarte asemănătoare, însă nu identice.

Master Yoda începuse să dea semne că ar vrea să fie lăsat în pace. Se așeză din nou în dreptul monitorului și își reîncepu periplul în Second Life. În definitiv tot un fel de viață paralelă îi era și prezența în lumea noastră, poate din acest motiv îi plăcea atât de mult jocul. Era timpul să o luăm din loc, cu atât mai mult cu cât ploaia care abia încetase alungase puținii turiști care ne-ar fi putut fi clienți. Totuși, am profitat de ocazie.

— Știți, aș vrea să-i arăt prietenei mele orașul. De sus, i-am șoptit. Aș putea... doar o picătură?

Yoda a ridicat din umeri și mi-a întins sticluța cu superputerea flying a lui Superman, din care am luat doar o picătură. Am prins-o pe Roua de mână și am ieșit în spatele prăvălioarei, în curtea măruntă, înconjurată cu gard de tablă, pentru mărfuri. Am prins-o bine pe fată de mijloc și ne-am înălțat cu mare viteză, pentru a nu atrage prea tare atenția. Roua a țipat, speriată sau poate încântată și s-a lipit de mine. M-a îmbrățișat atât de puternic, ba chiar și-a încolăcit picioarele în jurul mijlocului meu, încât abia mai puteam respira. Nu semăna chiar cu scena în care Superman o plimbă pe Lois pe deasupra Americii, mai ales că la o sută de metri înălțime era chiar frig de-a binelea. Sau tremu-

ram de frică. De fapt, nici mare zbor n-a prea fost. Pur și simplu ne-am ridicat și apoi am coborât. Cum Roua nu s-a desprins de mine nici după ce ne aflam din nou pe pământ, în curtea din spatele prăvăliei, am privit-o și am văzut că își ținea pleoapele strâns lipite. Îi simțeam respirația precipitată drept în față. Aș fi ținut-o așa până la sfârșitul lumii, care a venit peste un minut, când oboseala și-a spus cuvântul.

— Am ajuns pe pământ, i-am șoptit răgușit.

A deschis ochii și s-a convins, apoi și-a descolăcit picioarele, a încercat cu vârful degetelor solul și abia apoi și-a luat brațele din jurul gâtului meu.

— Auzi, a fost extraordinar, a șoptit. Însă am închis ochii imediat ce am văzut acoperișul magazinului. Mi-a fost așa de frică, dar ai fost mereu lângă mine. Îți mulțumesc, a spus și și-a apăsat buzele ei umede pe buzele mele uscate, iar eu am simțit cum am devenit mult mai ușor, de această dată fără nicio superputere, în vreme ce un întreg mușuroi de furnici a prins viață la mine în stomac.

Am început să-mi revin mult mai târziu, undeva pe Magheru, aproape de Piața Romană. Mă plimbam agale cu Roua, mână în mână, ceea ce însemna că nu fusese o iluzie și că da, chiar ne sărutaserăm. Cred că după coborârea din curtea din spate a magazinului ne mai sărutasem de câteva ori, pe stradă; intram într-o stare de beatitudine și funcționam așa, pe pilot automat.

Îmi aminteam vag că intrasem iar la Yoda, care se plictisise de Second Life, închisesem magazinul și stătusem de vorbă. Roua îl iscodise cu o mulțime de întrebări, în vreme ce eu mă mulțumeam să ascult fără să aud, nevenindu-mi să cred că dăduse peste mine o asemenea fericire. După care plecasem, ținându-ne de mână, iar Roua vorbise aproape tot timpul, având în mine un partener care aproba sau nega, după cum o cerea tonul ei.

— Evident, a avut noroc că te-a găsit pe tine, spuse, iar eu am aprobat energic, dând din cap. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă superputerile s-ar fi răspândit prin tot Bucureștiul. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi făcut hoții de la Gara de Nord, care fură din buzunare, dacă ar fi reușit să fie invizibili. Sau bătăușii din Ferentari, dacă ar fi avut puterile excepționale ale lui Superman. De fapt, ce zic eu! Dacă s-ar fi aflat, Yoda și superputerile lui ar fi fost urgent strânse de cei de la SRI. Atunci să vezi bătălie, care pe care! Președintele, vrăjindu-și electoratul și altfel decât la televizor, prim-ministrul, rezolvând criza economică din transporturi împingând el însuși trenuri cu marfă și cu pasageri, politicienii, producând gheață prin parcuri, vara pe caniculă, sau strălucind asemenea unor sori, iarna, când e frig sau întinzându-se asemenea cauciucului pentru a câștiga simpatia alegătorilor, ori arzându-și adversarii politici nu doar cu discursul, ci cu laserele din ochi! Vai, ce lume ar fi, spuse visătoare.

— Dar acasă la Yoda, acolo unde superputerile se pot cumpăra la liber, acolo de ce nu se petrec asemenea lucruri? am îndrăznit o întrebare.

— Pentru că acolo toată lumea are acces la superputeri, ele sunt probabil un fel de jucării și cred că e ilegal să încerci să le folosești pentru a obține foloase proprii, a face rău cuiva sau să încerci să spionezi. Iată, americanii au cu toții arme de foc în casă, dar asta nu înseamnă că pornesc la război. S-au adaptat. E o chestiune de civilizație, de bun simț. Închipuie-ți doar că și la noi s-ar da liber la asemenea arme. Se bagă unul în față, la coadă la supermarket, pac, scoți pistolul și îl împuști! Cât despre superputeri, din ce spune Yoda, e clar că și la ei sunt prea scumpe pentru a avea aplicații practice. Adică te costă mult prea mult o superputere cu care să mergi fulgerător dintr-un loc în altul decât, să spunem, să folosești un mijloc de transport clasic. Mai ales că nu au descoperit cum să facă superputerile stabile. Doar puține din ele au efect de maximum un minut.

— Adică sunt un fel de pocnitori, cum se vând la noi de Crăciun. Doar că sunt niște jucării foarte scumpe.

Am sporovăit așa până am ajuns la blocul în care locuia fata. M-am despărțit cu greu de ea, după ce am condus-o acasă și după mai multe săruturi de rămas bun, schimbate în fața blocului ei, ascunși de coroana unui copac bătrân.

A doua zi, abia am așteptat să ajung la școală, iar inima a încercat să îmi iasă din piept când am văzut-o. Ne-am strâns mâinile și Roua mi-a zâmbit, iar ziua mohorâtă și ploioasă s-a luminat brusc. Nu știu când au trecut orele, pentru că ne-am petrecut pauzele împreună și tot împreună am ciugulit câte ceva, la amiază, la o terasă de lângă liceu care vindea shaorma. Ne pregăteam să plecăm când, în curte, a apărut de undeva Neo cu ai lui. Nu mai erau elevi și nici profesori, se grăbiseră să înceapă week-end-ul și fie terminaseră orele mai devreme, fie pur și simplu nu le mai ținuseră, că și așa anul școlar se apropia de sfârșit.

În aceste condiții, Neo simți nevoia să se ia de mine. Poate îl frământa amintirea ultimei noastre întâlniri, când l-am călcat fără să vreau pe bombeu. Ieși din Audi când ne văzu, împreună cu alți trei corifei. L-am zărit că se îndreaptă spre noi, plimbând cărțile de joc dintr-o mână în cealaltă și am știut pe loc ce are de gând. M-am speriat și înfuriat totodată. Neo făcu un semn și ciracii lui se despărțiră în evantai, luându-i-o înainte. Unul dintre ei mă lovi cu genunchiul în burtă și m-am chircit de durere. Altul îmi trase un pumn în bărbie atât de tare, încât m-am prăbușit pe asfalt. Noroc că rucsacul îmi lunecase pe un umăr și am căzut pe el. Al treilea mă lovi zdravăn cu piciorul în stomac, însă, cum mușchii îmi erau încordați, lovitura n-a avut mare efect. Neo se aplecă atunci spre mine.

— Asta ca să te mai înveți să scrii e-mailuri. Ia spune, acum mai sunt fraier? Sau am față de vampir?

Pufni și păși semeț spre Roua care, surprinsă, își duse palmele la obraji și strigă:

— Încetați! Încetați imediat! Brutelor!

Neo își adunase cărțile de joc într-o mână. Cu cealaltă o prinse de păr și-i dădu capul pe spate.

— Chiar așa, păpușă? Iubițelul ți-e jos, după cum vezi. Nu pricep cum ai putut să te uiți la pocitania asta. Mai bine vino cu un bărbat adevărat, într-o mașină adevărată, să facem niște prostioare. Ce zici?

Roua gemu și încercă să se elibereze de mâna încleștată în părul ei. M-am străduit să mă ridic, însă unul dintre ciraci își îndesă vârful pantofului în coastele mele.

— Nici dac-ai fi ultimul rămas pe pământ! șuieră fata cu ură și, prinzând momentul potrivit, îl scuipă pe Neo drept în față.

Acesta rămase perplex. Îi dădu drumul la păr și o pălmui cu putere, de două ori, peste obraji. Lacrimile țâșniră din colțul ochilor fetei.

Atât mi-a trebuit. Mâna s-a dus singură la buzunarul secret al rucsacului cu manuale, unde țineam superputerile de când frate-meu, Mo, găsise ascunzătoarea din camera mea și fusese cât pe ce să înghită rubberator, care l-ar fi transformat într-o păpușă elastică, din cauciuc, asemenea lui Reed din Fantastic Four. Le-am scos pe toate, câte or fi fost și le-am înghițit de-a valma.

Și-au făcut imediat efectul.

Am intrat în superviteză, am țâșnit și l-am plesnit pe Neo peste mâna în care ținea cărțile de joc, barând totodată o altă lovitură pe care se pregătea să i-o dea Rouăi. Am trecut ca un duh rău pe la cei trei ciraci și i-am lovit așa cum m-am priceput, la fluierul piciorului, sub rotulă, în plex, pe fiecare, până i-am culcat pe toți la pământ. M-am întors apoi la Neo și l-am pălmuit până când am simțit că mă dor palmele. După care i-am pus piedică și i-am dat un brânci puternic. Și toate acestea s-au întâmplat înainte ca pachetul de cărți de joc să se fi răspândit complet în aer. Am respirat câteva secunde, suficient cât să-i văd pe toți prăbușindu-se, am înghețat totul în jurul lor și m-am prăpădit de râs când, în încercarea lor de a se ridica, au alunecat și au căzut care încotro.

Abia apoi m-am gândit la lacrimile Rouăi. Am intrat iarăși în superviteză și am țâșnit până la Grădina Botanică, unde am ras un braț de trandafiri roșii, pe care i-am adus într-o clipă în curtea liceului, chiar înainte ca superputerea să își epuizeze efectul. I-am oferit ceremonios buchetul, iar ea și-a recăpătat zâmbetul, i-a luat și mi-a oferit în schimb un sărut. Am întors amândoi spatele lui Neo și ciracilor lui umiliți, nu înainte de a arunca spre ei, așa cum făcea Spiderman, un ghem de fire albe și cleioase în care s-au încurcat. Există totuși un dezavantaj major atunci când iei simultan

mai multe superputeri, anume acela de a nu apuca să le folosești până se epuizează, efectul lor fiind de cel mult un minut. Așa am pățit și eu. Cine știe câte altele aș fi putut să fac dacă nu s-ar fi epuizat toate când ne pregăteam să părăsim curtea liceului. Neo dădu să se ridice, ametit, dar m-am întors și i-am trântit un pumn în nas de m-au durut degetele, fără niciun super ajutor de astă dată.

— Au meritat-o! a exclamat Roua, arătând cu capul către indivizii încă prinși în fire, alunecând caraghios pe gheața care începuse să se topească sub razele soarelui de iunie, proaspăt ieșit din nori.

— Spunea ceva despre niște e-mail-uri. Însă eu nu i-am trimis nimic...

M-am încordat, auzind pe cineva alergând în urma noastră. M-am întors, hotărât să fac față și să îmi apăr prietena cu orice preț. Era Bobi.

— Extraordinar! Cum ai făcut asta, omule? a întrebat gâfâind, încercând să țină pasul cu noi. Cum ai făcut? Am văzut tot.

— Și ți-a fost frică să ne ajuți? i-o tăie Roua, iar Bobi lăsă capul în jos și rămase locului, umilit.

Lumea era frumoasă, ba chiar extraordinară, viața era frumoasă, mai ales că eram îndrăgostit de cea mai frumoasă fată din lume, căreia nu îi eram indiferent. Cât despre superputeri, stabilisem deja cu Roua să îl vizităm după amiază pe Yoda. Eu, ca să îl ajut cu vânză-

rile și să îmi refac stocul, ea fiindcă avea încă o mulțime de întrebări la care dorea răspuns.

Ne-am întâlnit la Piața Universității. Roua a întârziat puțin, din cauza metroului, e de înțeles. De fapt, eu venisem cu un sfert de oră mai devreme, să nu care cumva să întârzii... din cauza metroului. Am așteptat-o la Ceas, ca atâtea cupluri care au folosit reperul în ultima sută de ani. Chiar și acum, mai mulți băieți și fete își așteptau, asemenea mie, partenerii. Roua m-a văzut în șuvoiul de oameni și mi-a făcut scurt cu mâna, trimițându-mi un zâmbet care a anticipat sărutul scurt și îmbrățișarea care au urmat imediat. Am pornit mână în mână pe bulevardul Brătianu.

— Vreau să știu mai multe despre lumea lui, a deschis discuția Roua, apropiindu-se de urechea mea pentru a se face auzită în vuietul de claxoane și scrâșnete de roți de pe stradă. Mi-a spus că e identică, mă rog, aproape la fel cu lumea noastră, excepția constituind-o, desigur, superputerile, care la ei sunt ceva obișnuit. Jucării scumpe folosite la petreceri. Îmi vine totuși greu să cred că nu au aplicații practice. Imaginează-ți doar un elev care, cu super viteza ar putea învăța de mii de ori mai repede, ce mai, de fapt nici nu ar avea nevoie să învețe, pur și simplu și-ar scrie lucrările copiind direct din manuale.

Nu era nevoie să îmi imaginez, știam foarte bine cum stau lucrurile. Numai că exista un mare dezavan-

taj în a încerca să răsfoiești paginile unei cărți cu super viteză, pentru că nu fuseseră proiectate să reziste la așa ceva. După cum era dificil să scrii cu pixul pe hârtie, pentru că pasta pur și simplu nu avea cum să curgă. Îmi luase ceva timp să controlez super viteza pentru a învăța accelerat și, ce-i drept, durata pregătirii temelor scăzuse la o zecime, performanță foarte bună față de cea atinsă în mod obișnuit, atunci când mă puteam concentra.

— Și aplicațiile militare ar fi uimitoare, i-am continuat ideea. Un soldat capabil să se ferească din calea glonțului cred că e visul oricărui general.

— Numai că și inamicii ar dispune de super viteză, iar războaiele și-ar fi pierdut sensul sau ar trebui să se dezvolte noi tehnici, cum ar fi gloanțe super rapide. Cine știe, poate au și așa ceva.

Trecusem de intersecția cu Blănari. Mi-am dres glasul și am spus:

— Sau poate există vreo limitare, ceva. Yoda a povestit că prețurile superputerilor sunt foarte mari. Mă întreb ce efecte au pe termen lung. Uite, eu, spre exemplu, în doar câteva zile, am renunțat la ochelarii de patru dioptrii, pentru că văd perfect fără ei, am exemplificat, fără să mai amintesc de bicepșii și pectoralii deveniți foarte proeminenți, care se încordau asemenea unor șerpi pe sub tricoul ce stătea să plesnească. Poate cei care consumă frecvent superputeri sfârșesc prin a

deveni asemănători personajului corespunzător, ceea ce, evident, este ridicol, mai ales câtă vreme superputerile pot proveni de la personaje diferite. Imaginează-ți o combinație de Superman și Catwoman, eventual având ghearele lui Logan, din X Man, care deține superputeri numai dacă ia diferite pilule sau soluții, iar asta pe termen foarte scurt. Sunt sigur că există limitări. Unele pe care noi nu le știm și despre care Yoda nu a spus nimic.

Inițial am crezut că am greșit locul. Însă toate celelalte repere erau acolo unde trebuiau să fie: în dreapta, o consignație cu obiecte vechi, în vitrina căreia trona un gramofon cu pâlnie strălucitoare, din alamă, înconjurat de ceasuri de masă cu monturi complicate, cu heruvimi. În stânga, un magazin întunecat, cu mobilă veche, prin a cărui vitrină se zăreau secretaires cu picioare sculptate, scaune tapisate și mese cu picioare în formă de labe de grifon. Între ele, prăvălia lui Yoda încetase să mai existe. Dintr-odată mi-am dat seama că, pur și simplu, nu îi știam numele adevărat și nici nu îl întrebasem. În locul ei apăruse un anticariat care părea acolo de când lumea. Vitrina – care semăna izbitor cu cea a SuperToy's for Super People – era prăfuită, iar sticla se spărsese într-un colț, bucata fiind susținută cu o bandă adezivă îngălbenită de soare.

Am schimbat o privire cu Roua. Amuțisem amândoi. Am împins ușa, iar un clopoțel atârnat deasupra

a scos un clinchet subțire și am intrat, eu primul, ca să o protejez pe iubita mea de cine știe ce pericol s-ar fi ivit din fenomenul de neînțeles prin care o prăvălie fusese înlocuită cu alta, fără ca nimeni să fi remarcat ceva. Rafturile pline cu figurinele supereroilor, în care prin propria mea contribuție pusesem camere video, aparate foto și ceasuri, erau tot acolo, dar încărcate cu cărți vechi. Am mers încet printre ele, ca printre ziduri, făcute din cotoarele roase de vreme ale cărților, nevenindu-ne să ne credem ochilor. Semăna cu prăvălia lui Yoda. De după tejgheaua aflată în spatele rafturilor, un bărbat cu ochelari, cu părul rar, adus de umeri, își ridică întrebător privirea către noi de pe monitorul unui calculator.

— Sunteți de mult aici? își luă Roua inima în dinți. Vreau să spun că noi căutăm pe un, ăăă... prieten, care a avut acest magazin până de curând. Vindea suveniruri. Știți cumva unde a plecat?

Anticarul a clipit de după ochelarii săi și ne-a zâmbit complice, fără să spună ceva. Pe monitorul său, aș fi putut să jur, am recunoscut un screen din Second Life. Am luat-o pe Roua de mână și am tras-o afară. Am pornit aiurea pe Lipscani, aproape alergând. Ne-am oprit abia în Cișmigiu, unde ne-am așezat pe o bancă, să ne tragem sufletul. Eram amândoi la fel de tulburați.

— El era. Sau nu, nu cel pe care l-am cunoscut. A plecat, am spus. A comutat iar. Probabil a fost recuperat

de ai lui și readus în universul său. A spus că au o poliție foarte eficientă, care urmărește asemenea cazuri. Or fi descoperit cum pot să treacă dintr-un univers în altul. Dar dacă a făcut-o Yoda, o poate face oricine.

— Nu cred că s-a întâmplat așa, a spus apăsat Roua după ce s-a gândit o clipă. Îți mai amintești cum a povestit că a ajuns aici?

— Ceva cu o petrecere, în care toți ceilalți au aruncat superputeri asupra lui, iar el, ca să le contracareze, a folosit alte superputeri. Iar amicii ăia ai lui, sau ce-or fi fost, l-au expediat într-un univers paralel. La noi.

Roua se încruntă ușor, adorabil, pe măsură ce îi veneau idei noi. Privi fix spre un punct nedefinit, aflat undeva în fața noastră. Îi admiram și iubeam profilul feței, pe care lumina apusului, filtrată de frunzele arborilor, dansa în umbre jucăușe.

— Nu prietenii lui l-au expediat aici, spuse într-un târziu. Acumularea de superputeri, asta trebuie să fi fost. Nici măcar universul său nu a tolerat așa ceva și l-a basculat într-un loc unde superputerile nu există decât în filme și benzi desenate. Înțelegi, Tom? Asta trebuie să se fi petrecut. Ca într-un scrânciob din acelea ca o pârghie fixată la mijloc, din parcurile de joacă ale copiilor. Cel mai greu ajunge întotdeauna jos. Și chiar dacă se împinge cu picioarele, se înalță și în cele din urmă cade iar.

Am simțit cum încep să transpir, în pofida brizei răcoritoare care adia blând.

— Iar eu... am început, dar nu m-am mai simțit în stare să termin.

O făcu în schimb Roua.

— Da, tu ai luat azi, când am ieșit de la școală, toate superputerile pe care le aveai la tine, ca să te aperi și să mă aperi de Neo. Ai provocat un dezechilibru major. Iar universul nostru a încercat să îl rezolve, la fel ca universul lui Yoda. Adică să elimine cauza.

— Vrei să spui... că am ajuns și eu în alt univers? Dar nu se poate, am gemut.

Începea să aibă noimă: mușchii mei tari, apăruți peste noapte, faptul că nu mai purtam ochelari. Parcă și părinții mă băgau altfel în seamă, tata îmi dăduse azi bună dimineața, pentru prima oară de când îmi amintesc. Și mama m-a întrebat cum mai merge cu școala, tot în premieră. Iar Mo, fratele meu, mă tratase cu ceva mai mult respect. Acesta să fie universul în care nimerisem?

— Poate că nu, a rostit Roua. Nu tu erai distorsiunea, chiar dacă tu ai provocat-o. Yoda, sau cum s-o fi numit, el era problema. El adusese superputerile în universul nostru, unde nu aveau ce căuta. El și prăvălia lui trebuia să dispară. E foarte posibil să fi ajuns îndărăt la el acasă, acolo unde superputerile există și se vând liber, mai spuse și se ridică de pe bancă.

— Poate că asta a avut în cap încă de la început, am avut revelația. Spunea că superputerile sunt foarte scumpe. Că doar puțini și le pot permite. De altfel,

mi-a cerut un preț uriaș când l-am vizitat prima dată. Apoi a început să mi le dea aproape pe nimic. A așteptat să adun suficiente și, mai ales, să apară ocazia să le folosesc. E-mailurile primite de Neo...

Îmi întinse o mână, pentru a mă ajuta să mă ridic. M-a prins de după talie, eu i-am cuprins umerii și am pornit strâns înlănțuiți prin Cișmigiu, înconjurați de amurg. În afară de Roua, cu care voi împărți pentru totdeauna secretul magazinului cu superputeri, singura dovadă a celor petrecute se află în spațiul virtual, unde am rămas cu mai puțin de un sfert din Linden dolarii câștigați în Second Life, iar aceștia au fost cheltuiți într-un mod în care eu nu aș fi făcut-o niciodată, iar avatarurile de acolo știu precis că am fost de nerecunoscut, pentru că m-am comportat, în ultimele zile, complet atipic.

Este foarte posibil să fi ajuns în alt univers. Pe zi ce trece devin tot mai convins de asta. Este însă un univers care îmi place foarte mult, pentru că aici am cucerit-o pe Roua, iubirea vieții mele și, la rândul ei, și ea mă iubește.

Fără niciun fel de superputeri de această dată.

Avatarii Faraonuluiu Tlá

de Mihai Eminescu & Aurel Cărășel

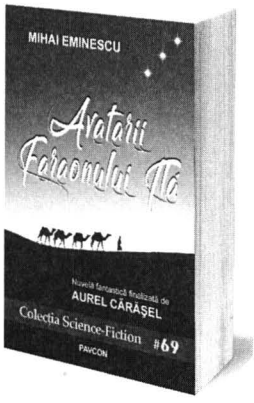

„Nici că se putea o continuare mai bună pentru o operă eminesciană excelentă!"

Celebra și superba nuvelă fantastică lăsată nefinalizată de Mihai Eminescu, a inspirat într-un mod profund pe prozatorul Aurel Cărășel, care, cu talentul său remarcabil (dovedit, de altfel, în proiectul literar „Clasici Renăscuți") ne dăruiește un final neașteptat și teribil de frumos la „Avatarurile Faraonului Tlá".

Și dacă doar nuvela eminesciană, în sine, oferă o valoare literară inestimabilă, continuarea acesteia, sugestiv denumită de profesorul Aurel Cărășel „Inima de opal a faraonului Tlá", vine cu un plus care îmbogățește cititorul cu sensuri și semnificații greu de descoperit altfel.

Titlu: *Avatarii Faraonului Tlá*
Autori: *Mihai Eminescu / Aurel Cărășel*
Nr. pag.: *160*
Colecția Science-Fiction: *#69*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Apocalipsa după Darwin 5
Camionagiul 59
Arca lui Nae 86
Cheia de boltă 158
Întoarcerea zăpezilor 199
Masă critică 209
Culesul recoltei 213
Paznicul stelelor 242
Cronogeneză 245
Switch 268

Temerea majoră a omenirii este extincția rasei, în integralitatea ei. Iar în ultimele decenii, ideea pieirii acesteia din cauza roboților, care vor ajunge să preia supremația, a căpătat o amploare din ce în ce mai mare, tot mai mulți scriitori văzând ca posibilă o astfel de ipoteză.

Unul dintre ei este şi George Lazăr, care, în nuvela ce dă titlul acestei culegeri de povestiri, ne încântă cu o perspectivă a apocalipsei la care nimeni nu s-a gândit până acum! Da, este adevărat, roboții, cu inteligența lor artificială mult superioară omului, vor ajunge să pună stăpânire pe lume, dar dacă vor face acest lucru dintr-un motiv cât se poate de... uman? Dacă apocalipsa roboților are la bază, de fapt, ideea evoluționistă a lui Darwin?...

ISBN 978-606-96250-3-3
9 786069 625033
www.pavcon.ro